

uip

İÇİNDEKİLER

İNSANIN FİZİKSEL VE RUHSAL

ÖĞRETİSİ

7. Kitap

1. Hatalarımız	1
2. Bizi biz yapan hasletlerimiz	11
3. Akıl Gönül nedir, ne değildir ?	20
4. Kandil'lerin içindeki gerçek nedir ?	27
5. Varolmak insanın kendini tanımasıdır	34
6. Sabrımızı tanıyor muyuz ?	45
7. Yaradılış içinde bizim olanlar	54
8. Ahde vefa	64
9. Madde ve maneviyatta zaman kavramı	74
10. İnsan	82
11. Mutlak ve muallak kaderlerimiz	93
12. Yaradılıştaki Yedi düzeni	104
13. Ölüm denilen öte aleme doğuşlar	116
14. Gönül gözü	129
15. Hiç bedenlenmemiş görevliler	136
16. Şükür	145
17. Miraç	154

1.

H A T A L A R I M I Z . .

Hayırlı bir zamanın içinde inşallah hepimiz hayra doğru koşarız, hayrı buluruz, diyelim, bugün kendimizi eleştirelim.

Bizler bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Varoluşun içinde kendimizi kaybederek yaşadığımız anlar oluyor. İşte o zaman dengemizi kuramıyoruz ve kendimizden uzaklaşarak yaşamın girdabı içinde kendimizi kaybediyoruz. O anlarımızda kendimizin dışında her şeyin eleştiricisi oluyoruz. Ve daima kendimiz haklı, pek çok şeyin haksız olduğunu, hatta daha ileri giderek, Yaratan'ın bizi neden yarattığını eleştirir hale geliyoruz. Varlığımız içindeki güzellikleri, enginlikleri bırakarak nefsimizin bizi sürüklediği girdabın içinde kayboluyoruz. Ben diyorum ki, biz bizden uzaklaştığımızı hissettiğimiz anlarda, varlığımız içindeki gücümüze sığınarak nefsimizi eğitip, varoluşun içindeki mükemmelle doğru kendimizi sevketsen nasıl olur ?

Acaba biz bizi düşündük mü ? Biz niçin varız ? Varlığımızın sebebi nedir ? Sebep/Sonuç Yasaları içinde yerimiz neresidir ? Bunları hiç eleştirdik mi ? Acaba tesadüfen mi yaşıyoruz ? Hep bir şeyleri eleştirmek için mi varedildik ? Şöyle kendimize bir bakıp "neyi, niçin, nerede, niye yaşıyoruz" bunları hiç sorguladık mı ? Zannetmiyorum. Hep bir şeyin panığı içindeyiz. Hep kaybetme korkusu içindeyiz. Hep bir şeylerin birikimi altında kendimizi güvencede hissediyoruz.

Ama kendimizin dışında her ne var ise yaradılışın içinde, onların sahibi olarak, onları depolamaya çalışıyoruz. Ama biz bizdeki gerçek malımızı, gerçek mükemmeliyetimizi bırakarak başka şeylerin peşinde koştuğumuzun farkında olmuyoruz. Bazı mukaddes günler zamanlar içinde kendimize ara ara dönmeye çalışıyoruz. Bu dönüşlerde yine kendimizi eleştirmek, irdelemek, sorgulamak değil hep başka şeylerin hayali içinde kendimizi yine unutarak yaşıyoruz. İşte, Ramazanın getirdiği şeyler, ulviyeti, bize güzel şeylerin verileceği gibi bir takım hayaller içindeyiz. Aslında tüm güzelliklerin bizde olduğunu, böyle kutsal (günlerde hiç olmazsa o zaman) kendimize doğru dönmeyi güzelliklerimizi yaşamayı, kendimizi ve çevremizi tanımayı denesek acaba nasıl olur diye, düşünmez miyiz ?

Kendimizi haklı, başkasını haksız göstermek çok kolay. Hatalarımızı arayıp bulmak, arıtmak varken, hata üstüne hata yapmak çok kolay. Birilerini önümüze koyup onları eleştirmek, kendi eksiklerimizi yakalayıp hatalarımızı düzeltmek, yarattığımız mutsuzlukların bizim üretimimiz olduğunun farkına varmak, bu üretimi durdurup, akılla gönlü bir edip, nefsi eğitip kendimizi hayra doğru taşımak varken, kendimizden kaçarak bir takım suçları işlemek adeta insanoglunun güvencesi haline geldi. Aldatıcı güvence..Kandırıcı güvence..Evrensel bir boyutun içinde de olsak, bu böyle. Bütün dünya insanını ele alalım, bir şeylerin yanlışlığı içinde yaşamını idame ettirmeye çalışıyor. Devletler birbirini gasp etme peşinde, insanlar birbirlerinin aleyhinde üretim yapmakta, kendini daima bir yere koyup, insanları oradan küçük görmekte.

Yani o kadar büyük hataların içine giriyoruz ki, tabii bu üretimden feyz alanlar da var. Kendilerini o hale getiriyorlar ki, işte gasplar, bir takım yanlışlar, yeraltı olayları.. Bunları yazılı basında okuduğumuz, görsel basında gördüğümüz kadarıyla eyvah eyvah... Ama üretimin nereden nasıl kaynaklandığını

düşünmüyoruz. Çünkü azı çoğa ulaştırıyoruz. Az bir üretimle başladığımız, diyelim, atalarımız demiş "Bir kötünün yedi mahalleye zararı var", bir kişinin kendinden uzaklaşarak suç unsuru haline kendini getirmesi, bir bütünü yakmanın ilk adımlarından biridir. Biz suç unsurları değil, hatalarımızı suça çevirmemek için, deneyimde tutmak için varedildik. İmtihanlarımız olarak alıp, kendimizi bir yere doğru taşımak mecburiyetindeyiz. Bunların idrakına varmadıkça, biz bizi tanımadıkça, biz bizi hayra doğru üretimimizi arttırarak taşımadıkça, huzurun, mutluluğun bizden daima uzak olacağını bilmemiz gerekiyor.

Ama yaradılış sebebi içinde mutlu olmamız planı var. Bu plan üzere varedildik. Bunun idrakına varmak mecburiyetindeyiz. Buna da varabilmek için bizler bizi, bizde bulmak mecburiyetindeyiz. İlk hedef kendimizi ortaya koyup eleştirmek, **eleştirdiklerimizi** denetlemek, artılarımızı eksilerimizi gözönünde tutarak eksilerimizi artıya çevirmek üzere varedildik. Mükemmel bir yaradılışın içinde varedildik. Her şeyiyle düzenlenmiş, bütün ihtiyaçları karşılanmış ve o ihtiyaçlara kendi çabalarıyla ulaşabilmesi için insanlara bırakılmış bir yaşamın müsebbipleriyiz. Bu yaşamın idrakına varmadan yaşamak, bizleri bizde kakra götürüyor. Bizleri bizde çevremizi rahatsız etmeye doğru taşıyor.

Bizler mükemmel yaratılmış varlıklarız. Bu mükemmeliyeti imtihanlarımızı aşamıyarak kirletmek hakkına sahip değiliz. İmtihanlarımızı aşarak daha güzel boyutlara, kendimizin daha güzel boyutlarına ulaşmak mecburiyetindeyiz. Ki kendimiz için yaratılmış mükemmelliklerin sahibi ve sorumlusu olduğumuzun idrakına varalım. Çok güzel bir doğa görüyoruz, mest oluyoruz, ne kadar güzel diyoruz. Ama biz bunun sorumlusuyuz, acaba buraya ne katkıda bulunabiliriz veya oradaki bir rahatsızlığı nasıl giderebiliriz, bir çiçeği nasıl ekip yetiştirebiliriz diye düşündük mü? Sırf bizim olsun diye değil, her şeyin bizim için

yaratıldığının idrakına girerek, hiç bizim olmayan diye düşündük (kaldı ki her yer bizimdir) bir fidanı bir dere kenarına dikmeyi hiç düşündük mü? Bir başka boynu bükülmüş bir çiçeği meçhulün içinde görüp de sulayarak buna hayat vereyim dedik mi? Bunlar bizim bizde olan kudsiyetlerimizi örtmenin, unutmanın neticesi yaşadıklarımızdır. Bunlar üredikçe mutsuzluklar geldi. Bunlar üredikçe kıskançlıklar devreye girdi. Bunlar üredikçe hayra üretimimizi arttırmayarak negatife doğru kendimizi çekip, egomuzla bir yere gelme yolunu, zoru seçmemize doğru bizi taşıdı.

İşte ben diyorum ki, biz bizi daha iyi tanıma yoluna doğru çekelim. Biz bir başkasını eleştirmeyi, bir başkasına tepeden bakmayı, başkalarını küçük görmeyi düşünceğimize, kendimizi küçülttüğümüz yerden çıkaralım, layık olduğumuz yere doğru taşıyalım. Çünkü bizleri, her zerreyi Yaratan, gayet mükemmel bir vasıfla "Ol" emrini verdiği gibi, "Gel" emriyle de o mükemmeliyeti üreterek O'na varmamızı bekliyor. Onun için kendimizi unuttuğumuz zamanlarda hatırlıyalım diye her dinde/dilde böyle kutsal günler (yaşamları daldıkları gafletten silkelemeleri için, kendilerine böyle günler) yaşamlara lutfedilmiştir. Yani siz madde değil, madde ile maneviyatın bütünleştirdiği bir tanrısal varlıksınız. Tanrıyı büyütüp, bir köşeye koyup, her işinizi de O'na yaptırmayı düşünmeyerek, tanrısallığınızı hatırlayıp, O Yaratan, biz yapanlarız diye her şeyin güzelini, mükemmeliğini, hayrını yapmak üzere kendimizin varedildiğinin farkına varmak mecburiyetindeyiz.

Sevmek mecburiyetindeyiz. İyi kötü demeden, yanlışların idrakında olarak, yanlış yapanı da doğruya çekmek üzere sevgimizle yaklaşmak mecburiyetindeyiz. Her yere pozitif dağıtmak mecburiyetindeyiz. Onu bunu çekiştirip negatifi yaymak, bizim için yasakların en başında gelenidir. Başkalarını eleştirmeden önce, kendimizi eleştirmeyi hedef edinmeliyiz. Eleştirdiklerimizin ölçüsünün ne olduğunu bilmek mecburiyetindeyiz.

Yanlış kabul edecek değiliz. Yapılan kötülüklere de eyvallah diyecek değiliz. Ama bu yanlış nasıl düzeltiliriz, bu kötülüğü yapanı yaptığı yerden güzele nasıl götürebiliriz, taşıyabiliriz'in hesabını yaparsak, bizler mutsuzlukların içinden mutluluğu yakalayanlar oluruz. Sevmeyi unutup sevmeyi bekleyen değil, severek mutlu olanlardan oluruz. İşte severek mutlu olmayı yakalarsak, sevmeyi beklerken çekeceğimiz azaplardan kendimizi kurtarmış oluruz.

Daha önce (Dost muyuz diye kendimize soruyormuyuz ?) demiştim. Hep, dostumuz olsun, bize sadık olsun, bizi her türlü desteklesin isteriz. Ama biz ne kadar dostuz, diye düşünmeyiz. Dost olmayı asla düşünmeyiz, evlatlarımıza dahi, bizi sevsinler bekleriz. Ama biz karşılıksız severek onun bedelini alıyoruz, sevmenin mutluluğuyla ona faiz verdirmeye ne hakkımız var ? Onun için, beklentisiz yapılan her şey, yapılacak olanın en mükemmelini bize hazırlıyacaktır. İşte bu idrak içinde varlığımızın içindeki mükemmeli, yani O'nu, "Bir ben var bende benden içeri" diyenin dediği O ben'i yakalarsak, O ben'in bize göstereceği yolda hiç şaşmadan mutluluk içinde yürüyeceğimize inanıyorum.

"Gitmek mi zor, kalmak mı zor ?" demiş bir şair. Gitmek kolay, kalmak zor. Çünkü kalış insanı paslandırır. Bakılmadık her şeyi zayi olmaya, küflenmeye, hareketsizlenmeye mahkumdur. Ama gitme uğruna, gideceğimiz hedefe doğru önümüze çıkan engelleri kaldırarak ilerlemeyi amaç edinirsek, işimiz olur. Vaktimizi hayrımıza harcamış olacağımız için, hedefe doğru bizi çeken cazibeye kendimizi kaptırırız. O cazibenin bizleri mutlu edeceğine inanıyorum. Mutluluğun şekillenmesini değil, mutluluğun bize olan davetini yakalamak, o cazibeyi yakalamak zorundayız. Mutluluğu sınıflandırıp isimlendirmeden, her zerrede bulma ihtiyacında olduğumuzun farkına varmalıyız. Bizler O'nun yarattığı en görkemli varlıklarız, emanetçileriyiz. Tüm yaradılışın emanetçileriyiz.

Sahibi bizi bize verendir. O emanetleri de bize (Biz) olmak için hizmetimize bahşedendir. Evvela bizi bize emanet etmiş. Bizi bizde bulabilmek O'nun emanetine sahip çıkmaktır. Ondan sonra (o idraka girdikten sonra) tüm yaradılışın emanet olduğu bilinci içinde yaradılışa sahip çıkmaktır. Her yaratılanın kendi olduğu idrakına varmaktır. İnsanın kendi kendine kötülük yapamayacağı bir seviyeye kendimizi taşımaktır. Her ne yaparsak bize döneceğinin farkında olmaktır. (Kötü kelimesini kullanmak istemiyorum, çünkü kötüyü yapan da biziz, iyiyi yapan da biziz) Eğer doğru/yanlış olarak ele alırsak, yanlış yapmamaya çalışıp, yanlışların üretiminden doğacak kötülüklere el koymuş oluruz.

İşte biz buyuz arkadaşlar. Biz mükemmelin mükemmel olarak varettikleriyiz. İşte bu mükemmeliyetin içinde kendimizi kahretmek hakkına sahip değiliz. Hiç bir şeyin yasını tutmak bize yakışmaz. Biz yasların değil, olumsuzlukları olumluya çevirecek olanlarız, onların sahipleriyiz. Onun için sınavlarımızı dert diye değil, sınavlarımızı aşılabilecek veriler olarak kabul etmek zorundayız. Dertleri yaratan biziz, sevgiyle eriten de biziz. O ilahi sevgimiz, aşkımız, gücümüz ile tüm imtihanları aşacak olan, yüzünün aklı ile ona varacak olanlarız. İşte böyle mükemmeller birbirini çekiştirmekte ne fayda görürler ? Hiç bir fayda göremezler. Birbirimize destek olmak, dil/din/ırk/mezhep ayrımı gözetmeksizin varlığımız içinde var olarak yaşamının kıvancına varmak zorundayız. Biz buyuz arkadaşlar. Biz hiçlerin içinde güç, güçlerini paylaşarak bir yere gelecek, geleceğin mükemmelleriyiz.

Onun için dünyamız şu ara büyük bir kaosun içinde. Bu kaos gelecek yeni düzenlemenin, yeniliklere dönüşümün son merhaleleri. Ürettiğimiz yanlışların birikimleri bizi bu kaosa sürükledi. Bu yanlışların idrakına vararak doğruyu bulmak, sevgimizle yoğurmak, gelecek nesillere hayırlar bırakarak yeni düzenlemenin içinde var olmanın kıvancını nebze olsun bu

yaşamımızda duymak zorundayız.

Her ne yaptıysak biz yaptık. Her ne yaparsak biz yapacağız. Ama yapabilmek için, yanlışa yaptıklarımızı doğruya çekmek, doğrunun üretimini arttırmak, sevgimizle (hep sevgimiz diyorum, Tanrı sevgimizle) yoğurmak, böylece var olmanın kıvanç içinde varedilmişlere olan borcumuzu ödeyip, onlara sevgi ile hizmet sunmak mecburiyetindeyiz.

Çok seviniyorum ki, üç beş kişi de olsak bir araya geliyoruz. Belki bir şeyler alıp veriyoruz. Bu alış verişin içinde (biz) olduğumuz matah, kendimiziz. Kendimize satıyoruz, alıyoruz veya değiştiriyoruz. Güzelliklerimizle yanlışlarımızı eğitip, doğruyu bulup yeni değişime ayak uydurmaya çalışıyoruz. Mutluyum, bir avuç da olsak sayısız pozitif çevirerek yayın yapıyoruz. Böylece huzur bulmamız gerekiyor. Huzur bulalım. Bir nebze huzur, sayısız zaman birimleri içindeki huzursuzluklara eritecek güçtedir. Negatifin gücü pozitifin karşısında çok zayıftır. Pozitifler negatifleri eritir. Doğru yanlışı götürür. Onun için kendimizi doğru yaratılmışlığın içine çekelim. Bizleri O çok doğru yarattı, çok güzel yarattı. Her güzellikle donattı ve güzelliklerimizi kullanıyoruz idraksızca.. Lütfen bunların idrakına varalım. Sevgimizi yerinde ve zamanında çok doğru kullanalım. Paylaşmayı bilelim. Varolmanın kıvanç içine girerek, kıvançsız kalıp kendini kahredenlere örnek olalım. Barış içinde olalım. Kendimizle barış içinde olalım ve kendiyi küs olanlara barışacakları yolu gösterelim. Böylece borcumuzu ödeyelim.

Biz biriz. Bir'den varolduk. Bir'den dağıldık. Bir'de toplanacağız. Hedef aynı. OL emri ile GEL emri arasında büyük bir fark yok. Geldik ve gideceğiz. Bu yolculukta başarılarımızın bizi ivedilikle geleceğimize taşıması için hayra aktif bir yaşamı kendimize hedef etmemiz gerekiyor. Bu hedefi belirler ve koyarsak emin adımlarla yürürüz. Ve bunu yapanlar önümüzde örnektir. Son yapan Atatürk idi. Büyük bir

işgalin içinde ülkemizi doğruya, güzele, başarıya (ben harplerden söz etmiyeceğim), mükemmele nasıl taşıdı? Samsun'a çıkmakla hedefi koydu, emin adımlarla kendinin ve o çekimine, cazibesine girenlerle birleşip, bugünkü cumhuriyetimizi armağan etti. İşte bizim de kendimizi bu şekilde hayrayöneltmemiz, hep beraber birleşerek bu değişime ayak uydurup, geleceğimizi hazırlamamız gerekiyor.

Bizler güzelliklerin sahibiyiz. Bizler hayırların sebebi üzerine yaratılmışız. Bizler O'nu temsilen varız. O'rur eli, O'nun ayağı, O'nun gözü, O'nun kulağı.. O'nun dünya üzerinde bedenli yaşayanlarıyız. Belki biraz ileri gidiyorum ama bu gerçek böyle. O bizim üzerimizden elini eteğini çekse, bizler varolmanın yoksunluğunu yaşarız. Eli üzerimizde iken kendimizi mahvetmek için biryerlere taşıyoruz, kendimizde yaşamıyoruz, onun bunun gıybetine (Gıybet = bir kimseyi arkadan çekistirme), onun bunun malının mülkünün gasbına, onun bunun onuruna, onun bunun tertemiz duygularına leke sürmeye kalkıyoruz. İşte bunlar arınacak.. Bizden olanlar.. Onun için bizler iyiyi yaşamak zorundayız ki, gaflet içinde yaşayanlara örnek olabilelim. Güzel günlerin sahibi, güzel ve sağlıklı yaşamların sebebi ve Sebeup/Sonuç Yasası içindeki yerimizin muhkem (sağlamlaştırılmış) olması için kendimize hizmet edenler olalım. Böylece doğru yolu, O'na giden yolu bulalım. Hayırla kucaklaşıp, hayır yaşayıp, yaşatalım. Güzel söyleyelim, güzel dinleyelim. Yanlışlara kapılarımızı kapatıp, doğruları bulmakta kendimizi görevli addedelim, hissedelim, diyorum, konuyu birlikte biraz daha derinleştirelim istiyorum.

Soru - Demekki bizim kimseyi yargılama hakkımız yok. Kendi kendimizi denetliyeceğiz ve eğrimizi doğrumuzu bir kenara koyacağız. Peki ama, bir kişi var ve bizim düşüncemize göre hatalı. Bu kişiyi yargılamadan ona nasıl yardım edebiliriz, ne diyebiliriz?

Cevap - Bunların formülleri her birinizde yazılı. Şimdi, senin yargıladığın kişiyi ben yargılasam belki de haklı çıkarırım.

- Hayır, yargılamadan, mesela eleştirip

- ..eleştirsen de aynı. Kelime oyununa girmiyelim. Yani negatif değil pozitifte uyarmak deyin uyarmak istiyorsanız. Önce kendinizinki doğru mu onu denetlemeniz lazım. Ben bana göre yorumlarsam, ben haklıyım. Ama o olmadığımı göre, acaba o mu haklı? Bundan kesin emin olmak lazım. Kesin emin olduktan sonra da (sırat köprüsüdür bu) onu incitmeden (etki, tepkiyi getirir çünkü), işte bunun formülünü sen sende nefse girmeden bulacaksın. Akılla gönlü bir edip, nefsi eğitip, akıllı selime varacaksın. Güzel ve sevgi dolu bir lisanla söyleyebilirsin, eylemlerinle anlatmaya hissettirmeye çalışabilirsin. Artık bunlar an'lık tecellilerdir. O anda o iş bireyin kendi inhisarına, kendi hareketlerine kalmıştır. Şöyle yap dersem, bu benim fikrimdir, benim dediğimi yapmak zorunda kalırsın. O zaman sen neredesin? Senin dediğin ne? Onun için, karar mercii karşılıklıdır. Bir üçüncü şahıs karar veremez. Ve bütün formülleri de bizdedir, hepimizdedir. Ama çok dikkatli olmamız lazım.. Akıllı selime vararak bizdeki güzeli yakalayıp, güzeli sunarsak, anlıyacaktır karşı taraf.

Soru - Otobüste yanında çocuğu ile oturan bir kadın, çocuğuna şöyle dedi "hadi çocuğum, seni ben kucağıma alayım, yoksa ayakta bekliyen teyzeler kızacaklar"..İrkildim, çocuğa yanlış mesaj veriliyordu. "Teyzeler ayakta kalmasın, hadi onlara yerimizi verelim" diyebilirdi.

Cevap - Sana ne? Bu düşünceni niye gidip çocuğa söylemedin?

- Vakit olmadı..

-Ha, bir şeyi düşüncenizde üretip kirlettiğiniz an, yani hemen dile getirmediğiniz için, o üretim sizde kalır, düşüncenizi işgal eder, zamanınızı çalar.

Ama az evvel dediğim gibi, akılla gönlü bir edip, nefsi eğitip, akıllı selime vararak ya o olayı tatlı bir dille söyleyeceksin, ya sen sana maletmiyeceksin. Çünkü o yapmış kirletmiş, bir de sen seni kirletiyorsun. Yani ya söyleyeceksin, ya sende üretmiyeceksin. Çünkü bu üretimler üst üste biriktikçe, negatif yağıldıkça, negatif yayın yapmaya başlıyoruz. Sadece bizde kalmıyor bu. Yani bugün görsel olarak bilinmiyor ama, bunu yaşıyoruz, gerçeğimiz bu.. Düşüncelerimizden sorumluyuz. Bu üretimi kendimizde yapmıyacağız. Hayır dileyip geçeceğiz. Bunları yapmak zorundayız.

- Nötr olmak bu mu?

- Evet bu. Nötr olacağız. Sterese girmeden olayı ya söyleyeceğiz, ya da hayır ~~deyip~~ bırakacağız.

Sizleri bütün sevgimle, Tanrı aşkımla selamlıyorum.

1.11.2003

MÇ

BİZİ BİZ YAPAN HASLETLERİMİZ..

Sevgili dostlar,

Bilirsiniz, artık alıştınız, ben konuya bir hikaye ile girmeyi seviyorum. Hele bu anlatacağımı eminim hem beğeneceksiniz, hem düşüneceksiniz.

Gazi Üniversitesinde bir ekonomi dersinden önce hoca bekleniyor. Sınıf öğrencilerin gürültü patırtısıyla sallanırken hoca kapıda beliriyor, içeriye kızgın bir bakış atıp kürsüye geçiyor. Tebeşiriyle tahtaya kocaman bir "1" rakamı çiziyor. "Bakın, diyor, bu kişiliktir. Yani hayatta sahip olabileceğiniz en değerli şey". Sonra 1'in yanına bir "0" koyuyor. "Bu başarıdır. Başarılı bir kişilik 1'i 10 yapar". Bir 0 daha koyuyor, "Bu tecrübedir, 10 iken 100 olursunuz".. Sıfırlar böyle uzayıp gidiyor : Yetenek..Disiplin..Sevgi..Saygı..Sorumluluk..Yardımlaşma..Paylaşma..

Eklenen her yeni 0'ın, kişiliği 10 kat zenginleştirdiğini anlatıyor hoca.. Sonra eline silgiyi alıp, en baştaki 1'i siliyor ve yorumunu patlatıyor : "Kişiliğiniz yoksa, öbürleri hiçtir.." Sınıf, mesajı alıp sessizliğe gömülüyor.

Yani bizi biz yapan hasletlerimiz, insani vasıflarımız olmadıkça biz bir hiçiz. Yaren bilgilerinde (ve tabii belkide varoluştan beri her yerde) "Kendinizi tanıyın" denirken, bize bu hasletlerinize sahip çıkın demek isteniyor. "Kendinizle yüzleşin" derken, bu hasletlerinizi kendinizde görebilmeye çalışın demek isteniyor. "Kendinizi sorgulayın" derken, bu hasletleriniz sizde ne durumda, onun muhasebesini yapın demek isteniyor.

Delph Tapınağının kapısına asırlar önce "Kendini bil, Rabbini bil, tekamül et" diye yazmışlar. Yani insan olmanın sırlarını çok veciz bir şekilde bir slogan haline getirip, insanlığa sunmuşlar. Ama o uygarlıklar zaman içinde yanlışa saparak yok oldukça,

bu bilgilerin de üstü örtülmüş. Hani (üstü örtülmüş) derken, toprak altında kalmış demek istemiyorum. Yaren bilgilerini dikkatle okuyanlar çok iyi bilirler ki, bir bilgi gerekiyorsa kendini pek ala örtebilir. Onu okursunuz ama göremezsiniz. Ta ki idrakınız açılana, bilinç seviyeniz o bilgiyi alabilecek olgunluğa erişene dek. O zaman şaşarsınız, "Ben bunu kaç defa okumuş idim, hayret görememişim". İşte asırlar önce görünebilenler, asırlar sonra insanlığın yine o idrak seviyesine kavuşabilmesini bekliyor. İdraklar açıldıkça önümüzde kainatlar açılacağına inanın. Bugün "Bilinmeyene değil, bilinene doğru gidiyoruz" derken Yarenimiz de işte bunu kastediyor. Artık örttüğümüz örtüleri açmanın, bu bilgileri yüzeye çıkarıp yaşamımıza geçirmenin zamanı. İnsanlığın geçireceği hızlı bir değişimin başlangıcında (çünkü bu değişim başlamıştır) bu konu büyük bir önem kazanıyor.

Bizi biz yapan hasletlerimizi idrak edebilmek için işin taa başlangıcına gitmek gerekiyor.

Bir Yaratan var ve O'nun yarattıkları var. Sonra Yaratan'ın (işte en üstün eserim) dediği insanlık var. İnsanlığa emanet edilen sınırsız bir varoluş ve bu emanet dolayısıyla insanlığın o muhteşem sorumluluğu var. Sonra da bu sorumluluğu hissederek insanlığın bu dünya yaşamında ve yaradılışın tüm sistemlerinde yapması gereken görevleri, yani verdiği sözler var. İnsanın donatıldığı sayısız meziyetleri, hasletleri, vasıfları, öğeleri (ne dersiniz deyiniz), bu sorumluluğu yerine getirmekte kendisine yardımcı olacak pek çok cevheri var. Sevgisi, saygısı, hoşgörüsü, şefkati, yardımseverliği, paylaşması var. Bunları tanıyıp bilmesi ve bildiklerini uygulayabilmesi için doymak bilmeyen bir bilgi açlığı var. Bildikçe açılan idrakı, bildiklerini uyguladıkça nurlanan bilinci, paylaştıkça artan ilahi hizmet aşkı var..

Yaratan'dan ötürü tüm yaratılanlara sorumluluk duymak, önce kendimize, sonra tüm yaradılışa sevgi ve

saygı duymak ve bunun ışığında neler yapmamız gerektiğini her an kendimizde sorgulamak. Sevilmesi gerekenleri sevmek (bu size ters gelmesin, kimsenin negatifini sevmek zorunda değilim der yarenimiz), saygısızlıkları silmek, tüm yaradılışa karşı olan sorumluluklarımızı duyarak, elimizden geleni (sadece örnek olarak dahi olsa) onlara vermek. Böylece yaradılışa sahip çıkmak. Bize verilenlerin değerini bilerek, değerbilir olarak, kadirşinas olarak, bunu kendimizin ve bütünün hayrına kullanmak.. Tembel olmamak. O'nun lutuflarına saygı duyup secde etmek. Yani O'nun yaratıklarını sevmek ve onlara hizmet etmek ve bunun da O'na secde etmek demek olduğunu bilmek.. İşin inceliğini görebiliyor musunuz ?

Yaratılan her zerrede bir hikmet olduğunu hep okuduk. İşte bunları görmek ve çözmek. Bunun için de Akıl/Gönül/Nefis üçgenimizi doğru yönde çevirebilmek (zira aklımızı nefsimize takarsak, onun istekleri yönünde kullanırsak bu üçgeni ters yönde de çevirebiliriz), ve eylemlerimizin beratını O'ndan, bu eylemlerimizin bir sonucu olarak almak..

İşte bizim gerçeklerimiz bunlar. Bunlara uymadık mı sureta yaşıyor oluyoruz ve varlığımızın farkına varamıyoruz. Kişiliksiz oluyoruz. Madem ki varoluş amacımız sınavlarımızı vermek, nefsimizi eğitmek, gönlün hakimiyeti içinde insan olmanın yolunda yürümektir, öyle ise varoluş bilinci içinde bunları yapmamız gerekiyor.

Varoluşun mihenk taşlarını (bu deyim bayılıyor) yani kaybolan ve unuttuğumuz hasletlerimizi bileceğiz. Bunları artık yeniden hatırlamamız lazım. Sevgiyi, saygıyı, haddimizi bilmeyi, değerbilirliği, kadirşinaslığı, ahde vefayı (saymakla bitecek gibi değil) velhasıl gönlümüzün bütün öğelerini bilerek, bildiklerimizi yaşamımızda uygulayarak bu zorlu yolculuğu kolaylaştırmamız ve böylece ilahi huzurun içinde ve maddenin ötesinde barış içinde yaşamamız gerekiyor.

Yüce Yaratan tüm yaradılışı yaratırken, insanın nefisini eğitime sınavları esnasında büyük zorluklarla karşılaşacağını biliyordu. Bu nedenle ihtiyacı olan yardım enerjilerini ve hayrına kullanabileceği her şeyi önceden varederek hazır tuttu. İşte bizi biz eden hasletlerimiz dediklerimiz bunlar. Hepsi bizde var ve meydana çıkmak için taleplerimizi bekliyorlar. Hak edersek, taleplerimiz doğrultusunda bunlara peyderpey sahip olacağız. Ben bunlara zaten sahibim diyerek yan gelip yatarsak, hepsinin üzerini örtmüş oluruz. Demek ki sahip olmakla iş bitmiyor. Bunları yanlış kullanma eyleminden kurtulup, olumluda ve hayırdaki kullanma dönemine geçmek zorundayız. Yani elimizdeki her maddeyi, o maddeye değer vererek, onun varoluş amacı doğrultusunda kullanmak ve aldığımız, benimsediğimiz her bilgiyi yaşamımıza geçirirken, o bilgiyi olumluda kullanmak zorundayız. Böylece kirlettiklerimizi temizliyeceğiz.

İş buraya gelince, görüyoruz ki, her bireyin kendine özel bir yaşam biçimi, evreleşme potansiyeli, yapısı ve karakteri var. Bu özellikleriyle her birey bizzat kendisi belirli sınavlarını verecek, bizzat gözlemliyerek, örnek olarak veya çalışarak örneklerden ders alarak bilgi sahibi olacak ve bu bilgileri yine bizzat kendi yaşamında uygulayarak, aldıklarını vererek, paylaşarak, yeni alacaklarına da böylece kapı açarak, işte bütün bu gayretlerinin sonunda hem bilgilerinin sahibi olarak kendini bilgeliğe taşıyacak, hem kullanarak artık hak sahibi olduğu hasletlerine kavuşacaktır. Hasletlerimize sahip olmak bizi karakter sahibi bireyleryapacaktır. İşte bunun için her an karakterimizi denetlemeliyiz. Tam bir teslimiyet içinde, akliselim ile kendimizi sorgulamalıyız. Bugün toplumumuza bakarak (ne kadar sağlam karakterli insanlardan oluşmuşuz) diyemiyoruz. Demek ki hasletlerimizde bir bozuklukluk var. İşte hatalarımızı tek tek tespit etmeli, sonra bulduklarımızı eğiterek, eğittiklerimizi yaşamımıza geçirerek karakterlerimizdeki kir-

lilikleri temizlemeli ve sorumlu olduğumuz çevremize örnek yaşam biçimlerisunmalıyız. Çünkü karakter temizlenmedikçe ne gönül, ne vicdan harekete geçmiyor. Onların harekete geçmesiyle bu defa ruhsal arıtma sistemleri içine gireceğiz ve hak ettiğimiz seviyeye kadar olan alemlerde bilinçli olarak hizmetlerimize devam edeceğiz.

Şöyle bir toparlıyalım. Bize defalarca söylen-
diği gibi, ruhta nefis yoktur. Ama ruh nefis imtihan-
larına tabidir. Evreleşip varlığın gerçek yerine vara-
bilmesi için nefis imtihanından geçmesi gerekmektedir. Ruh nefis imtihanlarından geçerek evreleşmesini sürdür-
rür. Öz'de her şey vardır, hiç bir şey yoktur. Çünkü
Öz O'dur. Ruh O'ndandır. Ruh evreleşerek gerçek potan-
siyeline geldiği an (nasıl fizik bedeni 5.nci düzeye
geldiğimizde bırakıyorsak) ruh da gerçeğine, Öz'e
gelince bırakılacak bir potansiyeldir diyelim. Şunu da
ekliyelim, ruhsal yapımız içindeki gerçeklere evrele-
şerek yürüdüğümüz zaman, nefis imtihanlarımız ince
nefse dönüşerek daha da artıyor. Ama bu ayrı bir konu.
İşte bu sınavlarda bizim silahlarımız, (hasletlerimiz,
öğelerimiz, elementlerimiz (hepsi aynı), bize
lütfe edilen mücevherlerimiz, bizleri mükemmel yapan
yapı taşlarımız bizim nefisle olan eğitim savaşımızda
silahlarımızdır.

Tüm yaradılış varolduktan sonra evreleşme
planı içine girdiği andan itibaren, fiziksel ve ruhsal
elementlerimiz devreye girmiştir. İnsan varoluşunu,
varedildiği andaki değerlerle bilinci kapasitesinde
değerlendirir. Başlangıçta bilinci sıfırdı diyelim,
evreleştikçe bilincinin açılmasıyla tekamül ettikçe,
öz beninden gerçek gücünü çekmeye başladı ve
bilinç seviyesi yükseldikçe değer ölçüleri de değişti.
Böylece evreleşme planı yürürlüğe girerek Varış'a
doğru olan yolculuk başladı ve insanlık tekamülde
ilerledikçe yeni yeni güçleri hak eder seviyeye geldi.

Bu yolculukta bilmek, tanımak, görmek, sormak,
pozitif sorgulamak bizi evreleştirecek olan element-

lerimizden bazıları. Gerçeği bilip, sorgulamak üzere
harekete geçtiğimiz andan itibaren nefis imtihanları
da devreye girer ve bu imtihanları başarabilmemiz için
tüm doğa, bitki ve hayvan örtüsü, sessiz ve ilahi bir
düzene uyarak duygusal algılamaları ile bize yardım
ederler. Bu evreleşme planı hem madde dünyalarında,
hem ilahi planda aralıksız devam eder.

Sizler sizlik içinden bizlik içine geçtikçe,
yani tüm yaradılışın biz olduğu idrakı içine girdikçe,
yaşam biçimimiz ve yaşam zaman birimlerimiz ilahi
değerler kazanır. Bu değerler içinde izafi olan zaman,
negatife veya pozitif bizler tarafından uzatılır veya
kısaltılır. Yani zaman denen olgu, bizim tüketiş
değerlerimize göre değişkenlik arzeder. An olur zamanı
asırlar gibi değerlendiririz, an olur zamanı asırları
heba eder gibi harcarız. Bunun içindeki ilahi mantığı,
ilahi bilinci bir türlü kavrayamayız. İşte ileri saf-
halara doğru tekamül ettikçe bunların peyderpey
farkına varır, varoluş sebebimizi ve yasalar içindeki
değerimizi bulur, değer yargılarımızın pozitif
dönüşerek artmasıyla da insanlık vasıflarımıza, yani
gerçeğimize doğru bina kurmaya başlarız. Bu binanın
duvarları yükseldikçe, yani biz bizi biz yapan haslet-
lerimize ulaştıkça huzura ve mutluluğa kavuşacağız.

İşte bunun için dünyaya ha bre geliyor, gidi-
yor, tekrar geliyoruz. Seviyemiz nerelere ulaşmış
olursa olsun, geleceğin mukaddes yaşam biçimlerinin
(mutluluk çağının) yaşanabilmesi için, seviyemiz ne
olursa olsun tekrar tekrar dünyaya ineceğiz. Çünkü
Hakk'ın halkına hizmet borcumuz var. Gelmek, eğitmek
ve hem Varış'a olan yolculuğu, hem mutluluk çağına
ulaşma yolculuğunu hızlandırmak zorundayız.

Yarenimiz (İnsan olmanın varlığı içinde var-
olmak) dan bahsetmişti. İnsan olmanın varlığı, yani
Ara Parçanın özü, insan o.. Ve tüm varoluşu vareden de
o. Tüm varoluş O'nun zerrelere. Biz dahil, varoluştaki
her şey, her zerre. Yani hepsi biz. Bizler dağılmışız
ve bir olduğumuzun idrakı içinde tekrar bir araya

geleceğiz. Bütün çabamız bunun için. O zaman sen/ben ayrılığı niye ? Bu sevgisizlik ortamına, bu kavgalara, bu gasplara ne gerek var ? İşte bu bilinç artık insanlıkta uyansın, nereden geldiğinin, nereye gideceğinin idrakı içinde, bu güne kadar kapadığı kapıları açarak, insanlık huzura ve mutluluğa giden yola kendini taşıyın diyelim.

Bilinçsizlik, idraksızlık, dolayısıyla bilgisizlik insanlığı bir karanlık gibi sarmış. Bu karanlığın dağılması, insanların bilip, bulup, bildiklerini hayırla uygulamasıyla olacak. O zaman geceler gündüze varacak ve hele gündüzler bir de insanlığın hayırlarıyla doldu mu, işte huzur, işte mutluluk, işte varolmanın mükemmeliyeti..

Hasletlerimizin hepsinden bir seferde bahsetmek mümkün değil. Zaten yıllardan beri her birini tek tek ele alıyor ve burada irdeliyoruz. İçlerinden bir ikisinin az bilinen yönlerine değinelim.

Mesela, paylaşma diyoruz. Bildiğiniz gibi paylaşma, elimizde var olanı başkalarıyla paylaşmaktır. Ama bir haslet olarak ele alırsak daha geniş düşünmemiz gerekiyor. Yani paylaşmak, bizim varoluş görevimiz ve varoluş sebeplerimizden biri ise, bu görevi hissetmenin bize verdiği coşku ile, artık paylaşmayı da daha geniş boyutta yapabilmek için çabalarımızı arttırmamız gerekiyor. Artık dağıtacağımız, paylaşacağımız her ne ise, bilgimiz olur, sevgimiz olur, maddemiz olur, başarılarımız olur, her ne ise, onları bizde çoğaltmak için olumlu taleplerimizi çıkaracağız, düşüncelerimizle destekliyeceğiz ve hak ederek ürettiklerimizi daha geniş alanlara, çevremizi de genişleterek yayacağız. Yani pay edeceklerimizi önce bizde çoğaltacağız.

Dostluk hasletimizi ele alalım. Sadece çevremizde tanıdığımız bir iki kişinin dostu değil, tüm doğanın, tüm canlıların, daha da geniş tutarak tüm tanımadıklarımızın, bilmediklerimizin (aramızda bir sempati olmasa bile) onların da dostu olmak için gayret sarfetmeliyiz. Yarenimizin dediği gibi, "Her

dost istersiniz, bakalım siz dost musunuz ?" der ya, işte onun kastettiği şekilde, dost edinmek değil, dost olmak onlara, dost gibi davranmak..

Şu dostluk kavramına bir ekleme yapalım.

Hasletlerimizi meydana çıkardıkça gönül boyutlarında ileri frekanslara doğru çekiliyoruz. Bu arada gelen yardımlar arttığı gibi, nefis sınavlarımız da güçlenmeye başlıyor. Niçin atalarımız (Zayıf dostun olacağına, güçlü düşmanın olsun) demiş, bir düşünün bakalım. Nefis sınavlarımız güçlenerek bize tekamülümüzde yardımcı oluyorlar, evet yardımcı. Daha büyük sınavları aştıkça, daha büyük diplomaların sahibi oluyoruz. O halde nefsimiz bizim dostumuzdur, bizi yükseltiyor. Madem ki dost, bir insanın iyiliğini isteyen, onunla beraber ona yoldaşlık eden, çıktığı yolda ona yardım eden kişidir, işte nefsimiz de tekamül yolunda sınavlarıyla bize imkanlar yaratan bir dostumuzdur. İnsan dostunu yok sayabilir mi ? Öyle ise onunla beraber hemhaş olmayı bilmeli, ancak onun varlığı ile tekamül yolunda kendimizi ileri boyutlara taşıyabileceğimizi farkederek, kendimizi daha ileri bir yaşam düzeyine çekebilmeliyiz.

Aynı şeyi fedakarlık (özveri) için de düşünebiliriz. Sadece yakınlarımız ve görevde fedakarlık değil, bizden fedakarlık talebi olmayanlar için de fedakar olmalıyız.

Bunu çoğaltabiliriz. Hoşgörü de böyledir. Sevgi, saygı, şefkat, yardımlaşma da böyledir ve en önemlisi hizmet görevi de böyledir.

İzzetinefis dediğimiz onur bir haslet midir ? Bakın bunu iyi düşünelim. Onur tamamen egodan, nefisten kaynaklanan bir olgudur. İçinde biraz kendini beğenme vardır, biraz gurur ve kibir vardır, biraz tafra vardır, karşındakini küçük görme vardır. Onun için bir çok eylemimizde (ben bunu onurum için yaptım) uydurmasına kapılmayın. Bir tek onur vardır, o da ilahi onurdur. O'na verdiğiniz sözü tutarak O'nun önüne gidip yüzleştığınızde duyacağınız bir onur

hissidir bu.

Yukarıda saydığım bazı hasletlerimizi değerlendiren, tek ölçümüz şu olmalıdır : mutlaka ve mutlaka karşılık beklenmeden yapılmalıdır. Karşılık bekliyorsanız yanlıştasınız, nefse kapılıyorsunuz. Yaptığınızın hiç bir değeri kalmayabilir, dikkat edin. Yareniniz bize örnek olarak daima evlat sevgisini verir. Bu sevgi bize huzur verir, bizi mutlu eder. İşte karşılığını bu şekilde zaten alıyoruz. Ama "eyladım da beni sevsin" diye bir beklentiniz varsa, yine yanlıştasınız. Faiz istiyorsunuz. İşte Kur'anda yasaklanan faiz budur.

Hasılı kelim, son yıllarda tüm insanlık olarak örtüp unuttuğumuz o güzelim hasletlerimizi, üzerindeki örtüleri açarak artık meydana çıkarmanın zamanı.

Değişim dediğimiz, değişim diye beklediğimiz bundan başka bir şey değil.

Aslımıza dönüyoruz ve döndükçe yaklaşan mutluluk çağını inanın hepimiz hissedeceğiz.

Saygılar sunuyorum.

Ü.Y.

3.

AKIL, GÖNÜL NEDİR, NE DEĞİLDİR ?

Bugün bizde var olup kullandığımız, fakat varlığından habersiz olduğumuz pek çok öğemiz gibi, iki öğemizden söz edelim istedim. Akıl, gönül nedir, ne değildir ?

Bizim bir üçgenimiz var. Yaşamımızın ana çizelgesi bence. Hiç bir şey mutlak değildir ama, mantığa akla yakın olduğu için bunu yaşamımızda denersek, yaşamımıza adapte edersek, sanıyorum günümüzdeki yaşamımızdan daha huzurlu bir yaşama kendimizi taşıyacağız. Onun için burada ne var bir bakalım. (Bz. Akıl/Gönül/Nefis üçgeni çizelgesi)

Akıl bir ibredir. Akıllı gönülde de kullanırız, nefiste de kullanırız. Bizim yapmamız gereken akıllı gönülle birleştirerek, nefsi eğitip, akıllı selime varmak. Akıllı selime varabilmek için akılla gönül bir olup, gönlün mutlak öğelerini (ki bunların yan kolları da var) öğrenmesi lazım. Yani insanın aklını bunlara adapte edip, bu beş duyuyu öğrenmesi lazım. Yaşamına geçirip, bunları yaşaması lazım. Bunları yaşamına geçiren insan Altıncı Hissine ulaşır, Gönül Gözünü kullanması devreye girer. Akılla gönlü bir edip bu öğeleri çalıştırmaya başladığımız zaman, nefsi

egitmeye başlıyoruz. Nefsi ne atıyoruz, ne itiyoruz, nefsi eğitmeye başlıyoruz. Bu beş basamağın karşısı, sevgiye girdin mi kinini kontrol altına almaya çalışıyoruz. Bilgilendin mi, nefreti kaldırıyorsun. İyiliği düşünmeye başladın mı, kıskançlığı ; doğruluğa girdin mi cimriliği (cimriliği sadece maddede almayın, sevmek için cimri oluruz, maneviyatta cimri oluruz, ben bilirim deriz). Çalışmaya girdin mi bencilliği kaldırıyorsun. Altıncı Hissini kullanmaya başladın mı (arşivimizdir) ölümün olmadığını idrak ediyorsun. Ölüm korkusundan kurtulup, rahat ve huzura kavuşuyorsun. Gönül Gözü açıldımı, karamsarlık kalkıyor, nefsanîyet bitiyor, nefis eğitilmiş bir duruma giriyor. Akılla gönül bir oldu, nefis eğitildi ve akliselim gelindi. Akliselimde (eylem, mantık, dikkat) devreye giriyor. Şuura ulaşıyoruz. İç şuur harekete geçiyor. İç şuura çıkardığımız talepler dış şuura intikal ediyor ve oradan eyleme geçiyor. Pozitif eyleme geçiyor. Ve aklı selime ulaşmakla bu çember dönmeye başlıyor. Yedinci öge akliselim oluyor. Dikkat ederseniz her biri yedi ögelidir.

Akliselimde varınca, bu çember dönmeye başlıyor. Yani insan olma vasfımız harekete geçiyor. Bilinçli bir yaşam, iki alem arasında görsellik hayatına geçiyor. Bunu harekete geçirdik mi, akliselimle hareketi, dünya yaşamını mantıklı yaşamayı, madde ile maneviyatı bütünleştirmeyi, ondan sonra ileri boyutlara doğru iki alemde de negatifi pozitifini birleştirip nötr varlık olarak, bedensiz ruhun ulaşım sahalarında ki alemleri de idrak etmeye, hissetmeye başlıyoruz. Görmek değil, hissetmeye başlıyoruz. Ondan sonra us akıla varılıyor. Yani akıl ötesi akıl, maddenin ötesindeki aklımız, varlığımızın varoluş sebebi içindeki aktivitemiz, onu yakalıyoruz. Ve Gökbilgisine Yerbilgisine ulaşıyoruz. Zaten maddede yaşıyoruz, maneviyat bilgisine de ulaşıyoruz.

İşte, insan olmanın vasıflarını hayata geçirecek şifremiz, planımız, programımız bununla başlıyor.

Bu kadar kısıtlı değil, ama bununla başlıyor. Bunu yaşamına bilinçli bilinçsiz geçiren insanlar yaşamda insan vasfını kullanarak yaşayan insanlardır. Mutlu olan, mutlu eden, yaşamı birde değil, bütünde hisseden bütünü birde bulan insanlardır, bunu kullanan insanlar

Şimdi, akıl nedir, ne değildir ?

Akıl ibredir. Gönülde de kullanılır, nefiste de kullanılır. Akıl gönül değildir. Akıllı gönüle bağlı-yabilmek için insanın pozitifini yaşar hale gelmesi gerekir. Haddini bilmesi gerekir. Kendini bilmesi gerekir. Rabbini bilmesi gerekir. İşte **akıl, insanı pozitifine taşımaya hizmet eden manevi mükemmel bir aracımızdır**. Yaşamdaki ikilemi bire taşımak (elektrik gibi, negatif pozitif enerjiyi birleştirip ışık yapmak) bizim elimizde. Aklımıza gönlümüze takar, nefsi eğitirsek, akliselimde varırsak, akıl hayırdan kullanılır. O zaman akıl akıldır. Vicdan devreye girer. Az önce dediğim gibi, aklı gönülle bir edip, nefsi eğitip, aklı selime varıp, selim akılla kararlar almaya, yaşamımızı idame ettirmeye başladık mı, pozitif çemberimiz dönmeye başlar. O pozitif enerjiyi çekerek kullanır ve yayarız. İşte akıl burada pozitifine değer kazandırır. Akıl bir değerdir, ama o değeri değerinin içinde yaşama geçirmek insanın kendi becerisidir, kendi elindedir. Zaten yapması gereken de budur. Er geç yapacaktır.

Akıl ne değildir ? Akıl gönülde varsa akıldır, insana hizmet eder, iki alem arasında insanı yükseltendir. Akıl ne değildir ? Akıllı gönülden koparıp (yolundan koparıp) sadece nefiste kullanırsak, bütün zararları, kavgaları, dövüşleri yaşayan varlık haline gelirsek, işte bu akıl değildir. Bu nefistir. Bu yaşamın negatiftir. Akıl (akılla nefis) arasında gidip gelmektedir ve nefsin beş duyusunu kullanmaktadır ve nefsi tercih etmektedir. Ama (akıl, gönül) arasında gidip gelirse, gönülü tercih edecektir ve (akıl gönüldür) olacaktır. İşte akıl, nefiste kullanıldığı için, nefsin eğitimini erteledi-

ğımız için, her şeyi nefsanîyet içinde **kirlettiğimiz** için dünya insanı (sistemler içinde varedilmiş insan) bugünü, bu korkunçluğu yaşıyor ve daha bir müddet yaşayacak.

Bir avuç insanız, her seferinde söylüyorum, bizler lutfedilen bu lutufların değerini bilir, yaşamınızı kendi gerçeğimiz içinde yaşar ve yaşatmaya çalışırsak (ki isimsiz o kadar çok yaşayan var ki. Bir şeyi bilmeden ama aklını gönlüyle birleştirip, nefsini eğitip, akli selime varan o kadar çok insan var ki) Mehmet efendinin kim olduğunu biz bilemeyiz.. Onun için bizler bu bilinç içine davet edildiysek, hepimiz bir sebep üzere burada varsınız. Bunu hakettiğiniz için varsınız. Bunların görseelliğe döküldüğünü görmeyi hakettiğiniz için burada varsınız. O zaman burada varsanız, sorumlusunuz arkadaşlar. Kimden sorumlusunuz ? Kendinizden ve tüm yaradılıştan sorumlu olduğunuzun ispatıdır bu. Bir başına güzellik, bir başına iyilik bizi bir yere taşımaz. O'na götürmez. Geçen kez (Yaşamla olan **mücadeleyi** bitiren, Tanrı ile irtibatını keser) konusunu vermiştim. Ne demiştim, akıl gönülle bir olursa vardır ve akıldır. İnsana, varoluşa hayra hizmete vardır. Ama akli nefse takdığımız an, gönlü örttüğümüz an, yok edemeyiz, elbet ayakımıza bir taş takılacak (Tanrım) diyeceğiz ve gönüle döneceğiz. Başka çaremiz yok. Yolun neresinde olursa olsun.

Şimdi bununla bunun (akılla nefis) arasında gidip geliyoruz ve bu çemberi çevirip varoluş sistemi içindeki enerji potansiyeline erişemiyoruz. Pozitif enerji potansiyeline erişemiyoruz. İşte akıl da, gönül de, (evvela akıl önde gidiyor) akıl da gönül de (negatif nefsanîyet) değil. Akli gönlü (negatif nefsanîyet) yapan bizleriz. İşte bu sorumluluğun idrakına vararak kendimizi düzeltmek mecburiyetindeyiz. **var olan varlığı** içindeki gerçeğine, özüne varması gerekir. Özünün idrakına varan insan, varoluşunun sırlarını çözmeye doğru yola çıkmış insandır. Var olmayla yarış arasındaki yolculuğu gerçekliği içinde

yaşıyarak başına her ne gelirse gelsin sınav olduğunun idrakına vararak, o sınavı aşacaktır. Sınavlar da çeşit çeşittir. Sınavı sen yaratırsın, çevren yaratır. Sebepsiz olarak, tanrısal bir olay olarak karşına gelir. Ne çevren o sınavı hazırlamıştır, ne sen o sınavı hazırlamışsındır, ama onu yaşamam gerekir. En örneği, evladının ömrü, ilahî planda onu da hazırlarsın. Yani şu yaşamının içinde bir evlat acısı çekecektir. Mutlak kaderlerin acıya çevirdiğimiz yollarını yaşamamız gerekir. Ama onu da hayra yaşamak var, gönle taşıyıp yaşamak var, nefsanîyete inerek yaşamak var.. (Vay, bunu bana niye yaptın ?) dedin mi, işte nefse taktın. Herkes yaşıyor. Benim de yaşamam gereken buysa şükredip (ne yapabilirim ?) i, yani yaşamamız gereken o acı dediğimiz olayı nasıl aşabileceğimizi, Tanrıya o yolla nasıl ulaşabileceğimizi düşünmemiz lazım. Benim deneyimime göre, Hakk'a giden yol halka hizmetten geçiyor. Ben halka hizmeti amaç edinerek o kadar rahat ve kolay aştım ki, daha geleceklere de aşarım. Böylese **ne madde ne maneviyat beni rahatsız etmedi.** Sakın egoizm olarak almayın, sakın yanlış düşünmeyin, bunu size söylememin nedeni, bunu paylaşarak sizde olan güzelliklerin, sizde olan gücün, sizde olan gönlün, sizde olan özlerinizin hayata geçmesi.. Hepiniz ara ara hatırlarsınız, ama O'nu yaşamamanın enginliği, mutluluğu, sonsuzluğu içinde var olmayı, her salisenizi o şekilde yaşamayı amaç edinmeniz için kendimi örnekledim.

İşte bunun için arkadaşlar, akıl, gönülle birleşince, vardır, akıldır, gönlüdür. Ama akıl nefse takılınca (enteresanlığına bakın, nefsin gücüne, imtihanına bakın, ki o gücü yenecek pozitif güç de bizde var), akıl nefse takıldığı an, gönlü ekarte ediyor. Gönül örtülüyor. Bunu tekrar hayata çekerek yaşamaya başlamamız yine bize kalıyor. Orada işte **"Size şah damarınızdan yakını"** diyor. Kim ne yaparsa kendi kendine yapar. Kimse kimsenin eteğine tutunarak bir yere gidemez. Herkes başladığı okulu kendi alacağı

notlarla geçecektir. Öğretmeni bile onun yerine geçemez. Herkes kendi geçecektir.

İşte tekrar vurguluyorum : Akıl gönüldür. Akıl gönülle birleşirse insandır. İnsan, akıyla gönül birleşip hizmete geçerse, Öz'dür. Öz'le söyleşen insan eylemlerin sahibi, O'nunla irtibatını kesmeyen varlıktır. Ara ara nefis zorlasa da hazan yeli gibi geçer, o gönle yine döner. Çünkü vicdan hareketlidir. Çünkü us akıldan dengeler gelmektedir. Us akıldan hayra davetler artmıştır. O insan artık dönemez.

Buraya kadar aklı verdik, akliselimi verdik. Bir de Us Akıl vardır ki, akliselimi kullanan insan nefsi bayağı eğitmiştir, nefsin içindeki güzelliği ortaya çıkarmıştır. Gönülde de bir nebze negatif vardır, nefiste de bir nebze pozitif vardır. Gönüldeki bir damla negatif, nefse uyduğu an, işte en büyük kötülükler oluyor. Ama nefisteki bir damla iyiliğin üzerine gönül gitti mi, nefis güllük gülistanlık oluyor. Bizi us akıla taşıyacak kadar iyileşiyor, güzelleşiyor, gönül oluyor. Biz oluyoruz. Us akıla vardık mı arkadaşlar, us'lanmanın sınırlarını aşmış, O'nun dergahına girmiş oluyoruz. O'nun dergahına girenlerde artık her şey, iki alem (dünyamız lisanıyla söylüyorum) birleşmiş oluyor. Gönül, nefis, akıl, her zerre bir öz, her zerre birbiriyle söyleşmiş oluyor. İnsan haddini bilmiş oluyor, Rabbini bilmiş oluyor ve tekamül ederek O'na doğru yükselmenin merdivenlerinde ilerliyor. Her geçtiği yerde bir meş'ale yakıp bırakıyor. Arkadan gelenleri de aydınlatsın diye bir meş'ale yakıp bırakıyor.

Görüyor musunuz arkadaşlar, biz kimiz ? biz neyiz ? Ne değiliz ? Biz insanız. Biz nefsanîyetin bize yakıştırdığı negatif enerji değiliz. Yani (daha aşağı indirerek söyleyeyim) biz şeytan değiliz. Biz, Rabbimizin itimat ettiği, güvendiği "negatif enerjiyi kullarım yener" dediği varlıkları. Bize üzüntü, yeis, kin, bunlar yakışmaz. Biz her hal'ü karda, ne sağlıkta ne ölümde yıkılmayan varlıkları. Ayakta durabilecek

varlıkları. Hastalıklarımızı (kendimizi us akla çekip) tedavi edecek varlıkları. Biz Rabbi ile söyleşecek varlıkları. O bizden kaçmıyor. Biz O'ndan kaçıyoruz. Biz her şeyin bileni sanıyoruz kendimizi. Bildiklerimiz yanında bileceklerimiz umman. O ummanda damlanın yakanması O'na varışın fermanıdır, vizesidir.

Onun için arkadaşlar, gelin birlikte bu bilmeceyi çözelim. Çözmesi gerekenlere de pozitif enerjiler yayarak her zerremizden (her seferinde söylüyorum) beş duyu içi/beş duyu dışı pozitif enerji yayalım. İnsanlığın bugün buna çok ihtiyacı var. Kalanların göçenlerin ihtiyacı var. Sanmayinki sadece dünyayı yaşayanlar ızdırap çekiyor, hayır efendim, us akıla geçip orada bir yere varmış varlıkların çektiği azabı görseniz, bizim yüzümüzden, bizlerin yaydığı kinden, nefretten, kavgadan, kardeşi kardeşe kırdırmadan, gasıtan (her ne düşünürseniz) çektikleri azabı bir görseniz. Neden demişler "Nalla mih arasında olayım, dünyada olayım" ? Çünkü dünyada bir şeyler yapma imkanımız var. Çünkü dünyada bu yapılanların üzerine pozitif yollama imkanımız var. Oradan yollanılanlarla buradan yollanılan mukayese edilmiyor. Çünkü oradan yollanılanları burada bizler alıp kullanacağız. Alıp kullanmayınca onları da mutazarrır ediyoruz, onları da üzüyoruz. Onlar da bir şey yapamamanın üzüntüsü içinde. İnanın, daha ileri gideceğim, Tanrım bile, Yaratanımız bile üzüntü içinde. "Ben böyle mi yarattım".. Ama O emin. Kullarının O'na döneceğinden emin. O yardımlarını biz varolmadan evvel varettiler. Sonsuz kaynaklar var. Her türlü imkanlar var. Hepsini kullanacak kapasitedeyiz. Hepsi bizim. Yeterki davet etmesini, taleplerimizi güzele, doğruya, hayıra çıkarmasını bilelim. Yeterki, bizi sevgisinden varettiler, biz ayırım gözetmeksizin her zerreyi, her varlığı sevelim, diyor, sizleri saygı ile selamlıyorum.

6.12.2003

MÇ.

4.

KANDİLLERİN İÇİNDEKİ GERÇEK NEDİR ?

Böyle güzel birlikteliklerin değeri büyüktür bence. Bu mübarek kandil gününde bizi bir araya getiren, gönüllerimizi birleştiren, bizi güzele söyleştiren Yüce Varedenimize şükrediyor, teşekkür ediyorum. Her şeyin hayırlarla olmasını, (bugün Peygamberimizin doğum günü imiş) doğuşların Onun doğumu gibi hayırlarla olmasını diliyorum. Bu değişimin insanlığa ivedi hayır getirmesini diliyorum der, hepinizi saygı ile selamlarım.

Bence kandil, güzel bir şeyin yaşama geçişinin kutsallığını ifade eden bir kelimedir. Çünkü her güzel şeyde, her doğuşta, her değişimde bu kandil lafı müslümanlıkta söylenmiş. Belki hristiyanlıkta da daha başka biçimde (yortular gibi)..Yani kutsal günlerin ifadesini kutsal bir terimle hayata geçirmeyi düşünmüşler. Düşünürsek, bunda pek çok şeyin var olduğunu idrak ederiz. İnsanlık var olduğu günden bu güne bir şeylerin hayata geçişinde mutlaka sevinçle mutlu anları algılamış. Ama öyle anlar da vardır ki, anınca mutsuz oluruz. En basitinden bir yakınımız göçünce kayıp sayar, üzüntü duyarız. İşte, bizim dinimizdeki kandillerin her şeyi bir hayırla yad'etmek kutsallığını ifade eden bir hali olduğuna inanıyorum ben. Onun için her varedilenin varoluşunun bir kandil olduğuna inanıyorum. Her zerrenin varedilişinin (çünkü hayır üzre varedildi, çünkü sevgisinden varetti) ve her varedilişin bir kandil olduğuna inanıyorum. Madem ki O'n-

dan gelen bazı şeyleri hayırla yad'etmişiz, bütününü hayırla yad'etmek sorumluluğunu da idrak etmemiz gerektiğine inanıyorum.

Verdiği her güzel şey için şükrediyoruz. Ama arkasından en ufak bir üzüntüde O'nu sorumlu tutuyor, "Biz haklıyız, buna layık mıyız ?" babında bir çok kelime türetiyor ve O'na isyan ediyoruz. Ama yine sanıyorum Kur'anda bir ayet "Hayır ve şer O'ndandır, hayrana da şerrine de şükür" diyor. Yani hayrın getirdiğini, şerrin de (şer diye tabir ettiğimiz yaşadığımızın da getireceğini bize müjdeliyor diyorum. İşte bu da bir kandil benim için.. Müjdeliyor diyorum, çünkü kötü diye bir şey yok, yanlışlar/doğrular var.. Her doğrunun içinde bir yanlış, her yanlışın içinde bir doğru var. Şerrin içindeki hayırların tahammülsüzlük göstererek kayıplarını kendi ellerimizle yeşertiyoruz, varediyoruz. Çünkü O Yaratan, biz yapanlarız. Yaptığımız her şeyin idrakı içinde olmak sorumluluğundan kaçtığımız için, yaptıklarımızın anlamını dahi öğrenmeden kendimize mal etmeden, kendimizi denetlemeden ya reddediyor ya kendimize göre kabul ediyoruz.

Onun için ben diyorum ki, her ne yaşıyor isek sabırla denetliyelim, sevgiyle pekiştirelim ve saygıyla üreterek içindeki güzeli yakalayalım. Bu güzellikler de işte bizim örtülü kandillerimizdir, örtülü mutluluklarımızdır, örtülü sevinç habercilerimizdir. Varolmanın sevinci içinde varlığımızın bütününün gidişatının mevcut olduğunu idrak edip, bu gidişatın içindeki yerimizi almak, her yaptığımız eylemin sorgulayıcısı olmak boynumuzun borcudur. Yargılayıcısı demiyorum bakın, sorgulayıcısı olmak boynumuzun borcudur. Burada hatalarımızı görür hayra çeviririz, suça çevirmeden. Burada yanlışlarımızı görür doğruya çeviririz, yanlış suça çevirmeden. Onun için, sevgisizliklerden kurtuluruz, ilahi aşkı yakalar, ilahi sevgiyi kendimizde bulur, bunu paylaşmasını biliriz. İşte bunlar bence hep kandillerdir.

Her hayra başarının, her hayra yeşerttiğimiz

oluşum bize bahşedilen kandillerimizdir. Sevinçlerimizdir, mutluluklarımızdır, alacağımız güzelliklerimizdir, gerçeğe teslimiyetimizdir. Gerçeğe teslim olmak, yaşamın her zerresinden feyz alarak yaşamının idrakına varmaktır. Bu idrak içinde varolmanın bilinciyle yaşamı hayır kılmaktır, kandil kılmaktır, kandili meş'aleye çevirmektir. Bakın, kandilin ulviyeti, bir de ışığı var. Kandil bize bahşedilendir, onu sabrımızla, tahammülümüzle, Hakk'a teslimiyetimizle, halkına hizmetimizle o kandil meş'aleye çevrilecektir.

İşte kandillerin içindeki gerçekleri bilmeden üç beş dua edip, el öpüp kutladık demek bizi bir yere taşımayacaktır. Biz bize verilen her şeyin temel taşı mı, mihenk taşı mı bulmak mecburiyetindeyiz. İşte gerçek orada gizlidir. İşte kandilin K'sı, insanın İ'si, Tanrının T'si bu yapının içinde, derinliklerimizde temelimizde, özümüzde nakşedilmiştir. İşte biz bu kandile kavuşmadıkça, gerçek kandilin idrakına varmadıkça onu meş'aleye çevirmedikçe yüzeysel bir yaşamın yaşayanları olarak boşa yaşar geçeriz. Gerçek planın içine inmekle O'nubizde, bizi O'nda görmekle, bu görüntüyü tüm yaradılışın içine sermekle yaymakla, düşüncelerimizde görevimizi yapmışlığın huzuruna ereriz. İşte kandillerin bir büyük deyimi daha. Bir büyük hizmetin kandile çevrilmesi, kandilin meş'aleye dönmesi böylece tahakkuk eder.

Arkadaşlar,

Biz bir'de bir isek, sadece o birin varlığı içine gömülürsek, vah o kandile... Ama biz bizde bir isek, biz bütünde var isek, bütünün varlığı içinde O'na hizmeti idrak etmiş isek, işte kandilleri meş'aleye çevirmenin bir başka deyimi de bu.. Onun için, Tanrının bize bahşettiği her şeyi saygı ve sevgi çerçevesi içinde kabullenir, hayır çemberinden geçirir, hayrımıza ve bütünün hayrına kullanırsak ürettiğimiz yine kandildir. Üreteceğimizi de ekledik mi, işte yine bir kandil meş'alesi hayata geçirmiştir.

O bize kandili verdi, biz O'na meş'aleyle geri

döneceğimizin idrakına varmak mecburiyetindeyiz. Biz bizde doğruyu bulmak, biz bulduğumuz doğrunun hakkını savunmak, yanlışları yoğuranların önüne de kalkan olup zarar vermemelerini sağlamakla yine bir kandil yakarız. Ama (bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın) babı içinde kandil yaktığımızı zanneder, meş'alenin hayalini bile kuramayız.

Bizim bizde iyi olmamız, bizim bizde dürüst olmamız, bizim bizde paylaşmayı sevmemiz bizi bir yere taşımaz. Biz yanlışları yoğuranları suça dönüştürmeden doğruya çekmek, doğrunun yanında yer alarak gerçeği bütünüle paylaşmak üzere varedildik. Bizler, dini imanı bilenler, Hak yolunda gidenler, O'nun varlığı içindeki tespihi çekenler gerçeklerin önünde mutlaka kalkan gibi duracaktır. Gerçekler onun şahsında kandilleri meş'alelere çevirecektir.

Arkadaşlar, biz kimiz ? Biz nereden geldik nereye gidiyoruz ? Bizden evvelkiler nereden gelmiş, nerelere gitmişler ? Onları onlara ait doğuşlarla, ana rahmine düşüşlerle, yaşamlarıyla anıyoruz. Onların bize bıraktıklarına o günün adabı içinde bile sahip olamıyoruz. Onları bu güne kadar üreterek taşımasını, Tanrının bizi varedişine layık bir şekilde taşımasını asla düşünmüyoruz. Kaçımız bugün kandil olduğunu biliyorduk ? Kaçımız neyin niçin olduğunu, neyi niçin yapıyoruz kendine soruyor ? İşte bu sorgulamanın idrakına varmadıkça, akılla gönlü bir edip nefsi eğitmedikçe, akli selime varmadıkça, varolmanın idrakına varmadan yaşadıkça, gerçek ilahi çemberi (ışık çemberimizi, nurumuzu, Tanrının lutfu olan ışığımızı) harekete geçirmediğimiz o çemberi, biz varız diyebilir miyiz diye kendimize sormalıyız.

Bizi sevgisinden varetmiş. Öyle şeyler bahşetmiş ve vaad etmiş ki, ne bahşediğine, ne vaad edişine layık mıyız diye kendimize sormuyoruz. Biz varız, biz yaşıyoruz, biz söyleriz, biz söveriz, biz istediğimizi yaparız. Neyi nereye doğru yapıyoruz ? Bunun hesabını kendimize ne zaman soracağız ? Kendimizle olmayı ne

zaman hatırlıyacağız ? Arkadaşlar, bu kendimizi kandırma sarhoşluğunun içinden ne zaman kurtulup da kandilimizi yakacağız da meş'aleye çevireceğiz ? Bunu yapmaya söz verdik biz. Bize hatırlatıyorlar, işte böyle günlerde bize hatırlatıyorlar. Hatırladığımız anda unutmak mecburiyetinde miyiz ? Niçin irdeleniyoruz ? Niçin peygamberin doğuşuna kandil densin canım ? Niçin ana rahmine düşüşüne kandil densin ? Kadir gecesi neden olsun ? Her dindokileri ele alın, neden bunlar olmuş ? Niye bunlar bize kutsal günler olarak bırakılmış ? Bunlar bunları nasıl hak etmiş de bize de armağan etmiş, bırakmış ? Kullanıyoruz ya..

Biz bizden sonrakilere ne bırakacağız ? Biz bu yaşamımızın içinde bize ne verdik ? O'nun verdiklerinden neyi alıp, paylaşp, hakedip bütünle ifade ettik ? Bunları soruyor muyuz ? Gülelim, söyleyelim, gerisini boş verelim, işte kandil diyelim, işte doğum diyelim, işte ölüm diyelim.. O geçiş meleşi kapıyı çaldığında, Hakk'a varışın zamanı geldiğinde dönüp arkamıza (halka) bakacak yüzümüz olacak mı acaba, o geçiş o yolculuğu yaparken ? Hakk'tan ne aldık, halka ne verdik biz kendimiz için ne yaptık ? Biz biz miyiz acaba ? O tarafa geçen yüzün yüze bakacağı anı hak ettik mi acaba ? İşte bu gerçeklerin içinde kendimizi bulduk mu acaba ? İşte bizim bize soracağımız bu...

"İşte geldik, gidiyoruz, şen olasin Bağdat şehri" ile iş bitmiyor. Bırakacaklarımızdan çok, götürceklerimiz işimize yarıyacak. Götüreceklerimiz için hangi tarlayı sürdük, hangi ürünü ektik, hangi hasadı yaptık ki götürceğiz ? Ne yüzle gideceğiz ? Ne aldık, ne verdik, ne vermedik gasbettik ? Nelerin idrakının kaşası ile kendimizi kahrettik ?

Hiç bunları kendimize sorduk mu ? Acaba başımızı yastığa koyduğumuzda yaşamımızın o günkü muhasebesini yaptık mı ? İşte mutluluk zannı içinde yaşadıklarımızın mutsuzluğu bizi geceleri rahatsız etmiyor. Ama bir gönül aldıysan, bir yetim sırtı sıvazladıysan, sokaktan geçene bir merhaba dediysen, seni sende sev-

diysen, seni bütünde bildiysen, bütünü seninle beraber O'nda hissettiysen işte o gün kardasınız arkadaşlar. O gün varsınız, o gün yaşıyorsunuz, o gün hayırlarla kucaklaşıyorsunuz. Bir kişinin hayrı hayır değildir, zandır. Ama bir kişinin bütünle paylaştığı, onun bütünle beraber ona dönen hayrıdır. Bütündür.

İşte bu güzellikler kandillerimiz, kandillerin meş'aleye dönüşleridir.

Sevmesini bilene, sevgisiyle tüm yanlışları yenene, Hakk'ı halkta görene, bu görüşle mutluluğa erene eyvallah derim.

Sevgimizin ganiliği içinde, yaşamın yabaniliği içinde, erenlerin dostluğu içinde feyz alıp yabancı hayra çevirmek, çorak bahçelere güller ekmek, gülleri derip bütüne hediye etmek insanı kandillere, kandilleri meş'alelere taşıyacaktır.

Sevmenin yolu birdir. Hakk'tan gelen halktır. Halkın içinde var olan nurlu bir ırmaktır. O ırmakta yunmak emeği harcamaktır. O emeği harcıyanlardan olmanızı diliyorum. Halk ile birleşip Hakk'a varanlardan olmanızı diliyorum, olmamızı diliyorum.

"Ben bir hiçim, varlığı ile güçüm" diyebilmenin hazzına ermenizi diliyorum.

Sevgiyi bulup saygıya çevirmenizi, sizi sizde bilip, sizi bütünde bulmanızı, bütün ile varolmanın, hep beraber secdeye varmanın hazzına ermenizi diliyorum.

Gaflet uykusundan uyanmanızı, etrafınıza bakıp O'nun mükemmeliyetini her zerrede bulmanızı, bulduğunuz bütünle paylaşmanızı, Hakk'ın divanında huzura varmanızı diliyorum.

Birlik/Bütünlük Yasası içinde varedildik. Her birimiz kendimizi nefsimize esir edip başka yerlerde hakim kıldık. Kendimizden başka hiç bir şeyi bilmemekte inat ettik. Bu inattan kurtulmanızı, kurtulmamızı diliyorum.

Ne var imiş, ne yok imiş, O'nun hayrı çok imiş. O hayırdan alanlardan olmanızı diliyorum.

Biz biliriz demeyip, bütünü kendinde bilmenizi, bildiklerinizi Hak yolunda halka vermenizi, verdiklerinizle böbürlenmemenizi diliyorum.

Garip Melek ne der ki, Hak halkın hakkını eşit vermiştir. Verileni "bileyim" der ki, bildiğini paylaşmak, bileceğine kapı açmak bütünün nasibi olsun derim.

Sizleri bütün kalbimle seviyorum. Acizane bir kaç söz ediyorum. Sözün sazi gönüldür, gönüllerin meş'alesi özumdür. Özümü bütünü ile paylaşmak istiyorum.

Sizlerle mübarek kandil gününde kandilinizi meş'aleye çevirmeniz için bir araya geldik. Getirene şükür diyorum. Kandiliniz kutlu, gönlünüz umutlu, Tanrınızın desteği daima hepinizde kutlu olsun.

Eyvallah efendim.

1.5.2004
MÇ.

5.

VAR OLMAK İNSANIN KENDİNİ TANIMASIDIR..

Arkadaşlar, bugün bu kuruluşun veya bu bilgilerin bize armağan edilişinin 25 nci yıldönümüdür. Çeyrek asırdır öğrenmeye, öğrendiklerimizi bütünüle paylaşmaya çalışıyoruz. Bunun için ne bir reklam yaptık, ne bir gelin dedik, ne bir gidin dedik. Gönül dostlarımızla gönülleri istediği zaman, içlerinde duyduğu zaman bir araya geldik. Herkesi yaradılış biçimi (sebebi) olan, kardeş olarak gördük. Çünkü din, dil, ırk, mezhep ayrımı gözetmeksizin bütünü bire, biri bine, sayısız ve sayısızı tekrar bire ve bütüne taşımak üzere varedildik. Yani O'ndan geldik, O'na döneceğiz. O olmanın sorumluluğu idrakı içinde, bizi varetmeden bizim için varetmediği yaşam biçimini idrak edip, yaşamak mecburiyetinde olduğumuzu ta ki idrak edelim, hissedelim, O'nun varlığına bizim samimiyetimiz eklensin ve O'nunla bir bütün olarak varış yolunda hizmet vermemiz gerektiğini anlıyalım.

Bunun için 25 yıldır öğrenmeye çalışıyoruz. Bugün bu 25 nci yıldönümümüzde bizlerle sizlerle bir bütün olarak beraber olmanın ben mutluluğunu yaşıyorum. Hepinize gönülden hoş geldiniz diyor, her zorluklarınızın kolayca varmasını, hastalıkların şifa bulmasını, birlik ve bütünlük içindeki Sebep/Sonuç Yasasını bütünü idrak edip kavgaların bitmesini, neş'enin avdet etmesini diliyor, özümüz gülsün, yüzümüz gülsün, dilimiz tatlı söylesin diyorum. Hepinizi saygı ve sevgi ile O'nun aşkı ile selamlıyorum.

Var olmak bir onurdur. Varolmanın sırrına doğru yola çıkmak O'nu tanımaktır. O'nu tanımak kendini tanımaktır. Eğer kendinle O'nun arasındaki sırat köprüsünü idrak edip o yolda ilerlemeye karar verirsek, işte o zaman hakikata doğru yola çıkmış oluruz. Yaşamımızı boşa geçirmez, sebepsiz yere üzülmeyiz, sebep/sonuç yasaları içindeki gerçeklerden kaçmayız.

Her ne var ettiyse bizim için varetti. Bizleri sevgisinden varetti. Sevginin saygıyı taşımadığı yerde hükmü biter. Eğer seviyorsak saymasını bilmeliyiz. Saygı ile eğileceğimiz her konunun hayırla bütünleşeceğini ve hayıra bağlanarak bize avdet edip, hayır içinde en zor an'ımızı bile, en sorunlu anlarımızı bile hayır içinde geçireceğimizi bilmeliyiz. Çünkü O'na sığınmanın, O'nunla olmanın, O'nun varlığı içindeki ilme ermenin sonsuz yardım ve bize hayırlarına davet etmiş olacağız.

Arkadaşlar, var olmak ümittir. Var olmak sevinçtir. Var olmak mutluluktur. Var olmak insanın kendini tanımasıdır. İnsan kendini tanııyorsa eğer, yaradılışa asla vermez hiç bir zaman değer. Yaradılışın değerini bilmeden yaşamak bizleri kendi körlüğümüzün mahkumluğuna iter. O mahkumluğu davet ederiz.

Ben diyorum ki, gelin bize dönelim. Bizi sevgisinden yaratana bilelim. Bu bilinç içinde tüm yarattıklarının hizmetine doğru yolculuk edelim. Bir var imiş, bir yok imiş. Varın içinde yoklar, yokun içinde varlar var imiş. Bizden evvel kimler gelmiş, kimler geçmiş. Boşa geçenler olmuş, boşa geçmeyip doluyu yaşayıp bize ışığını bırakanlar olmuş. Bu ışıkların altında hala kendimizi eğitmiyorsak, hala akılla gönlü bir edip, nefsi eğitip, akli selime varıp, akli-selimle kararlar alamıyorsak, derim ki : yaşamımızı boşa harcamışız...

Kur'anda "Düşünmez misiniz ?" der. Eğer düşünürsek, "Sual etmez misiniz ?" der. İlk başta düşünüp sual edeceğimiz nereden geldik ? Nereye gidiyoruz ? Biz

kimiz ? Biz beden miyiz, ruh muyuz ? Ruh nedir, beden nedir ? Ruhun içindeki gerçekler bedene bilinçli intikal ettikçe, ruh beden bütünleşmesi içinde yaşamın yaşayışa doğru gidişi Yaradana doğru varıştır. Tüm yaratılmışları kendi gibi bilmektir. Bu bilinç içinde O'nun sırlarına doğru adım adım ermektir. Bu erişle insan kendini bilir, haddini bilir, Rabbini bilir. Bilinçsiz "Rabbim ver" demek, Rabbi inkar etmektir. Bilinçle Rabbine dönmek, O'na sığınmanın en büyük desteğidir. Bilinçle Rabbini bilip, Rabbin yarattıklarına hizmet taşımak (her ne olursa olsun, öğrendiğini paylaşmak, sohbetini bütünleştirmek ve O'nun varettilerini O'nunla görmek) işte, O'nun ahbine vefa göstermektir.

Ahde vefa bizi bize tanıtacaktır. Ahde vefa bizi bütünle tanıstıracaktır. Çünkü bu vefanın içinde Yaratan vardır. Yaratılanın sırrı Yaratan'ın bütünlüğü içinde tezahür etmedikçe, yaratılanın hayatıyet kazanması mümkün değildir. Bu mümkün olmayanın içinde yaşamak, en iyi şekilde yaşasa nefse uymasa bile, bitkiyi yaşamaktan öteye insanı taşımaz. Ama bu idrakla yaşamak insanı kendine, Rabbine ve Rabbinin yarattıklarını tanımaya taşıyacaktır.

Arkadaşlar, boşa varedilmedik. Sayısız ilim ve bilim çemberi içinden geçerek varolma hakkına erdik. Bu hakka erene kadar sayısız sınavlardan geçtik. Bu sınavların birikimini arşivimize işledik. Eğer bizler arşivimizin gerçeğine doğru yola çıkmazsak, kendimizi asla tanıyamayız. Buna Altıncı Hissimiz de deriz. Altıncı Hissimizin bize seslenişlerini duymazsak körü-körüne yaşarız. Özümüzün bize çıkardığı davetleri algılamazsak biz kendimizden kaçırırız. Kendimiz olmanın dışında her talebin veya her talep edenin eteğine sarılır, kendimizi değil, onun köleliğini yaşarız. Bizler köleler değiliz. Bizler özgür irade ile varedilmiş, O Yaratan'ın yaratarak yaradılışın içine bıraktığı varlıklarız. Çünkü O Yaratan, tüm ihtiyacımızı yaradılışın içine bizi varetmeden var etti.

Hepimizi eşit haklarla yaratarak o hakları kullanmak için bizi yaşama veya yaşamı bize armağan etti, dünyalara doğduk. Bu doğuşla Varış arasındaki çizginin bütün plan ve programı bizde saklı, bilincimizde saklı, arşivimizde saklı, altıncı hissimizde saklı. En önemlisi O olan özümüzde saklı. Ne demiş Kur'anda : "Ben size şah damarınızdan yakınım" (Kaf suresi, 16 ayet). O zaman O da O'nda imtihana girdi. Biz kimiz ? O kim ? Bizlerin bütünü nedir ? O Yaratandır, bizler yapanlarız. Lutufklarının değerini bilerek, O'na doğru koşanlar olacağız, O'na tapanlar değil. Yaratana bizi kendisine tapmamıza ihtiyacı yok. Yaratana yapacağımız en iyi ibadet (ibadetlerin hepsi sonsuz güzel, duaların hepsi sonsuz güzel, ama O'na yapacağımız en iyi ibadet) O'nu gerçekte tanıma hevesiyle O'na doğru gitmektir, O'nu her zerrede görmektir. Uçan kuşta, esen yelde, doğan bebekte, açan çiçekte, bir böcekte, deryada, doğan güneşte..her şeyde O'nun varlığını idrak etmektir. Bu kadar büyüklüklerin, bu kadar yüceliklerin, bu kadar güzelliklerin içinde var olup yaşamın hazzına ermektir.

Biz bunların hepsini unutuyoruz. Kendimizi nefsin girdabı içine kaptırıp, azap içinde yaşıyoruz kendimizi. O bize ne acı, ne keder, ne azap, ne sıkıntıyı layık görür. "bunları yaşayın" der. Biz imtihanlarımızı azaba çeviren, biz kendi imtihanlarımız içinde kendimizi çilelere gark eden, biz kendi varoluşumuzu araştırmadan peşin hükümlülük içinde hüküm verdiğimiz şartların altında ezilen varlıklarız arkadaşlar.

Belki size ters gelecek, ama düşünürseniz eğer samimiyetle, bulacaksınız : O bize her şeyin en güzelini layık görür. Biz bu güzellikler içinde sınavlarımızı başarıyla verirsek, acıyı kederi üzüntüyü kaldırıp, yerine (bunları) imtihan mücadelelerimiz olarak kabul edip, O'na sığınıp, dayanıp, her şeyin içindeki hayrı arıyarak o zorlukları geçerek arkadaşlar, üzülecek, yas edecek (bir şey olmadığını görür),

kederdir azaptır "vay bana bunu niye verdin ?" demiyecek kadar bilinçleniriz. "Bu bir imtihandır, bunu geçeriz" deriz. Hepiniz yaşamışsınızdır, ben her konuşmamda aşağı yukarı diyorum, yaşadığım için diyorum, çok sefer "Bu ne acı, bu ne azap, ben buna layık mıyım ? Bana bunu niye verdin ?" diye isyanları oynarız. Ki veren O değil, bunlar sınavlarımız. Ondan sonra o olay bitip de arkamıza bir baktık mı "Buna mı üzülmüşüz ?" der, kendi kendimize harcadığımız zamana üzülürüz. Onun için insanoglunun Tanrıdan sonra en büyük güç olduğunu idrak edelim. Aşamıyacağımız hiç bir zorluğu (O bizi sevgisinden yarattı) bize vermiyeceğini bilelim. Varlığının güzelliği içinde yaşayarak vereceğimiz sınavların idrakı içinde bütün zorlukları aşarak, kolaylıkların kucağı içinde kendimizi O'na doğru yükseltelim.

Sevelim arkadaşlar, sevelim. Yarattığı her zerreyi sevelim. O'ndan gelecek hayrın da şerrin de bizim hayrımıza olduğunu bilelim. Bilginin ummanı içinde insanın var olduğunun idrakına vararak bilginin artmasını, bilincin genişlemesini, bilinene doğru koşarak gidip, huzurlu yaşam biçimine doğru gidilmesini öğrenelim. Bizler sınavımızı aştıkça, üzerimizdeki madde imtihanlarını yavaş yavaş bıraktıkça, maneviyat bütünlüğüne doğru yaşamlarımızı çektikçe hafiflediğimizi hissedeceğiz. Sadece dünyamız değil (O yaratıcı o kadar güçlü, o kadar büyük ki) bize sistemler yarattı, sonsuzluklar yarattı. O sonsuzlukların içindeki mutluluklara doğru kendimizi eğiterek, O'na teslim olarak, başımıza gelen her şeyi hayır sayarak o mutluluklara, o güzelliklere ereceğiz. O mutluluk çağlarını yaşıyacağız. Emanet aldığımız bu bedenlerden de sıyrılacağız. Bedensizliğin huzuruna, bedensizliğin sonsuzluğuna ereceğiz. Görünenin ötesinde görünmeyenlerin idrakına vararak sevinç içinde yaşamının sırrını öğrenip yaşayarak, öğrenmesi gerekenlere aktaracağız.

Biliyorum hepimizin çok zorlukları oldu, olacaktır. Hele bu sondönem dünya insanı sonsuz zorluk-

ları yaşamaktadır. Kavgaların girdabı içinde çırpınmak haksızlıkların azabı içinde yorulmak, değerbilirsizliğin, kadirbilirsizliğin içinde kahrolmak ve güzeli hayırı dilemek için bunu kullanmak bizleri iyiye güzele taşımayacaktır. Dünya kavga halindedir. Sorumluyuz arkadaşlar. Bizim kavgalarımızla bize emanet edilen tüm varoluş kavga ediyor. Bizim negatifimiz doğasıyla deryasıyla havasıyla atmosferiyle, her şey canlı olduğuna göre, en küçük birimlere kadar sirayet ediyor. Dikkat ederseniz, büyük birimler olarak ormanların kendi kendini yok ettiği oluyor. Orman içindeki canlılar kavga haline giriyor. Gözümüzün önündeki kedi köpekler bile, kuşlar bile kavga halinde, inanın. Dikkat edin, TV'de verilen o bilimsel kanalları izleyin, büyük bir kavga içinde her şey. Denizdeki balıktan, doğadaki toprak altındakinden, her şeyde bir kavga. Bizim negatifimiz, bizim nefretimiz, bizim kinimiz onları sarmış vaziyette.. Hala biz neyin peşindeyiz ? Biz bizim peşimizde olalım, güzellikleri bulalım. Sevgi ile bağımızı birbirimize ve tüm varoluşa açalım ki, geçmişin bilinçsiz de olsa, günün bilinçli mutluluk çağını yaşamlara geçirelim.

Biz bizim yüceliğimizi bilelim, haddimizi bilelim. Nefsin esaretinde değil, gönlün ummanı içinde nuru içinde yaşayarak nurlanalım ve bütün insanlara, bütün yakın çevremize o nuru saçalım. Huzur verelim, huzur bulalım. Madde araştırmak, maneviyat amaçtır. Maddenin dahi mutlu olmasına sebep olalım. Silahları üretiyoruz, kimyasal maddeleri büyütüyoruz, atıkları gemilere doldurup, kendimizden gitsin deyip başkalarına gönderiyoruz. Bize bir şey olmasın da, onlara olsun.. O onlar dediğinin de kendi olduğunu unutuyorlar. Bunlardan artık insanlık yakasını kurtarsın. Gerçek ummanı, gerçek sevgiyi, yaratıldığı o aşkı o enerjiyi yaşasın ve yaşatsın. Bunu mutlak yapacak. İnsan mutlak nefsi aşacak. Doğruya varacak. İnşallah bu hızlanarak bütün insanlığı sarsın.

Sevmek çok kolay görünür. Ama gönülde sevmek..

O'nun iradesiyle, aşkıyla sevmek.. Bu sevgiyi paylaşmak, O'nun muradına ermektir. Bizim yüzümüzün gülmesi, bir dostumuzun yüzünü güldürmemiz O'nunla yaptığımız akdin yerine gelmesidir. Bizden zor şeyler istenmiyor. Hepimiz birbirimizin hayrına ve hepimiz yaradılışın hayrına kendimizi adarsak (bu adamak demem yanlış anlaşılmasın), öyle yaşarsak, kendimizi yaşatırsak, işte kendimizin mutluluğu, nasıl bugün kavgamız her zerreyi sarıyorsa, mutluluğumuz da saracaktır. Bu mutluluk sarıyorsa, mutluluğumuz da saracaktır. Bu mutluluk içinde yaşamda yeniden üretim başlayacaktır. Sulanmayan tohumlar sulanacak. Çünkü O mutluluk tohumlarını ekmiştir, mutsuzluk tohumlarını biz yapay olarak ekliyoruz. Mutsuzluk diye bir olay yok. Onları biz öğrenirken, deneyimlerken, imtihanlarımızı veremediğimiz zamanlar üretiyoruz. Ama biz her şeyin bir imtihan olduğunu, geçeceğini bilirsek eğer, o zaman o sulamadığımız mutluluk tohumları sulanacak, mutluluk çağının verimli yaşama geçişi tekrar vukubulacak. İşte insanlık gerçek yaradılış sebebini idrak etmiş, yaşamış ve tanrısallığı yerine getirmiş olacak.

Yeni bir döneme giriyoruz. Okul çocukları gibi. Kendimizi tekrar bir talebe görelim, O'nun yolunda eğitime girelim. Bunları evlatlarımıza da, en yakınımıza da aktaralım. Nasıl suya bir taş atınca halkalar yayılıyor sonra tekrar aynı yerde toplanıyorsa, onlar bizim arıtma sahamızdır, ailemizden başlayarak tüm çevremize bu mutluluğu, bu hazı, bu sevinci, bu kendimize güveni ve başaracağımız ve başardığımız imtihanlarımızın sevincini bütüne böyle dağıtıp, bütünden gelecek hayırlarla kendimizi ve bütünü mutlu kılalım, diyorum.

Hepimiz talebeyiz. Öğrendikçe öğrendiklerimizin öğretmeni, öğreneceklerimizin talebisiyiz. Bu böyle olmuştur, böyle devam edecektir. Yaşamda bu örneklenmiştir. Tıptan bir talebe mezun olup ilk doktorluğunu aldı mı hasta bakabilir. Ama işinin uzmanlığına doğru gitti mi, işte burada öğretmen, burada öğrencidir. İlk okul öğretmenini al. O mezun.

olduğu senenin üzerine gelen yenilikleri, yeni buluşları öğrenmezse, onların imtihanına girip sınavlarını başaramazsa, ilk günkü geçmişte kalır, güne gelemez, geleceği hiç bilemez ve öğretemez. Onun için öğrendiklerimizin öğretmeni, öğreneceklerimizin talebesi olduğumuzun asla farkına varmamazlık yapmayalım. Bunu bilelim.

Evlerimize neş'e, mutluluk, sevgi götürelim. İçimizden çoğumuz diyecektir "Şöyle çile çekiyorum, böyle eziyet görüyorum, ben nasıl mutlu olurum?". Evet olunur. En zoru bile yaşayanlar o mutluluğun karşısında belki mutsuzluğunu değiştirme yoluna gider. Hiç bir şey yapmıyor, ısrarla mutsuz olup, mutsuzluk yaymaya çalışsa bile, sen kendi mutluluğunla onun sana zarar vermesini önlersin.

Yani o kadar güzel, o kadar kolay şeyler ki, bunları yapmıyor, kolay diye zorun peşinde koşuyoruz. Ve bizdeki ummana bakmıyor, iki kelime edenin havuzunda boğuluyoruz. Tüm bilgilere eğilelim. Ne deniyor, ne söyleniyor inceliyelim ama biz ne söylüyoruz, ona eğilelim. Motomot bir başkasının verdiğini alırsanız (her konuşmamda söylüyorum) o olursunuz. Ama o bilgileri öğrenip, siz sizdeki dışarıya çıkarır yaşamınıza sokarsanız, siz yolunuzda ilerlemiş olursunuz. Siz sizi daha enginliklere, daha güzelliklere taşırsınız. Bunların üzerinde duralım. Yaşam bir sınavdır, bir imtihandır, bunu başarıyla aşalım.

Günün gecenin hayırlarına ulaşalım. Mevsimlerin içindeki güzelliklere eğilelim. "Kış, donuyoruz, üşüyoruz" demiyelim. İlk baharın geleceğini bilelim. İlkbaharda ettiklerimizin hasatını yazın alacağımıza inanalım. Bu hasatla kışı olumlu, uyumlu, güzel geçireceğimizi bilelim. Neler örneklenmemiş, neleri önümüze sermemiş. Bize evlatlarvermiş. İki yabancıyı birleştirmiş bir meyva vermiş. O meyvayı bölüşmesini, onun içindeki hazzı yaşamasını bilelim. Biz kendimizi yaşarken bizim yakınımız olanların da bizi yaşamasında ısrar etmiyelim. Onlara güzel örnekler olalım. Onların

birer birey olduğunun idrakına varalım. Biz kendimizde nasıl kendi sınavlarımızla eğitileceksek, onlar da kendi sınavlarıyla, kendi doğruları ve yanlışlarıyla kendilerini eğitecektir. Yanlışlarını yaparak, dileyelim suça çevirmeden **doğruya** dönsünler. Biz dahi buna çok dikkat edelim. Yanlış yapabiliriz. Hata yapabiliriz. Ama bunu suça çevirmeden idrak eder, doğruyu ararsak eğer, o zamanı harcadığımıza değer. Bunlara çok dikkat edelim.

Varolmanın **sırları hepimizde gizli**. Bu gizemi delmek bizde. Hazanı delip bahara ereceğimizi bilelim. Yaza girip, hasat edip, kışı yaşayacağımızın idrakı içinde, bunların paylaşmayla bizi mükafatlara, yeni çağlara taşıyacağına inanalım.

Yani görüyorsunuz yaradılıştaki hiç bir şey olduğu yerde durmuyor. Bizler her günümüzü aynı yaşamak istersek, yaşıyormuş gibi verimsiz oluruz. Sağlıklı bir kalbin (her zaman söylüyorum) atışları nasıl inişli çıkışlı ise, yaşamlar, inişli çıkışlı mutluluklar, sınavlar, tekrar o sınavı aşmanın mutlulukları ile yaşıyordur. Eğer tekdişe olsa (hepiniz bunu idrak edecek seviyedesiniz) tek çizgiye geldi mi yaşam eksi oluyor. İşte yaşarken yaşayan ölümler halinde yaşıyoruz o zaman. Tek çizgiyi tercih etmekle tekamülümüzü durduruyor, insan olmanın vasıflarından uzaklaşıyoruz. O şekilde bitki de hayvan da yaşıyor. O zaman niye bize emanet edildiler? Biz sorumluyuz arkadaşlar.. Biz bizden sorumluyuz. Biz bütünden sorumluyuz. Biz O'na verdiğimiz sözü tutmaktan sorumluyuz. Bu kadar güzellikler içinde mutsuzluğu yaşamak insana yakışmıyor. Her zaman her yerde söyleyim, yine söyleyeceğim, özümüz gülsün, yüzümüz gülsün, dilimiz tatlı söylesin. Sevinç ve mutluluk içinde bütün zorluklara göğüs gereceğimizi bilelim. Onları (o imtihanları) böylece aşacağız, böylece olumluya, güneşe, hayra doğru koşacağız diyorum.

Ayinesi iştir kişinin, fazla lafa gerek yok. Eğer nebze yaşamı sizlerle paylaştıysam hepinize

teşekkür ediyorum. Katkılarınızı bekliyorum. Sual olursa haddim olmayarak gücüm dahilinde ise, suallerinize de cevap vereyim diyorum. Buyrun :

Soru - Kur'anda, Size şah damarınızdan yakınım dediğini ve bizde imtihana girdiğini söylediniz. Bunu açar mısınız ?

Cevap - Şimdi, bizi yaratan O ise, bize "Şah damarınızdan yakınım" diyorsa, her çiçekte, her böcekte O'nun enerjisi varsa, o zaman bizi yaratan kim ? Bu varlığa dağıtan kim ? Her dinde dilde "O'ndan geldik, O'na gideceğiz" denmiyor mu ? O zaman O kim, biz kimiz ? Bizdeki O'na ulaşabilirsek, ki Öz O'dur, ruh O'ndandır, o zaman sorun yok. Bu idrak içinde yaşamayı denesek bu kavgalar olur mu, olmaz. Ama biz hep yüzeysel kalıyor, akılla gönlü bir etmiyoruz. Nefisi aşmıyoruz, akı selime varmıyoruz. Nefis bir imtihtandır, biz imtihan olanı suça çeviriyoruz. Nefis bir imtihtandır, aşacağımız, eğiteceğimiz bir öğemizdir. Hepiniz okula gittiniz, öğretmenler ders veriyor, öğretiyor, denetliyor, ama imtihana o girmiyor, biz giriyoruz. Biz öğrendiğimiz kadarı ile, ciddiye aldığımız kadarı ile not alıyoruz. Onun için, O da biz, biz de O.. Ama işte bu sorumluluğu asla idrak etmiyoruz. Hep O'na yükleniyoruz, "Bunu ver, şunu ver Allahım". Ve emirler veriyoruz "Şunu as Allahım, şuna ceza ver Allahım". Zaten niye versin ? Sen çalış çabala versin. İyi niyetli ol, temiz ve arı ol... Bir de şu af meselesi.. Sen kim oluyorsun da affediyorsun ? Affedeceğine sevgini paylaş. Affedeceğine ona sevgini yolla, samimiyetini yolla. Af ne demektir ? Bu büyüklük, bu ululuk neden ? O yaratmış, her şeyi ile donatmış, bize bırakmış. O zaten affedicidir, emretmeye ne gerek var ? Biz ancak sevgimizle paylaşır, sevgimizle onun öfkesine, yanlışına, kötülüğüne karşılık verebiliriz. Kötülüğe iyilikle.. Yani o sevgiyle yaklaşarak onu kendine, doğruya, hayıra çekebiliriz. Baktık çekemiyoruz, çekiliriz.

Soru - Uşak'taki konuşmanızdan sonra, Melek hanım bize dua etmeyin dedi diyorlar. Ne dersiniz ?

Cevap - Ben onlara dua etmeyin demedim ki. Yanlış anladılar. Allah'a (şunu ver, bunu ver) demeyin dedim. O zaten verecektir, vermiştir. Verdiklerini alabilelim deyin dedim.

Bakın, ellerinizi dua eder gibi açın söyle, bir an kendini dinleyin..... Bakın bu kadar süre içinde uyuyor mu parmak uçlarınız ? O yaradılışın içine yeterince pozitif göndermiştir. Bize de iki yol göstermiştir. Kur'anda da derler ya, iki yol göstermiştir, biri iyi biri kötü. İster ona git, ister buna. Sen neyi talep edersen onu yaşarsın. Yani bizi yaratmadan evvel her şeyi yaratmış.

Benim Allah'a, Yaratıcı'ya saygım her aşkın üzerindedir.

Bir yere kapanalım, onu ver, bunu ver. Kardeşim olmaz.. Niye versin ? "Bana Sen ver" değil, "Beni varetmeden evvel verdiğin imkanlardan faydalanmamı nasip et.." Zaten nasibin o, onu alırsın. Ama biz o hale gelmişiz ki, falanın cezasını ver.. Yine bu parmaklar kullanılıyor bakın. Demin pozitif çektik dualarla, burada ise negatif çekiliyor.. Yani seccadeye oturup, namaz kılıp bunları isteyenler var. Bu doğru mu arkadaşım ?

Hepinizi saygı ile selamlıyor, hayırlar diliyorum.

2.10.04
MÇ.

6.

SABRİMİZİ TANIYOR MUYUZ ?

Sabır, her an deneyimlememiz gereken ama ne yazıkki eksik tanıdığımız bir ögemizdir. Onu da akıl gibi, sevgi gibi, ister nefsimizde istersek gönlümüzde kullanabiliriz. Nefiste sabrı kullanmaya kararlı biri, mesela bir katil, birini öldürmek için yattığı pusuda kinini nefretini her an büyüterek sabırla bekleyebilir. Ya da sadece kendi egomuza hizmet verecek durumlarda, menfaatımıza daha uygun koşulların gerçekleşmesi için sonsuz sabrımızı kullanabiliriz. Öte yandan yine ister isek, sevgi dolu bir sabırla her türlü zorluğu yenebilir, hatta tüm insanlığın birleşmesi için gönlünden gelen sevgiyle, yılmadan uğraş verebilir, her türlü eylemi gerçekleştirebiliriz. Biz yaparız. Özgür seçimimizle doğruyu da yanlış da yaparız. Yani istersek, bütün eylemlerimizde sabrı kullanmayı deneyimleriz. Her ögemizin pozitif yönümüze hizmet etmesini öğrenmek tekamülümüzün amacı olduğuna göre, nefsimizi eğitme yolunda sabrımızı da, nefis öğelerimizi eğitmekte araç olarak kullanmalıyız. Öyle bir araç ki, kullanım süresi, bireyin nefesine yenik düştüğü anda kısalabildiği gibi, farkındalığı arttıkça sonsuzluklara kadar da uzayabilir.

İşte bence sabır, sırat köprüsü gibi çok dik-katle, düşmeden, azimle yürünecek bir yolun kenar

korkuluklarıdır. Onu tutarsın sana güç verir ve onunla bütünleşince düşme tehlikesinden yani yanlış yapmaktan kendini koruyarak menziline ulaşabilirsin. Gönlüne bağlanıptaleplerini ve düşüncelerini olumlu olarak üretip, sabırla bütünleşerek sendeki O'nun gücüne kavuşabilsen, üstesinden gelebileceğin hiç bir zorluk olamaz.

Yarenimizin dediği gibi "Gönüle hizmet veren sabır, imtihanların verilme nedenidir". Gönlün nefsi eğitmesiyle kendiliğinden ortaya çıkar. Sabır, gönlünden gönüle akmaktır. Madde ve maneviyatı bütünleştirmenin yoludur. Sabrı kullanmayı başarmış, kendinde sabrı harekete geçirmiş kişi, gönlünde nefsi eğitmiş olandır. Sabır sevgidir, barıştır, dosttur, imandır, gönlünde fermanıdır.

Bilgi, sevgi ve sabır beraberce işlenince, bizi bize götürecektir. Bilgi, özdeki arşivin idrak edilmesidir. Sevgi, özdeki coşkunun dışa vurulmasıdır. Sabır, özün dinginliğinin tezahürüdür. Tezahür ettikçe olgunlaşan tevazunun eğitimi, deneyimliyerek öğrenilmesidir. Öğrendiğini bilerek bildiği herşeyin bir olduğunu idrak edip, olguları birliğe taşımaktır. Nefis ile gönül arasındaki köprüdür. O köprü bizi kendimizi arıtmaya, pozitifliğe ulaşmaya götürür.

Sabır yaşamdır, yaşamın ta kendisidir. Deneyimlerin sınavların verilmesi nedenidir. "Öğrenin gelin" denendir. Yaşamların çokluğunu birde bütünleştirmede yardımımıza sunulan ilahi bir unsurdur.

Her dönemde sabrı deneyimleyerek öğrenmek, kişilerin değişik yollar çizmelerine sebep olmuştur. Dervişler huu.. çekerek tekamüllerini geliştirdiklerini düşünmüşlerdir. Budist rahipler inzivaya çekilerek fiziksel ortamın her türlü güçlüğünden uzak yaşayarak sabrı öğrendiklerini zannetmişlerdir. Diyorum, zira orada sadece fiziksel zorlukların (açlık, fakirlik, hastalık gibi zorluklar) altında hayatlarını sürdürebilmeyi amaç edinmişlerdir. Oysa nefis öğeleri hep

suskun kalmıştır. Yalnız yaşamayı seçtikleri için, toplu yaşamın getirdiği zorlukları gözardı etmişlerdir. Artık biliyoruz ki, gerçekte insanın dünyaya gelişinin nedeni, kendindeki tüm öğeleri tanıyarak, nefsi aşıp, gönülde yaşamayı öğrenmektir. Bu bilgiyle her zerreyi kendi gibi bütünde görerek hizmet vermek esas olduğuna göre, geçmişin uygulamaları yanlış değil, eksiktir.

Şimdi bizler dünyayı eğrisiyle doğrusuyla yaşayarak, hem geçmişini aratıyor hem de daha zor ama daha kalıcı deneyimler edinerek, idrak açıklığına kavuşabiliyoruz. Bunu başarınca da idrak ettiklerimizi öğrenmek isteyenlerin gözlemlerine sunabiliyoruz.

Onun için, artık yası kederi bırakıp, bunların yaşamamız gerekenler olduğunu bilerek, huzuru yakalamaya çalışalım. Sorumlu bir yaşamın sahipleri olabilirsek yaşamımızı dengede tutabilir, yaşayacaklarımızı yük olarak görmeyip, sabra ihtiyaç duymayız. Gülen yüzümüzle hizmet isteyen diğer bireylere ulaşabiliriz.

Sevmenin bilinci içinde, saygıyı unutmadan, benliğin ötesinde bizliğin varlığı içinde, varolmanın sevinciyle yaşamlarımızı sürdürürsek huzur buluruz. Böylece sevgi ve saygının getirdiği huzurla nefsimizi eğitir, sınavlarımızı aşar ve huzurlu bireyler olarak yeniden doğuşlar yaparız.

Sebeplerimizi sonuca bağlayabilmemiz, yaşamımızın içindeki değişikliklere ayak uydurabilmemizle mümkündür. Bunun için de sabrı hedef almamız gerektir. Sabır olmayınca selamete ulaşılmaz. Sabırla eylemi birleştirmeyince yaşamımızda olacak değişikliklere ayak uydurulmaz, ne maddede ne maneviyatta bir yere varılmaz. Telaşımız, aceleciliğimiz, streslerimiz, bizlerin hak ettiklerimize ulaşmasını zorlaştırır. Böylece yaşamlarımızı durağan dönemlere sokarız. Oysa öğrendiklerimizi uygular, düşünür incelersek, varolmanın sırları içindeki gerçekleri yakalar, sakın bir fiziksel yaşamın ruhsal aktifliğine kavuşuruz.

Varolmanın sırları çözülünce, evrensel bütünselliğin içinde, sabırla selameti bularak işler, bunu ihtiyacı olanlara sunarız. Kısaca, kendimize dönmek, kendimizi irdelemek, sabrımızın sınırlarını genişletmek, tahammül gücümüzü arttırmak ve bu bilinçle dışa yayın yaparak hem kendimizi yükseltmek hem de genişletmek zorundayız. Çıktığımız bu yolda sabır meş'aleimiz, şefkat desteğimiz olacak ve alçak gönüllülükle ihtiyaç talebi olanlarla sahip olduklarımızı paylaşarak, bütünleşme aşkı içinde birbirimize bağlanacağız.

Sabır anları, sorgulamadan yargılamadan biri bütünde görerek, herşeyi her olguyu bütün olarak görme ve bütünün varlığını kabullenme süreçleridir. Zamanı zamansızlıklara taşıma, sevginin, ilahi aşkın nötrlük içinde madde ve maneviyatın birleşmesinden doğan dinginliği yaşama imkanlarıdır. Kendini kirletmemedir. Yanlış üretmemedir. Madde dünyasından soluklanarak, yanlış ve doğrunun hiç bir üretiminin olmadığı süreleridir. Sınav olan olayların aşılmasında kendimize bahsettiğimiz hak edinimlerimizdir. Daha ileri boyutlara geçebilmek için, hak edilen eğitimlerin alındığı, özle bütünleşmenin yaşandığı arı anlardır. Ruhsal kanalların açıklığı ile, bireyin kendine düşünme fırsatı vermesidir. İyi/yanlış diye bir şeyin olmadığını idrak ederek, herşeyle bütünleşme ve bu bütünlüğü yaşama süreçleridir.

Sabır uyumdur. Bütünün titreşimiyle bir uyum, bir denge içine girmesidir. Uyumun dünyadaki bireysel uygulamasıdır. Yaratıcı'nın verdiği, bireye kendini denetliyebilmesi için verdiği kendini bulma anlarıdır. Bulduklarını bulacakları ile bütünleştirme ve bulmak isteyenlere sunma anlarıdır.

Hepimizin her zerreyi idrak etmek için ihtiyacımız olan aracımızdır. Bütünün varlığındadır. O'ndandır. O'nunla uyumdur. Yaratıcı'nın muradıdır. O'na yöneliş, kendini biliş, arşivine eriş ve kabullenıştır. Ölüp tekrar doğmadır. Sınav diye bilinen yeni görevlere çıkarılan taleplerde yardımcı

öğrenene kadar. O zaman artık bastona ihtiyacımız kalmaz. Baston biz oluruz. Her ihtiyacı olana sunulan destek oluruz. Bu hepimizin nasibidir. Dilerim bir an önce o nasiplere kavuşuruz.

Biz bizi bizden iyi bilene, ne yarattı ise hayrımıza bırakana, bizimle bütünleşip o hayırları kullanmamızda hizmet sunana ne verebiliriz ki ? Saygı desek, O'nda var ki bize vermiş. Sevgi desek, O'ndan- kinden bizi varetmiş. Şükran desek, işte belki de en doğru olandır. Zira böylece O'nun her verdiğine, bizim aldığımız ve alabileceklerimize kavuşabilmek için bizde olan gücüne minnettarlığımızı belirtmiş oluruz. Bu da bizim yolumuzu aydınlatacak nur olur. Bu nura kavuşmak da sabır ile olur. Madem O'ndan geldik, O'na doğru gidiyoruz ; madem O'nunla bir olmaya giderken O'nun yolunda yürüyoruz ; o halde ayrı gayrı ne diye ? Ne diye hüznün ? Ne diye ızdırap, ne diye yakınma, yalvarıp yakarma ? Stresler, karamsarlıklar ne diye ? Hani O tüm duyguların durduğu, herşeyin herşeyle söy- leşirken kurduğu bağ var ya, işte o bağlı hale bir erebilsek, erince de o halde kalmayı bir becerebilsek, o zaman ne sabır denen bastona, ne tövbelere, ne de dinlere gerek kalacak. Bütünlüğümüzün idraki ile varlığımızı ortaya koyarsak, sabır gösterecek ne olay kalacak, ne bir kul kalacak.

Onun için, "Sabrediyorum" derken bile, egomuzu belirtiyoruz. İnce nefsimizi harekete geçiriyoruz, affetmek gibi..Ama sabır duyduğumuz kişiyi veya olayı, O'nun hayrımıza varetmişti olarak görürsek, kendimizdeki gücü harekete geçirip, O'na sığınarak "Aşacağım" dersek, bence sabrın gerçek olması gereken halini deneyimlemiş oluruz.İşte o zaman, o bilinçle, aşılamıyacak güçlük kalmaz, zaman kalmaz. Herşey an'da oluşur ve yeni yeni an'ların oluşmasına zemin hazır- lar ki, biz tekrar tekrar "Acaba iyi öğrendik mi ?" diye sınanabilelim. Sınandıkça sabrımızın boyutunu büyütebilelim. Taa ki hepimiz aynı bilince gelinceye kadar.

Uygulamamız gereken sabıra Yaren Bilgilerinde "Eylemli Sabır" olarak değinilir. Eylemli sabrı pek başarabildiğimiz söylenemez. Biz daha ziyade eylemsiz, durgun bir sabrı, sabır zannederiz. Oysa buna "Miskin Sabır" denir. Gerçekte eylemli sabır, eylemlerinin mükemmeliyeti içinde insanı evrenselliğe taşıyandır. Eylemli sabrı uygulayan insanın davranışı, talep ve düşüncelerini pozitif yönde çıkarmayı öğrenmiş, aklını daima gönlünden yana tutmuş ve kendi yeteneklerini gücünü farketmiş, öğrendiklerinin de sorumluluğunu taşıyan kişinin ortaya koyduğu halleridir. Miskin sabır ise, daha kolaydır diye bir kenara oturup, karşıdaki bir şey yapsın diye bekleyerek sabretmedir. Oysa öyle otururken ızdırapla geçen zaman sürecini uzatırız aslında. Bekleriz. Acizane oturup, kendimizi örtüp, küçümseyip, biri gelsin yapsın diye bekleriz. O kişi gelir mi, ne zaman gelir, bu önemli değildir. Biz ızdırabımızı çeker çeker, bekleriz. Ağlarız, hayıflanırız, belki negatife bile gireriz. Girmesek bile, o halden kurtulmamak için acizimizi öne süreriz.

Aslında biz bu değiliz. Biz değerliyiz. Herbi- rimiz değerliyiz. Bu değerimizi de önce kendimiz fark etmeliyiz. Farkındalıklarımız arttıkça değerbilirliği- mizi de kendi yaşamımızda harekete geçirebileceğiz. Biz bunun adına "Teslimiyet" diyoruz. Teslimiyet, önce bizdeki O'na teslim olmaktır. Yani O Gücün bizdeki varlığına, kendimize, kendi potansiyelimize, "Şimdi ben ne yapabilirim ?" e, vicdanımızın yargısındaki taleplerimize, düşünce gücümüze...Bu şekilde ortaya serdiğimiz halimize de (eylemli sabretme) diyoruz. Yani yapabileceklerimizi, kendimizi tanıyıp değerlen- dirdikten sonra içimizdeki güce başvurarak, o güçten alacağımız ivmeyle zorlukların üstüne inançla gitmeye diyoruz eylemli sabır.. Çünkü insan aciz değildir. Sabrı da, karşısına çıkan zorlukları aşmada ek güç olarak kullanmayı öğrenmelidir. İşte gerçek sabır, işte izlememiz gereken gerçek yol budur. Bu yolun krokisi de ezelden beri bizdedir. Yeterki o krokiyi

yola çıkarken elimize alalım. Alalım ki, O'na giden yolumuzu kaybetmeden, uzatmadan çabuklaştıralım. Aynı yolu izleyecekler için de çıkınımızdan, yolun kenarına fasulye taneleri serpmeyi unutmayalım. Çıkınımız hiç boşalmaz. Biz serptikçe yenileriyle dolar, bilelim. Bu bilinçle O'na sığınalım. Sevelim ve verdiği her şeye, iyi/doğru/yanlış demeden şükürde olalım. Bilelim ki ne eyledi ise, güzel eylemiş. Bizi bizde bezemiş, yine bize emanet etmiş. Bu emanetleri yük diye değil, haz veren zevk diye taşıyalım. Yerimize varınca da kaynaşıp kucaklaşalım. Bize sevgisizlikler yakışmaz. O'nun yolu sevgi yolu, huzur yolu, birlik yolu. Bunu bilelim ve bildikçe bileceklerimize şükredelim. Sağlıkla varlığı bir edelim. O'nun yolunda yıkanıp şükredelim. Şükr'ü bir'e bağlayıp bayram edelim.

Hepimize, nasiplerimize ulaşmada gücümüz, inancımız, sabrımız derman olur, dilerim.

17.10.2004
TY.

7.

YARADILIŞ İÇİNDE BİZİM OLANLAR...

Hepinize can'ü gönülden hoşgeldiniz diyorum. Hoşluğunuzun devam etmesini, sevginizin artmasını, insanlığın içindeki sizin olanları bulmanızı diliyorum. Gerçeklerle yüzleşmeyi, hatalarımızı tamir etmeyi, bir bütünün tamamı olduğumuzu bilmenizi, bilmemizi rica ediyorum. Tekrar hoş geldiniz, her gününüz avdınlık, huzurlu ve mutlu geçsin.

Arkadaşlar, evrensel bir varadılışın içinde evreleşmek üze varolduğumuzun bilinci içinde olmadığımız kesin. Dünyasal bir yaşamın gafleti içinde kendimize koyduğumuz kurallarla baskı içinde yaşamayı veğliyoruz. Bizler bizi kendimize emanet edemiyoruz. Bizler biz olduğumuzun farkına varamıyoruz. Biz hep bir başkasında başka biçimde yaşamayı adeta görev savıyoruz. Aslımızı unutup gölgemizle boşuşuyoruz. Aslımıza ermevi, gerçeğimiz içindeki sonsuzluklar arzeden bizim olan her zerrevi tanımakta bu nedenle gecikiyoruz. Bizler var olmanın kıvancı içinde varedilenlerle bütünleşmeyi asla denemiyoruz. Varolmayı bize dünyasal lutuflar sunulduğu an mutluluk addediyoruz. Sınavlara tabi olduğumuz anlarda kendimize mutsuzluğun iskencesi içinde ver ediniyoruz.

İşte bunların farkına varmak insanlığın gerçek görevidir. Varolmanın bilinci içindeki sevinci vakalılararak ona kavuşmanın kıvancı içinde evrensel varlığımızın farkına varmak, bizleri gerçeğimize doğru taşıyacaktır. Gerçek olmanın sırları da çok geniş kapsamlıdır. Bugün biz bizi tanımak, biz bizler olan

bütünü idrak etmek üzere biraz düşünelim. Sohbetlerimiz burada kalmasın. İki kelimesi de olsa aklınızda kalanlar (sizin olanlardır), onları irdeliverek vasam içinde yaşavis biçiminizin ne kadar evrensel olduğunun idrakına varmaya çalışın lütfen.

Sadece varolmak, işe gitmek, işten gelmek, vermek pişirmek, süpürmek, banyo yapmak değildir. Varolmak varoluşun içindeki bizim olanları bulmakla kaimdir. Bizim olanların farkına varmadıkça sınavlarımızı veremez, mutlu bir yaşamın sahibi olacakken mutsuzluklara kapılar açarız.

Her ne yaratmışsa, yaradılışı bize armağan etmiş. O bizim olanların ne olduğunu idrak etmedikçe (divelim, sonsuz mükemmel bir köşkünüz var. Köşkünüzün bir katının içinde dolaşıp duruyorsunuz. Halavıklar, hizmetçiler, bir sürü varlık size hizmet edivor. Fakat öyle bir an gelivorki, hiç kimsekalmamış, ihtivacınız var, açsınız viveceksiniz, uvkunuz geldi vatacaksınız, givsinizi alacaksınız. Nevin nerede olduğunu bilemeden şaşırıp kalırsınız), işte dünya insanı, sonsuz bir varoluşun içinde varolmamayı kendine tecelli ettirerek (bakın üzerinde duruyorum, varolmamayı kendine tecelli ettirerek), yani görsel bir varolmamanın içinde yaşıyor. Ovsa kendi varlığı içinde yaşasa, evrensel olmanın büyüklüğü içindeki bizim olanların farkına varacak, yaşam biçiminde gerekeni gerektiği yerde varmanın ihtivacını duvacak.

Arkadaşlar yaradılış, vasamak, yaşadığını öğrenmek, vasavacak olanlarla paylaşmak için varedilmistir. Bizler bu inanç içinde kendimize dönmez isek eğer, her birimiz bireysel/ toplumsal/ ulusal kölelikten kendimizi kurtaramavız. Varolmanın bilinci içinde varolanların sahibi olmak üzere vola çıkarsak hem kendi yaşamımızdaki evrenselliği, mükemmelliği, büyüklüğü vakalar, hem tüm yaşamların bu evrensel yaşamın içinde hakkı olduğunu, var olduğunu ve O'na doğru koşuğumuzu farkederiz.

Onun için ben divorum ki, biraz geniş düşün-

lim. Kendimize kendimizin varlığını idrak etmek için zaman tanıvalım. Bizler biz olmanın sorumluluklarını tasıvalım. Sadece bu dünya içinde kendimizi hapsetmi-velim. Kendimizi zincirlere, prangalara vurup köleliğe mahkum kılmayalım. Yaradılış sebebimiz olan sonsuz özgürlüğün içinde özgürce, edev içinde tanrısallığı vakalıvalım. Kendimizi sorgulayalım. Ama ne kendimizi ne başkasını varedilamıvalım. Sorgulayıp başardıklarımızın sevinci içinde olalım, başaramadıklarımızın da vasını tutmadan onların başarılması için bize bahsedilen diğer olanakları kullanmaya doğru kendimizi sevk edelim.

Bir masalmış gibi yaşamı, geçmişi irdelersek eğer, o masalın içinde bıraktığımız değerleri vakalarız. O değerleri güne katık eder, geleceği hazırlarız. Bunların farkına varmanın bilinci içinde yaşamının zevkini tadarız. Mutluluğu vakalar, mutlu olmayanlarla paylaşır, mutlu olabilmeleri için onlara yaşadığımız gerçekleri aktarma hakkını kazanırız.

Sevgi bir ummandır. O umman bütünü ile vardır. Eğer her birey o ummanda bir damla olmazsa, farkında olmadan boğulur. O damla, farkında olmadan kendini bulamaz. İşte düşünün, yaradılış koskoca bir umman, bizler birer damla, o damlalığın idrakı içinde olursak eğer, ummandaki bizim olanları bulur, vakalar, kullanır, kullanması gerekenlere de yardımcı oluruz.

Sabah güneş doğuyor, akşam oluyor, kavusuyor. Yarın yine doğuyor. Değişen hiç bir şey yokmuş gibi görünüyor. Ama dikkat ederseniz, değil günümüz, an'ımız birbirine benzemiyor. Hepsinin değeri ayrı. Her an'ın bizden talepleri ayrı. Zaman bizim yaşamamız gerekenlerin talebini çıkarıyor. Zamana kullanmayı idrak edip bizim olanları bulmak için vola çıkmazsak eğer, zamanın israfı içinde ezilir. yapacaklarımızın başarısızlığının acısını elbette çekeriz.

Onun için biz bizde mutlu olmayı vakalıvabilmek için, dediğim gibi, biz bizi tanımak zorundayız. Biz bizim sorumluluklarımızı idrak etmek zorundayız. Sessiz

kalmanın bilinci içinde. sesli evlemlerin farkında olarak. yanlış olan evlemlerin kavgaların arınmasında hizmet sunmak mecburiyetindeyiz. Sevmek mecburiyetindeyiz. Küçüklerimizi sevmek, büyüceklerini onlara hareketlerimizle anlatmak, büyüklerimize sevgi ve saygı östererek kendi saygınlığımızı kazanmak mecburiyetindeyiz ki, varolusun içinde dimdik avakta durabilelim.

Zaman izafidir. Beden eskir, ruh asla eskimez. İnsan isterse eğer, yapacaklarının değerini bilerek yaşamış olduklarının ötesine geçer, yapacaklarını da havırla başarıya doğru taşır.

İşte bunların idraksızlığı içinde tesadüfen vasıvormuş gibi vasıvorumuz. Yapacaklarımızı maddesel yaşamda biliyor, programlıyor, işte bugün bunu, varın sunu, daha sonra bunu.. Bunlar birer havaldır. Gerçeğimizi öğrenmemiz için bizim vasıtalarımızdır. Eğer gerçeğimize doğru kendimizi taşırsak, varadılışın içindeki büyük evrensellikleri vakalar, bizim olanları vakalar, onları vaşar, bu yaşamın değerliliğinin idrakına varır, gelecek yaşamlara da kapı açarız. Yani arkadaşlar, imtihanlarımızı verir, sınıflarımızı geçersiz. Yeni yeni okulları kazanır, tecrübelerimize devam ederiz.

Bizler uvuvan uvurözerleriz. Uvanıklığı asla denemeyiz. Bana dokunmayan vılan bin yıl vasasın misali içinde başkalarını izlemekten kendi vaptığımız yanlışların farkına bile varmamız. Yanlış güzel bir sevdur, bir yönüyle. Yanlışını idrak etmek, doğrunun değerini bilmektir. Yanlışını idrak ederek onu düzeltmek, alacağımız notta başarıya ermektir.

Bizler biz olmanın sorumluluğunu hissetmeliyiz. Geçmiş irdelemeli, günü an'larıyla yaşamalı, geleceğin de kapılarını açmalıyız. Görüyoruz, ülkemizin çektiği sıkıntıyı farketmive bazan çalışıyoruz. Çoğunlukla az evvel dediğim gibi, eölge misali eölgemizi vasıvorumuz, gerçeğimizi değil. Ama bakın, o kadar dar bir verden başlıyorum ki, bulunduğumuz şehirden başlıyalım

oradaki sıkıntıları bazan kendimize geldikçe farkediyoruz. Daha büyük sıkıntılar eelince ülkenin bütünü farkediyoruz. Baska ülkelerdeki kavgaları gördükçe, düşündükçe, an'lık olarak onları farkediyoruz. Kimimizin içi vanıyor üzülvör, tv'den veva okuduklarımızdan öğreniyor, doğru valan onların beşine düşüyor, oradan görüyoruz ki dünya kavıyor, dünya kirlenmiş, kirlenilmeve devam ediliyor. Evrensel kirliliğin üzerine doğru gidip, onu bütün varadılışa vavmava çalışıyoruz. Ama öyle gerçekler de vardır ki, iste Ağustos depremini biliyoruz, böyle daha nelerivle karşılaşacağımızın farkına varmıyoruz.

Onun için arkadaşlar, gelin biz bize dönelim. Bizim olanların değerini bilelim. Bunları pavlasarak, insanlığın olan bize, emanetlere değer verelim. Tanrının emanetlerine değer verelim. Bizim olan hiç bir sev yok. Biz bildiklerimizin sahibi, bileceklerimizin sorumlusuyuz. Bildiklerimizi havıra işlevecemiz, bileceklerimizin de önünü açacağız. Onun için, gelecek zorlu bir zaman dilimi olacak. İnsanlık bu ihmallerinin mutlak bedelini ödeyecek. Dilerim bu bedel acı olmasın. Dilerim insan kendine varsın. Dilerim insan kendini varatanın farkına varsın. Sığındığı, inandığı, saklandığı ağaçları kesmesin (bu maddi de olur, manevi de olur). Yaradılışın içindeki güzelliklerin değerini bilsin. Geçmiş irdelesin. Hele biz, hele Türk milleti, vakın gecmişimizin bize bahşettiği doğa üstü güçlerle sınırlarını çizdiğimiz şu ülkenin, bedelinin büyüklüğünün idrakı içinde ödün vermeden yaşamaya kendimize vazife kılalım. İstedikten sonra insanoğlunun neleri başaracağını, basarmış olduğunun farkına varalım. Bizler de kendi savaşlarımızı kazanalım. Ruhsal savaşlarımızı kazanalım. Üzüntülerin, isteklerin esiri olmavalım. Mutlulukların sahibi, mutsuzlukların da mutluluğa çevireni olarak yaşamımızı idame ettirelim.

Hiç kimsevi kimsedenüstün kılmalalım. Kendi varlığımız içindeki gerçeğin, tüm varlıklarla avnı

esitlikte olduğunun farkına varalım. Bizim olanlara sahip çıkalım. Biz olmanın bilinci içinde. bizim olanları vakaladıkça O'na doğru vüceleceğimizin farkına varalım.

Havat çok güzel. dünva fevkalade. Dünvavi güzel kılmak için ne yaptığımızı kendimize soralım. Kendimizi mutlu etmek için ne yapıyoruz, onu soralım. Henimiz kendimize "Merhaba" diyelim. Sabah kalktık mı bir aynaya bakalım. "Bugünü nasıl geçiririm, havırlarla dolu olsun, vardimlarla paylaşmavla işlesin. Güzelliklerle devam etsin" duvgusu içine kendimizi uvanır uvanmaz alalım. İşimizde, evimizde, komumuzda, memleketimizde ve varadılısımızdaki o bizim olanlar da bize selama duracaktır. Avnı günaydını onlar da bize divecektir cevaben. İşte bu günaydınların, bu gülenyüzlerin çoğalmasıyla barışın insanlığın üzerine doğru vağıdırmavacağı rahmet vektur. Her sev bizimdir. Yeter ki istemesini bilelim. Yeter ki aldıklarımızı paylaşmava idrak edelim. Yeter ki dost olmavı ahdedelim. Dost aramıyalım. dost olduk mu dostlar bize kendi gelecektir. Ama biz dost olmavı bilmivorsak dostları da idrak edemevid, "Av gene vanıldım" kaveisi içinde yaşamımızı harcavacağız, bu bir gerçektir.

İşte geldik, iste gideceğiz. Yasamın bu kadar dar, kısa olmadığını diğer yaşama geçince anlıvacağız. Bu kısacık zaman içinde vantıklarımıza idrak ederek, yapamadıklarımızın acısını çekeceğiz. Güçlerimizi kullanalım. Tüm hastalıkları yenelim. İnsanlığın değerini bilerek kendi değerbilirliğimiz içine girelim. Bütünü donatalım. "Biz de içinde varız" katkısı idrakı içinde bütüne verdiğimiz o katkının bize getireceği mükemmeli vakalıyalım.

Her an'ımız O'dur, O'nunladır. Her an'ımız biziz, bizimledir. An'ların idrakı içine girmedikçe zaman üremez. İnsan sevdiğini bile bilmez. Kendisinin olduğunu zannettiklerinin değerini hiç anlamaz. Bıkkınlık getirir, bezginlik getirir, hatta hatta hepimiz yaşamıyızdır, evladımızdan bile kurtulmayı düşü-

nürüz. Onu en mukaddes olarak saydığımız halde.. Bunlar gerçeklerdir arkadaşlar, kendimize itiraf etmesek de gerçeklerdir. Ama bir tanesi sövle gözümüzün önünden avrılrsa, hemen özlem, hemen arama.. Peki, özlemle-
rimiz sade gördüklerimiz mi bizim? Sevdiğimiz de özlemimiz. birlik/Bütünlülüğümüz de özlemimiz? Tanrı sonsuz ve büyük bir özlemdir bizim için. Ama biz nerede arıvır ve özlüvörüz. Bazan vanımızdakilerin farkına varmıvır, gözümüzün önünde olmadığı zaman çok uzaktaymıs gibi özlem duyuvörüz. Çocuğumuzu okula bırakıvır, okuldan çıkana kadar özlem içine girivörüz. İvi de, bizi özleyenlerin var olduğunu niçin düşünmüvörüz? İlle bedenle mi olacak? Beş duvu ötesindebedensizliğin içinde biz olmanın gerçeğini bir bilseniz arkadaşlar, o zaman kendinizin idrakına daha güzel varacaksınız. Kısıtlı bir alem için varedilmedik. Bu işimizin küçük bir bölümü. Ummanda damla dedik ya, o... Gerçeğimizle yaptığımız hizmetlerimizin sonsuzluğu içinde olduğumuzun farkına vararak zamanı israf değil, zamanı islahı düşünsek nerelere varırız.

Bir kaç gündür Tv'de Çanakkale savaşları veriliyor. Gemileri saymaya Türklerin dürbünleri vetmivör. O kadar rahatlar ki, oldu bitti vendik divorlar. Ama onca devletin tüm gemilerini su altında da gösterivör. Gerçeğimiz bunlar. Hiç ummadıkları biçimde suların dibine gönderilivör. Çanakkale geçilmez oluvör. İşte Tanrı ile de aramıza kimse giremez. O volları kapavacak güç vektur. İsteyen biz olalım. Maddede gördüklerimizi maneviyatta da uygulayalım. Bize emanet edilenlerin değerini bilelim. O görevi yaparak bu ülkeyi bize bahşedenlerin hepsinin gönlünü, ülkemizi kollavarak, koruvarak hoş edelim.

Bizim olanları bilelim. Biz olmanın değerbilirliğine girelim. Laf sövlemek çok kolav, lafı dinlemede var havır. Ama lafı dinlevis basarmak da (iste Çanakkale zaferleri gibi) havır.. O havırların içinde var olmanın sırlarını çözelim. O güçle dünva barışını bize emanet edildiği biçimde, bizim olanı. tüm

insanlığa getirelim. Bu hikaye değil, bir masal anlatmıyorum. Bu bir vasivettir size, burada tekrarlıyorum.

Ne demiş Atamız : "Yurtta sulh, cihanda sulh". "Yıkın benim heykellerimi" diyen o şiiri burada benden sonra okuvun. Yani biz nelere sahip olmuştuk, farkında **olmadan** unutmuşuz. Şimdi diyoruz ki : AB'ne girelim. Girelim de, zaten Atatürk söylemiş bunu. Girelim ama nasıl girelim, daha biz bizde kendimizi toparlamadık ki. Bıraktıklarına sahip çıkmadık ki..Bırakacaklarımızın ne olduğunu bilmiyoruz. Biz bizim olanlara sahip çıkmıyoruz. Örneğin ben, su ara yaptırdığım bütün tedavilerde bana doktorların dediği : "Siz sizi harcamıyorsunuz". Evet doğru, ben kendimi harcadım. Ama bunu idrak edemedim. İdrak etmeniz için bu gerçekleri davlaşıyorum. Doğru, belki ben 100 sene yaşayacağım. Sağlıklı bir bedenle yaşamak varken, bedeni emeklive avırmışım da haberim yok. İşte bu misal. Biz de genç bir milletiz. Büyük armağanlar bırakılmış. Atatürk'ün de dediği gibi, az zamanda çok işler yapılmış. Nereden nereye gelinmiş. Ama Onun ölümünden sonra ne yapılmış ? Buraya girmeyecektim, konu ansızın geldi. Hepimizde o güç, o takat var. Biz de kendi vatanımızı, kendimize düşeni koruyup kollasak, emanete ihanet etmeden, havır volunda yürüyerek bizden sonrakilere bıraksak, dünya güllük gülistanlık **olacak**.

Yolculuğumuz uzun, zaman kısa. Eğer bilince varılırsa, bizim olan gerçeklerimiz bizi gerçeğimize. O'na taşıyacaktır. Er geç bu vol her birev tarafından bulunup keşfedilecektir. Mutlak er geç herkes birbirini sevecektir. Yoktur çünkü birbirinden başkası. Eğer istivorsa Tanrısını, sevecek O'nun varattığı tüm varetliğini...

Onun için, havırlarıkucaklıyalım. Yaşadığımızın farkına varalım. Zamanı an'a indirerek, an'ı zamansızlığa taşıyalım. Bizler huzur içinde yaşayıp, yaşatalım. O'nun askı, O'nun gücü, O'nun kudreti **üzerimizde** o kadar çok ki, bütün mutsuzlukların kapısını kapar. Her vanlısı doğruya çevirmemizde bize

vardım vabar. Bizler anımayı anılmayı unutmalıyım. Andıklarımızın sevgisini alalım, anacaklarımızı da tahavvül edip hazırlıyalım.

Planlarımızı sağlam vavalım. İzafi olan zamanı üreterek, kısalttığımız, boşa harcadığımız tarafını **telafi** edelim. Gideceğimiz verin gerçeğimiz olduğunu bilelim. Misafirlikte üç günden fazla kalınmaz, buna inanalım. Çünkü dördüncü gün ağır gelir. Eğer biz bizi bilmez, su aleme, su varatılmış olduğumuz maddeve maneviyata sahip çıkmazsak, sahip çıkabilmemiz için kapıya konulduğumuz zamanlar olur kendimiz tarafından. Onun için kendi kendimizi ağırlamasının, kendi kendimizin sahibi olmasının farkına varalım.

Sizleri belki sıkıyorum. Belki sizler daha eğlenceli bir sevdeler aradınız ama, bugün içimden gelen bu. Bugün bizliğimizi anmak, bizim olanlara sahip çıkmak, kendimizi küçük görmeden başarılarımızın idrakı içinde o güçlerimizi kullanmak, sevgi ile donanmak, sevgiyi bütünü ile kullanarak her bir arzu edeninin eline negatife karşı kalkan olarak vermek vazifemiz olsun.

Böylece gönüller kırılmasın. İnsanoğlu kendini kavbedip yıkılmasın. Varlığı içindeki varolmanın dimdikliği içinde O'na sığınarak, davanarak, O'na doğru taşınmanın sırrını bulsun. Yani bizim olanları bulalım.

Bizler hicliğimizin içinde güç olduğumuzu bilelim. O'nun varlığı her zerrede karşımızda, ama gerçeği de özümüzde, içimizde.. O'nu örtüp, nefse uyup kendimizi perişan etmiyelim.

İnsan asla vaslanmaz. İnsan asla aciz kalmaz. İnsan kendini, kendi olanları buldukça asla vanılmaz, vanılmaz. Gönül kırmaz, gönlü kırılmasın diye.. İnsanı sever, sevginin içindeki gerçek damlavı bulsun diye.. Ummanın içine damla iner, umman olarak bütüne tekrar döner. Doğanın bereketini arttırır, bereketleri pavlaştırmayı bilir, böylece açlık ortadan silinir. Maddi manevi doyuma erilir..

Bizler kasmak değil. vakalamak için varız. Bizler kendimizi tanımak için, kendilerimizle kucaklaşmak için varız. Bizim olanlara sahip çıkmak için varatıldık. Sahibimiz O. O'nun varettilerine de biz sahip çıkmak zorundayız, her zerreve.. Kurduna kusuna, çiçeğine böceğine, beş duyu ötesi nefesine, her şevine sahip çıkmak için varız. Emanetciviz. Emanete ihanet olunmaz. İnsan insan sevgisi ile dolmavinca kendini bulamaz. Bir Gavva kuvusu ki kendini tanımazsa onun içinden çıkamaz. Eğer kendini tanımak istese, o kuvu onun önünde karanlık kalmaz. Her tarafı aydınlanır. Hakk'ın merdiveni ona sallanır. Hakk'a doğru halkı tanıvarak varır.

Bunları unutmayalım. Bunları davlaşalım.. Hakikaten yaşayalım. Sımsıkı sarılalım.. Bütün insanlığın barış içinde sevgi ile donanması için Rabbimizden yardım umalım ki O hep yardımlarını gönderir.

Bu kadar varlısın üzerine O'nun nuru olan doğruyu vavalım. Evvela kendimize, çünkü kendimizde olmazsa verecek bir sevimiz olmaz. Evvela kendimiz haddimizi bilelim, Rabbimizi bilelim, Tekamül edelim. Bunu da bütünün üzerine O'nun rahmeti olarak, sorumlu olduğumuzun idrakı içinde gönderelim, der, hepinize sağlık, sıhhat, mutluluk ve maddi manevi varlık dilerim.

Sen olun, hoş olun, hep beraber olun.

3.12.2004
M.C.

8.

A H D E V E F A

Yeni yılınızı tekrar kutluyor, bütün insanlığa barış, sevgi, kardeşliği yaşama geçirmesini nasip etsin, etmiştir de, bizler o idraka varalım. Birbirimizin bir olduğu idrakı içinde sevelim, sevillelim diyorum.

Hepimiz geliyoruz ve dönüyoruz. Kimse kimsenin eteğine tutunarak bir yere gidemez. Her koyunkendi bacağından asılır. Yani kimse kimsenin kullanacağı bir varlık değildir. Herkes mukaddestir. Herkes kendi varlığı içinde evreleşerek O'na doğru gidecektir. Onun için bildiklerimizi paylaşmak, bileceklerimize kapı açmak hepimizin vazifesidir. Bugün ahde vefadan bahsedeceğim, bir yönü ile.. Hiç bir konu bir yönü ile anlatılamaz. Kur'an bile yedi ayrı tefsire açık tutulduğuna göre, ben bugün bu konunun temel yasasını anlatmaya çalışacağım.

Ölüm diye bir olayın olduğuna ben inanmıyorum. İki alem arasında doğuş olarak kabul ediyorum. Şimdi, dünyaya geldik, bir yerden okula geldik diyelim. Evreleşmeye başlayan insanlar tekamül ederek, okullarını bitirerek bir yere doğru gidiyor. Ama herkes aynı şeyi yapmıyor. Geçmişte dediğim gibi, hepimize bir kitap verilmiş, kimimiz baştan okuyoruz, kimimiz sondan okuyoruz, kimimiz ortadan okuyoruz, kimimiz de kapağını açmıyoruz. Herkes kendi bildiğinden anlatıyor. İkincisi, konuyu şöyle yorumluyorum, Allah varsa adaleti de vardır. Adalet olduğuna göre hepimize eşit haklar vermiştir. Bir hedef var, koşucular olarak ken-

dimizi düşünelim, o hedefe hepimiz varacağız. Bir'den geldik, Bir'e döneceğiz. O hedefe varabilmek için bir çizgiden o hedefe doğru koşmaya başlayacağız. İlk giden geriden gelenlere mutlaka yardım edecektir. Her birey hedefe varmayınca, birden geldiğimize, birde bütünleşeceğimize göre (bir puzzle olarak düşünün) son parçası da gitmeden bütünlük olmayacaktır. Onun için hepimizin birbirine borcu var. "Bilenin bilmeyene borcu vardır" demiş atalarımız, kimse kimseden ne ileri ne geridir. Herkes aynı yöne doğru yola çıkmıştır. Bu yolculuğumuzda yanlış sapsak da (kötü lafını kaldırdık, biliyorsunuz) mutlak doğruyu bulacağız.

Şimdi size dünyaya inerken imzaladığımız akitleri anlatmaya çalışacağım. Dünyadan geçişle başlayacağım. Kur'anda der ki "Nefes sayısı bellidir". Nefes sayısı bitip de OL emrinin olduğu gibi, GEL emrini alıp, davete icabet edip giderken, tekamül seviyesine göre olay değişiyor...

Dünyada maddeye bağımlı kalanlar, dünyada akıllı kalanlar, yanlış ve neyse uyanlar geçtikleri an MUALLAK'da kalıyorlar. Sayısız yardımcıları geliyor ama muallakta kalıyorlar. Çünkü geçtiğinin, bedeni bıraktığının farkında değil. Hala beden peşinde, hala gözü dünyada, zarar verme, yanlış yağurma peşinde.. Ki sayısız davet alıyor, sayısız yardımcıları geliyor. Yaratan o kadar güzel yaratmış, herşeyi ile donatmış ki, her türlü yardımı talep ettiğimiz an alacak biçimde bize vermiş, hakettiğimiz an.. Biz hak'edeceğiz ki O'nun tüm yardımlarını alacağız. O Yaratan, bizler yaparız... Şimdi, muallakta kalan varlıklar, ta ki bunun idrakına varana kadar insanları obsede ederler. Açık kapısı olanlara, dünya yaşamında zayıf varlık olanlara zarar verirler. O kadar ısrara rağmen yukarıya doğru gitmezler..

İkincisi, ŞAŞKINLIK'ta kalanlar vardır. Dünya da pek yanlış yapmamışlardır. Ama evreleşmek için doğrunun peşinde de koşmamışlardır. Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın hesabıyla, işte Allahım şunu istiyor,

bunu yapalım, yatalım kalkalım namaz kılalım..Hayır, bu aktivite değil...Bu, kendimize faydası olacak güzel bir eylemdir, ama aktivite değildir. Bizi tekamül ettirecek, bizi bir yere taşıyacak şey değildir. Bunlar dünyada yanlış yapmamış, kimseye zarar vermemiş, ama bana dokunmayan yıl bin yıl yaşasın demiş, ne orayı düşünmüş, ne burayı düşünmüş. Yani ne bırakacaklarının peşinde koşmuş, ne götüreceklerinin..

Bunlar (Muallaktakiler) bırakacaklarının peşinde koşmuşlar. Götüreceği bir şeyi yok ki, yolunu bulsunlar. Bunlar da (Şaşkınlıktakiler) ne bırakacaklarının peşinde koşmuşlar, ne götüreceklerinin. Şaşkınlık içindeler. Onlar da yardım alıyor. Onlar da çağrıya uymak zorunda.. Eninde sonunda uyacaklar...

Bir de öyle varlıklar vardır ki, muallağı geçiyor, şaşkınlığı da geçiyor ve kendi ile bir geçecek olanlara da yardım ederek geçiriyor. Ve **ŞİFA**'ya geliyor.. Orada madde yok. Fakat tahayyülü ile, eksik bıraktığı madde doyuma orada ulaşıyor. Eksik bıraktıklarını tamamlıyor, doyuma ulaşıyor ve **BENLİĞİNE** kavuşuyor. Var olmanın, varedilmenin idrakına kavuşuyor. Kimliğini buluyor. Niçin var oldu, niçin dünyaya geldi, neden sınavlardan geçti, bir film şeridi gibi yaşamında varoluştan bugüne kadar olanları izliyor. Son yaşamını da izliyor. Görüyor orada eksik bıraktıklarını, geçtiği sınıfları, ikmale kaldıklarını görüyor. Yaptığı eksiklerde vicdan azabını, işte cehennem denen şeyi yaşıyor. Yaptığı güzellikler, hizmetlerle de cenneti yaşıyor. İşte cennet cehennem bu, kimliğini, kendini tanımak...Yaptığı doğrularla mutlu, yaptığı yanlışlarla mutsuz olmak. İşte en büyük cehennem azabı budur. Yukarıda odun kömür yok, madde dünyası değil ki bizi yaksınlar. Biz burada yakıyoruz kendimizi. Dünyada da böyle değil mi ? Yapamadığımız bir şey için vicdan azabı çekeriz, başardıklarımız için de mutlu oluruz, cenneti yaşarız.

Ondan sonra tekrar doğuş ve **GÖREV İDRAKI** doğuyor kendisinde..

Ve görev akdini imzalıyor. Ne yapacağını, hangi eksiklerini tamamlayacağını, hangi yeni okullara gideceğini belirliyor ve görev akdini imzalıyor.

Şimdi bunları ayrı ayrı üniteler olarak düşünelim. Bunlar madde olmayan ünitelerimiz. Oralarda Benliğini aşıp, ne olduğunu ve eksiklerini gördükten sonra, tekrar eksiklerini tamamlamak üzere tekamül edip geldiği seviyelerden başlayarak, tekrar görev talep ediyor. Görev talep ettikten sonra **GÖREVİN EĞİTİMİ**'ni yapıyor. Bakın Rabbimin büyüklüğüne, bizi bunu imzaladıktan sonra dünyaya tekrar doğuşa göndermiyor. Burada görevin eğitimini yaptırıyor. Mutlak ve muallak kaderinin eğitimini yaptırıyor. Mutlaklar değişmiyor. Doğum, ölüm, meslek, evlat sayısı vs.. **En azından yedi tane mutlaklarımız vardır.** Değişmeyen yaşayacaklarımız, alın yazımız dediğimiz.. Ve bizi tekamül ettirecek muallak kaderimiz.. Bizi ileri sınıflara taşıyacak bu kaderimizi dünyada yapıyoruz, o sürpriz.. Orada mutlaklarımızın eğitimini yapıyoruz. Sınıfta kaldıklarımızın eğitimini yapıyoruz. Ondan sonra gideceğimiz sınıfın ders planlarını, kitaplarını görüyoruz ve bu bilinç (**Altıncı Hisse** geldiğimiz an) bilincimizden siliniyor ve Altıncı Hissimize ekleniyor o yaşadıklarımız... Çünkü aynen dünyaya inse, bir şeye benzemez. İmtihan veremeyiz, sınıfa geçemeyiz. Kopyalarla geliriz ki, o da bir şeye yaramaz.

Burada adalete bakın, görev, eğitimden sonra bilincimizden siliniyor, Altıncı Hissimize ekleniyor. **Akit** tamamlanıyor arkadaşlar. İşte şimdi asıl ahde vefa başlıyor. . Mutlak kaderimizin akdi, muallak kaderimizin tekamülü, verdiğimiz sözlerin tutulması..Ki her zaman dedim, dünya yaşamı ilahi plan yaşamının bir yansımasıdır. Yani senetler, akitler falan, budur.. Ahde vefadır.. Çocukluğumda senet sepet yoktu, verilen sözler tutulurdu, ahde vefa vardı..

İşte buraya kadar kısaca, yüzeysel size aktarabildiğim bu. İnsanoğlu budur.. Ve O'na şah damarından yakındır. Şimdi soruyorum size : Siz kendi kendi-

nize verdiğiniz sözleri tuttunuz mu ? İnsanoğlunun esas eğitimi kendinde başlar, evrensel yayın yaparak bütüne doğru yayılır. Nasıl suya bir taş atarsınız, etrafa halkalar yayılarak gider ve tekrar dönerek aynı taşı attığınız yerde eğitilmiş olarak toplanır. Yani o seyahati yapmanın, o eğitimi, o tekamülü yaparak bilinçli olarak döner aynı yere.. Biz bir değiliz, bizim sorumlu olduğumuz bir de arıtma sahamız var. Yaradılışın her zerresinden sorumluyuz. Bütünü yaratmış, her şeyi ile donatmış, ama bizi yarattıktan sonra bize emanet etmiş. Biz de akit imzalıyarak bunu aldık, Tanrı ile.. Dikkatinizi çekerim : Yaratan ile imzaladık akitleri.. Bu ahde vefayı ne kadar yapabildik ? Kendi kendimize verdiğimiz sözleri tutmakla başlamak gerek.. Hangi sözü nereye kadar, nasıl tuttuk ? Şöyle Altıncı hissimize doğru dönüp (orada her şey yazılı) kendimizi denetledik mi ? Neyimiz eksik, neyimiz fazla, neyi yaptık, neyi yapamadık diye düşündük mü ? Hiç bunların hesabını kendimize sorduk mu ? Hep birilerine hesap sorarız, çocuklarımızdan, eşimizden başlar, genişleterek birilerine hesap sorarız. TV seyrederek eleştiririz. Onu eleştirirken bizim yaptığımız yanlışın idrakına bile varmayız. Düşünün kendi kendimize yaptığımızı. TV dekinin görüp de, bir de kendimize dönüp, kendimizde aynı şeyin var olup olmadığını idrak edebiliyor muyuz ? "Bak ne kadar çirkinmiş, ben de yapayorum bunu, bundan sonra yapmayayım" deyip, akitlerimizi hatırlıyor muyuz ?

Sık sık tekrar ediyorum, kendimden örnekler veriyorum, aslında kendime hatırlatıyorum. Kendime görevim.. Ama bu arada paylaşırsak, sizler de sizler - dekinin hatırlıyarak kendi görevlerinize, kendinize dönerseniz mutluluk sonsuz olur. Ama eğitim kendimedir. Kendime olanı bütünüle paylaşmak vazifemdir. Bunun idrakına varabiliyorum. Yanlışlarımı doğruya, doğrularımı ileri safhaya taşımaktır, hepinizin taşımasıdır. O kadar güzel vermiş ki bakın, her şeyi dünyaya gelmeden evvel bize yaşatıp, Altıncı Hissimize

eklemiş. Hatırlamak, öze doğru, içe doğru döndüğümüz an, bize biz bunları hatırlatacağız. İmkansız hatırlamamız. O kadar mükemmel yaratmış ki, her şeyi ile içimizi dışımızı donatmış. "Ben Yaratanım, siz yaparsınız. Buyrun her şey elinizde, yapın, akitlerinizi hatırlayın" demiş.

Onun için arkadaşlar, şu güzel günlerde, acıların oluk oluk bizi sarstığı bu günlerde (bakın, onlara da güzel diyorum) haddimizi bilip, kendimizi bilip, O'na doğru yükselmenin yolunu O'nun yarattıklarında bulacağımızı bilerek kendi akitlerimizi hatırlayıp, yaşamımızı yaşamışlığın içinde yaşayarak bütüne hayır göndermek en büyük akdimizdir. Her zaman derim, varsa elimizle, yoksa dilimizle, güzel gönlümüzle insanlığa hizmet üze indik. Mevlana'nın dediği gibi, "Hakk'a giden yol, halktan geçer".. Onun için, halk olduğumuzun idrakı içinde devlet olmanın bilincine devletleri idare edenler dilerim varsın. Dilerim varolmanın bilinci içinde akitlerimiz hatırlansın. "Bir elin nesi var, iki elin sesi var", sayısız ellerin birleşmesiyle, Tanrımıza söz verdiğimiz akitlerimizi bütünleşerek, bireysel ve bütünsel akitleri tamamlayarak varoluşu eğitilmiş kişiler olarak bitireceğiz ve bu bitirme er geç olacaktır. İnsanlık bu birleşmenin mutluluğunu yaşıyacak. Mutluluk Çağı içinde varolmanın güzelliğini, hazzını tadarak tekrar var olana kavuşacak. Aksi takdirde kolay değil..kolay değil..

Kolayı zora koşmayalım. Kendimize verdiğimiz sözleri tutalım. Onun için, varolmak bir lutuftur. O'nun tarafından varedilmek, tüm varedilenlerin emanetçisi olmak, büyük bir akdın sahipleri olmak demektir. İşte bunun farkına varmak, insanın kendinin farkına varmasıyla başlar. İnsan kendine varırsa eğer, çevresindekilere verir değer. Her zerrede O'nu görür, her zerrede O'na kavuşarak akitlerini yerine getirir. Hakk'a hizmetin halktan geçtiğinin idrakı içinde yaşar. Halk deyince bir kaç şeyi, insanları, doğayı falan düşünmeyin. Bedenin gördükleri ummanda damla,

göremedikleri umman. Cördüklerimizin yanına göremediklerimizin de idrakını eklersek eğer, işte o zaman Rabbimize veririz değer. İşte o zaman insan olmanın vasıflarına doğru yola çıkarız. İşte o zaman maddeye maneviyatı ekliyerek nötrü yakalarız. Madde de değer kazanır. Kendimizi maddenin esareti altına gömmez, nefsanıyeti yaşayıp Rabbinı bilmez halde yaşamayı kendimize layık görmeyiz. Her zaman dediğim gibi, akılla gönlü bir edip, nefsi eğitip, akli selime vararak bir yere varacağımızın idrakına girmeliyiz. Bu idrak içinde varolmanın bilincine ermeliyiz. Size kısa bir örnek daha vermek istiyorum. Irakta harp oluyor, teröristler ortalığı kasıp kavuruyor her ülkede. Dini kullanarak yanlış üretilip kardeşlerini katlediyorlar. O yapanlar Allah uğruna yaptığını zannediyor. Sorarım size, Rabbimiz bizden böyle bir şey ister mi ? İstemez. Ama bunu isteyenler nefsinin esareti içinde milleti yanlış yönlendirip kardeşi kardeşe kırdıranlardır. İşte arkadaşlar, muallakta kalanlardır...Oysa onların vazifesi, kardeşi kardeşe sevdirmek, kardeşi kardeşe bildirmek, kardeşi kardeşe O'nun yarattığı olarak bildirmektir.

Bugün bir film seyrettim, Peygamberimizin hayatını veriyor. Halifelerden biri (Hz. Ömer) evine geldi, iki çocuğuna sarıldı, karısının üzerine şöyle bir baktı. "Bu elbiseyi nereden aldın ?"

"Beğendin mi ? Verdiğin nafakalardan arttırarak aldım".

"Yaa, dedi Hz. Ömer, öyle mi, o zaman söyleyeyim, bana verdikleri nafakayı azaltsınlar, herkes bu elbiseyi alamıyor"

Adaleti görüyor musunuz arkadaşlar ? İçim sızladı, içim mutlulukla doldu.

Dinler bir eğitimidir. Her din yanlış saptığımız zaman bize peygamberlerle getirilen bir lutfur. Akdimizi hatırlatmaktır. Kimi kimden, kimi nerden kimi Rabbinden ayırmak hakkına sahip miyiz ? Bu hristiyan, bu müslüman, bu şu, bu bu, diyerek ayırmak

hakkına sahip miyiz ? Her dinde bunu yapanlar O'na itaat etmeyenlerdir. Son kitap bizim kitabımızdır (Biz deyince tüm yaradılışı alalım). İncil var, Tevrat var, Zebur var. Bu üçü kendi eğitimini anlatır. O da eğitiyor, o da insanlığı, kardeşliği, güzelliği anlatıyor. İnanın, kirlitenler devletleri idare edenlerdir, kavgaları çıkaranlardır. Dinler doğruyu anlatmışlardır. Ondan sonra gelip devralanlar yanlış saptırmıştır. Bizim Kur'anımız (bunu her zaman söylerim) dört kitabı bir etmiştir. Allah Atatürk'ten razı olsun, çocuklukta ezanı türkçe dinledim ben : "Tanrı uludur, Tanrı uludur, Tanrıdan başka yoktur tapacak.." diyordu. O zaman biz bugün neye tapıyoruz ? Maddeye tapıyoruz, putlara tapıyoruz.. Putlar kırıldı yok artık diyoruz. Maddeye tapmak putlara tapmaktır.

Arkadaşlar, akitlerimizi unutmayalım. Hakk'a verilen söz, halka verilen hizmetten geçer.O bizden bir şey beklemez. O'nun bir şeye ihtiyacı yok. Bizim ihtiyacımız var... Gelin, bir avuç insan, akitlerimize vefalı olalım. Kendimize verdiğimiz sözleri tutalım. Örnek yayın yapalım. Ve bütün insanlığın unuttuklarını hatırlamasında destek olalım. Önce kendimize.. Kendimize bir şey yapamazsak, bir şey veremiyoruz. Kendimizi kandırmadan, samimiyetle, varolmanın kıvancı içinde O'nun emanetçileri olarak O'nun yaradılışına, O'nun enerjisine sahip olmanın hicabı içinde ahde vefaya icabet edelim. Utanalım, ar'ımızı bilelim, namusumuzu bilelim, akitlerimize sahip çıkalım. Hakka verdiğimiz sözlerle, akitlere uyarsak, halka zaten hizmet veririz.

Biz biliriz demiyelim, düşünüp inceliyelim. Sevmenin sevinci içinde sevicecekleri kucaklamasını bilelim. Kendimizi sevmezsek Rabbimizi bilmeyiz, sevginin ışığı içine giremeyiz. O'nun aşkını bilip, O'nun sevgisini hissedemeyiz. O zaman dayanacak hiç bir şeyimiz olmaz. Kula da dayansak Rabbe dayanıyoruz. Kendimize de güvensek (dayansak), yine Rabbe dayanıyoruz. O her yerde, her zerrede, her şeyde bizimle. Aldığımız nefeste, sevdiğimiz her zerrede, kızdığımız

her zerrede O var. Celalini değil, cemalini talep edenlerden olalım. Kavgaları üretenlerden değil, kavgaların bitirilmesinde hizmet verenlerden olalım. Cehaleti değil, ilim Çin'de de olsa gidip bulun diyenlerin arkasından gidenlerden olalım. Hayır yollarının hayrını hayrımızla kucaklıyalım. Hayrı sevenlerden olalım. Biz kimiz ? Haddimizi bilelim, Rabbimizi bilelim, tekamül ederek O'nun davetine icabet edelim. Ama bu yolun da ahde vefadan geçtiğini bilelim arkadaşlar.

İşte geldik, işte gidiyoruz. Her zerreye borçluyuz, bunu bilelim. Borcumuzu ödeyerek gidelim. Ki yeni yeni sınıfları hakederek tekrar hizmete inelim. Bilenin bilmeyene borcu vardır demişler, bilelim ki, borçlarımızı ödeyelim. Bilmezsek bilginin hazzına eremeyiz. Bana bir kelime öğretenin kırk yıl kölesi olurum diyenin (Hz. Ali) talebeleriyiz, bunun idrakına varalım. Övünmeyi, nefse girmeyi, kendimizi bir şey sanmayı bırakalım. Gerçek penceresinin şu kadar aralanmasından gerçeği görenler, ancak kendi küçüklüğünü görürler. Hiç bir şeyin mükafatı O'nun varettilerine verilen hizmetin hazzı kadar güzel olamaz. Hiç kimseyi, hiç bir zerreyi küçük görmeyelim. Hepiniz TV de belgeselleri izliyorsunuz, yarattıklarını görüyor musunuz ? Bu görebildiklerimiz. Ya göremediklerimiz ? Ya sadece ruhsal hizmetlerimiz içinde gördüklerimiz ? İşte ahde vefaları ödersek, sözlerimizi tutarsak, O'nu da görürüz. O'nu görmek zorundayız, göreceğiz. Geldik döneceğiz.. Her adımda O'na yaklaşarak geniş çapta göreceğiz.

Onun için arkadaşlar, bu güzel günlerimizi sevelim. Bu sevginin getireceği sağlık sıhhate sahip çıkalım. Bedenlerimiz hasta olur, olabilir. Onları iyi edecek ruhumuzun enginlikleri içindeki sağlıklara sahip olmaktır. İşte ahde vefalardır. Altıncı hissimizi, gönül gözümüzü hissedebilmektir. Bunlar bizim hakkımız, bize vermiş.. Hakkımızı almamak eblehliktir, nefse uymaktır. Nefse uyanlar gönlü örter

nefsi büyütür. Gönüle uyanlardan olalım. Rabbimizi bilenlerden olalım. Batıla değil, eğitime koşanlardan olalım. Hepimizi bir, birimizi hepimiz olarak bilenlerden olalım.

Hepinizi sevgi ve saygı ile selamlıyorum.

08.01.2005
MÇ.

MADDE VE MANEVİYATTA ZAMAN KAVRAMI

Zaman ile zamansızlık kavramı, iki soğan yaprağı arasındaki zar gibi düşünülebilir. Yani bir yaprak zaman ise diğeri zamansızlıktır ve bunlar ne ayrıdır, ne de bir. Ancak beraber oldukları zaman, bir bütünü meydana getirirler. Zaman, dünya yaşamında hareket ederken, dünyaya uyarlı biçimde, uyanık olduğumuzda kullandığımız bir enerjidir. Yaşamımızı idame ettirirken gerekli plan ve projelerimizi gerçekleştirmek için, yani gündüz yaptığımız her türlü hareket içinde bu enerjiye yoğunluk tanıyarak, hareketlilik tanıyarak kullanırız. Bilinçlenmeden önce uyanık olduğumuz anları zaman, uykuda geçeni ise zamansızlık diye nitelerdik. Halbuki böyle bir düşünce insanın gerçek potansiyelini kısıtlamaktan öteye geçemiyor. Aslında zaman ve zamansızlık sürekli yön değiştirir. Uykuda geçen zaman veya zamansızlık, aslında zaman ötesi zamana kadar ulaşarak, gerçekte yaşanan, hizmet verirken görülerek yaşanan bir süredir. Başka bir deyişle üç boyutlu dünyanın içinde yaşanan başka bir üç boyutluluktur. Bilinçsizce bile olsa herkes bu zaman, zamansızlık ve zaman ötesi zamanı yaşamaktadır.

Zaman izafidir yani görecedir, kişiye ve duruma göre bağıllıdır. Bu izafiyet dünya realitesi içinde hapsolmuştur. Ama varlığın uyku esnasında ruhsal potansiyeliyle yaptığı hizmetlerin gerçekleştirdiği zaman birimi, uyanıkken geçirdiği zamandan ölçülmeyecek kadar hızlıdır. Bunu şöyle açıklayalım : Bütün bir gündüzü bir salise olarak alırsak, geceyi 12 saat olarak düşünmeliyiz. Yani maddede kullandığımız zamanı tek başına alırsak, yavaş ve en az hizmet yaptığımız

süreçtir diyebiliriz. Oysa biz madde ve maneviyatın bütünü isek, zamanı yaşadığımız gibi zamansızlığı da yaşıyoruz ve bu süreçte gerçek bizim hareketliliğini yaşıyoruz. Kısaca, bizler hem bedenliken hem bedensiz olarak gerek zamanı gerekse zamansızlığı yaşarız.

İnsanoğlu yaradılıştaki projeye uymak üzere zamanla varedilip zamansızlığın içinden çıkmış ve zamana bağlanmıştır. Zamanla yaşayarak, zamansızlığı da tekamülü icabı dünya yaşamında yani fiziksel eylemlerini gerçekleştirirken kullanır. Uyku katalepsi halinde ise kendini zamansızlığa ve zaman ötesi zamana taşır. Onun için yaşamların her salisesi, yaşadıkları biçimde oluşmaktadır. Kah kısalıp uzayabilmekte, kah hızlanıp yavaşlayabilmektedir. Bir salisede bir asır veya bir asırda bir saliseyi yaşamak hepimizin elindedir. Ancak yaşamın gerçeği insanlarda pekişince, mevcut zamanı bilinçli olarak büyütme ve bu büyütülen zaman içinden zamansızlığı ve zaman ötesi zamanı (Spatyom safhalarını) hak ettikçe yaşayabilecektir. Hizmetlerini ileri tekamül seviyesindeki yaşam olan zamanlara geçerek gerçekleştirebilecektir. Anda zerrelere dağılıp, gerektiği biçimde ve mekandahatta mekansızlıklarda toplanabilecek ve değişik bir biçimde düşünce aktarabilecektir. Günümüzün idrakları ötesinde görüntüleri, zamansızlık ortamlarında (Spatyom, ahiret) dediğimiz bölümlerden alabilecektir. Bunun yanında, zamansızlığın içine dünya yaşamı bilinciyle geçerek, Spatyom safhalarındaki eğitim süresini de tamamlayıp, zamansızlık bölümü içinde zamanı yaratma eğitimi alan, veren hatta verdiren olabilecektir. Zira bilgi akışı içindeki frekansların arasında, çok nazik ayrımlar, perdeler vardır. Zamansızlığın içindeki farklılığı da zamana dönüştürmek için, zamanla zamansızlık nüansları içindeki farkları anlamalıyız.

Her zerre hareket halinde olduğuna göre, hiç hareket etmeyen bile olsak, durgun görünen zaman içinde bile bedenimizdeki sistemler hatta vücudumuzdaki atomların iç yapıları hareket halindedir. Çünkü

bizler, bulunduğumuz zaman birimi içinde, hareket halinde yaşama bırakıldık. Tekamül sürecimizde de devamlı diğer alemlerle dönüş frekanslarımıza göre birleşir ayrılırız. Gündüz ve gecenin olması gibi. Diğer alemlerin yaşam olan gezegenleriyle aynı frekans çizgisi içine girdiğimiz zaman, aynı eğitim düzeyinde olanlar aynı frekansın eğitimini alırlar ve verirler. Burada bir birleşim, bütünleşme olur. Böylece yaradılış nizamı uyarınca insanların birbirinden kopuk olmadan yaşamlarını sürdürebilmeleri sağlanır.

Tekamül sürecinde her bireyin yedi bedeni belli aşamalarla yedi safhada aynı anda, aynı zaman birimi içine girer. İşte o anda açık olanlar, hissettiklerinden, manen gördüklerinden nasiplerini alırlar. Bu yedi zaman aşamasında devamlı yer değiştirilir. Yedilerin yeri, bireyselliği ve kişiliği sürekli değişir. Yani aynı anda yediler dağılıp toplanarak, diğer yedilerin bütünleşmesiyle bir araya gelirler. Tekamüldeki bu alışverişler böylece astralda da sürer gider.

Ne uyur ne de uyanık olduğumuz zamanlar vardır. Dünyanın üç boyutu arasında kısıtlılık frekanslarından sıyrıldığımız zaman, bu zaman birimleri içinde yaptığımız eylemlerin ara ara farkına varırız. Anlık dalgınlıklarımızda çok uzaklara gidip geldiğimizi farkederiz. Yaşanan zaman birimi içinde bu yedi zaman bütünlüğü, her an yedi enerji bedenimizin değişmesi ile yaşanır. Bu yedi bedene ait, yedi geçmiş zaman biriminin hareket noktalarının birleştiği anlarda, bütün geçmiş gözümüzün önüne gelir. Zaman frekanslarımızın şuur yüksekliği zeka frekansıyla bütünleştiği noktada, bizdeki gönül gözü frekansı açılır ve tahayyül ettiğimiz formlaştırma olayı, her bireyin kendi düşünce formlaştırması biçiminde görüntüye gelir. Bu sebeple herkes olayı o formla, o gerçeğe ayrı ayrı görebilir. Kimi maddeleşmiş kaba madde, kimi süptil olarak, kimi daha da süptil olarak kendi tekamül frekansına göre gerçekleri görür. Onun için herkesin gerçeği farklıdır.

Zaman, düşünülen zaman ölçüsünün dışında büyük bir hızla da gerçekleşebildiği için, sayısız asırların bir arad yaşandığı gerçeği, bilinç düzeyimizin daha ileri frekanslara geçtiği zamanlarda algılanabilir. Bizdeki o çekim gücü açığa çıkabilirse, o güçle, yaradılışı daha geniş bir açıdan görmeyi başarabiliriz. İşte o zaman, ara ara olan dalgınlık anlarımızda, kendi bütünsel potansiyelimizle bütünleştiğimiz anlarda, yaşarken aldığımız ek görevleri hatırlayabiliriz. Bunun için zamanı üretmenin, yani hayra kullanmanın önemi büyüktür. Böylece akitlerimizi yerine getirebilmek için, kısıtlı bir dünya zamanında hepsini başarmanın yollarını arayıp bulabiliriz. Bunun için de zamanı uzatmalıyız.

Belirli bir zaman içinde, hayıra hareketliliği çoğaltmalıyız. Göreceğiz ki, zamanda çok iş yapmak gibi bitmez görünen işleri, çok çabuk bitirebileceğiz. Öte yandan yaşamımızı böyle sürdürebileceğimiz gibi, anı kirleterek zamanı kendi adımıza kısaltabilir ve israf edebiliriz. Böylece dünyaya bedenlenirken tekamülümüz için kendimize öngördüğümüz aşamaları kaydetmeyebiliriz. Akitlerimizi hatırlamayabiliriz. Sadece maddede yaşamayı yeğliyerek, gerçek bizi ve görevlerimizi görmezlikten gelerek boşa vakit de harcayabiliriz. Hepsi bizim özgür irademizle çıkaracağımız taleplere ve girişeceğimiz eylemlere bağlıdır. Hatta nefse uyarak dünya yaşamımızı negatif eylemlere de tabi tutabiliriz. Ama unutmamalıyız ki, israf ettiklerimizi de biz telafi edeceğiz. Kirlettiklerimizi biz arıtacağız. Bu dünyada yaşarken en az hız sınırı içinde yaşamaktayız. Onun için de en yavaş zamanı kullanmaktayız. Bu halde bile zamanı üretmek veya israf etmek, bizim elimizdedir.

Dünyada yaşarken de pek çok zaman farkında olmadan büyük hizmetler başarırız. Mesela gece 24 ile 04 arası uyku halinden uyandığımızda bazan büyük bir mutluluk ve huzur duyarız. İşte bu hal, zamansızlıklar içinde zaman ötesi zamanda yaptığımız hizmetin belir-

tisidir. Böyle anlarda kitleleri şifaya geçirebilir ve dünyaya huzur içinde dönebiliriz. Zira geçtiğimiz alemde zaman idrak edemeyeceğimiz kadar hızlıdır ve çok işleri başarabilmemizi mümkün kılar.

Maneviyatın bilincine ermiş kişiler, zamanı uzatmanın bilincine de varmış kişilerdir. Onlar ancak 10 yılda yapılabilecek işleri bir yılda başarıyla tamamlayabilirler (Atatürk devrimleri gibi). Bu gibiler hayra yaşamaya devam ettikçe, birleşik düzen üzere varedilen varoluşu (dağınık olanlarını da toplayarak) insanlığın hayrına dönüşe doğru taşırlar. Bu da bütün zerrelerin hareketlerini temin eden varoluş yasaları içindeki enerjileri toplayıp sevk etmekle mümkün olur.

Dünya yaşamında zaman izafidir, yani görecelidir, bağıllıdır. Kişiye göre farklı algılanır. Ama bilinçli bireylersek eğer, kaybettiklerimizi kurtarmak, ulaşacaklarımıza kucak açmak için hızlı bir döneme alındığımızı farkedebiliriz. Bunun için kaybedilen zamanı kazanmak, yaşamlarımızı tekrar gözden geçirmek, hatalarımızı bulup kendimizi tekrar severek, tekrar keşfetmeliyiz. Böylece yaradılışı sevip keşfetmenin yoluna çıkabiliriz. Yolculuk esnasında da kendimize ait olan doneleri bulmalı ve kendini bulmak isteyenlere de yardım etmeliyiz.

Eğer bizler bize verilen her şeyi gerçekten hak eder ve bunları bütün ile paylaşırsak, paylaşmanın aşkı, buluşmanın mütevazılığı, birleşmenin coşkusu ile hepimizin (bütün) olduğunu bileceğiz. Ancak bu şekilde kendimizle ve bütünle barışın yolunu bulabileceğimizin udrakına varabileceğiz. Barış, sevgi ve ilahi aşkla insanların inanç içinde kucaklaştığı gerçek zaman birimleri, tüm zaman enerjilerinin bütünleştiği anlardır diyebiliriz. Bu yolda sabır ve şefkat desteğimizdir. Tevazuyu düstur edinerek bütünleşme aşkıyla birbirimize bağlanabiliriz. Böylece varolmanın varlığı içinde yok olmayı, bu hiçlikle güçlenmeyi bilip, sayısızın birde toplandığı, birin sayısız bölündüğü o gerçek döneme doğru giderken zamansızlık-

ları zamanda yaşayabileceğiz.

Varoluş sebebimiz içindeki varediliş biçimimizi ayakta tutabilmek, evreleşmemizin ilerlemediği durağan zaman birimleridir. Bu anları aşmak, nefsi eğitip arınmakla mümkün olur. Böylece bütünü idrak edip bütünleşerek Tanrıyı hatırlamamız mümkün olur. Bu gibi anlarda tanrısal yönümüz olan özümüzü, eğitilmiş bir nefisle donanmış olan ruhumuzla birleştirebilir ve kendimizin aksayan yönlerini tedavi edebiliriz. İyilikleri üretip, sevgisizliklerin sevgiye dönüşmesinde, yanlışlarımızın idrak edilmesinde hizmet vermiş oluruz.

Mutlak kaderlerimiz de zamanlarda belirlenmiştir. Bu zamanlar, bizde saat ve gün olabileceği gibi, diğer ileri sistemlerde çok kısa anlar olarak da zuhur edebilir. Ama orada da, maddenin en kabasından en süptiline kadar bulunduğu her yerde, zaman vardır. Bu zamanı da bizler tercihlerimiz doğrultusunda kullanırız. İster boşa harcarız, ister değerlendiririz. İster hızlandırır, ister durağanlaştırırız. Özgün irademizle tavan/tabana arasında hareket edebiliriz. Bunun için zaman izafidir ve istediğimiz gibi kullanabilmemiz için esnek olarak verilmiştir.

Zamanın izafiyeti, zaman içinde yaşayanların yaşarken doğup öldüklerinin farkına varmalarından kaynaklanmaktadır. Yaşamlıların zamanla ilk karşılaştıkları an, ilk varoluş anıdır. Ve zaman o anda işlemeye başlamıştır. Başlangıç ve bitiş zamanı arasındaki evreleşme planı ise, yaşamların hür iradesine bırakılmıştır. Bizler mutlak kaderlerimizi zamanötesi zamanda gerçek planlar içinde kararlaştırıp, yürürlüğe koyarız. Muallak kaderlerimizi de, madde zamanı içindeki yaşam mekanları olan dünya zaman birimleri içinde gerçekleştiririz. Zamanın izafiliği, bedeni kabul etmeden önceki yaşam çizelgesiyle, bedeni kabul ettikten sonraki yaşam çizelgesi içinde süptilden kabaya doğru oluşur. Ruh kalıpla buluşur, dünyaya iner. Sür'at ilk çıkışta en fazladır, sonra yavaşlar,

kabalaşır, tekamül ettikçe de tekrar hızlanarak süpti-
le doğru gider. İşte insanoglu ilk dünya yaşamına in-
diğinde zamanı daha durgun, daha madde ile bütünleşmiş
olarak kullanır. Geliştikçe zamanı madde dünyasına
gelmeden önce yaşadığı ruhsal alemin içindeki zamanla
bütünleştirerek nötrlüğü (zamanın kişiye özel halini,
izafiyeti), oluşturur. Bu nötrlük içine zamanı
çekebilen bireyler, evreleşme planlarındaki pozitif
eylemlerini başarıyla sürdürmüşlerdir. Nötrlük
içindeki yaşam biçimlerini, yaşam zamanlarına çekebil-
mişlerdir. İşte bu anlamda üç boyutun ötesine geçerek
gerçek yaşamlarını görebilmekte, kendi gerçeklerinden,
kendi arşivlerinden kayıtlar alabilmektedirler. Bu
kayıtları yaşamı olan zaman birimlerine çekip
aktardıkları an, bu aktarımlar maddeye dönüşür. O
zaman üç boyutun ötesinden, gaipten bir şeyler aktarı-
yormuş zannı içine girenler olur. Bu şimdiye kadar hep
böylezannedilmiştir. Buna fal denmiş, kehanet denmiş,
kişiler bunu kendi gerçeklerinden kaçıp başkalarına
dağıtmışlar ve böylece egolarını tatmin etmişlerdir.
Görüntüyü teşhir etmiş, sunulan imtihanları geçememiş-
lerdir. Ama Mevlana gibiler, görevlerini çok çabuk
kavrayıp, vicdanın ötesinde bulunduklarını anlamışlar-
dır. Böylece nötr vasıflarını ortaya vurarak kendile-
rini insanlığın eğitimine vakfetmişlerdir.

Bizler de eğitildikçe zanlarımızı aşarak, ken-
di gerçekliğimize doğru, zamanı ve zamanın izafiyetini
bütünleştirerek kendi arşivimize ulaşmayı öğreniyoruz.
Bu aşamayı kaydederken, kaba maddede kullandığımız
mutlak zamanı, izafi zamanı ve maneviyat aleminin ele-
menti olan ilahi zamanı birleştirip, nötr zamanı
hayata geçirmeliyiz. Gerçek diye tanımladıklarımızı da
ilahi yasalarla bütünleştirerek, madde ve maneviyatı
birleştirip nötr halde idrak edebilmeliyiz. Kısaca
bilinçli olmaya kendimizi sür'atle taşıyabilmeliyiz.
Dünyasal sınavlarımızı, kaba eylemlerden öte, nötr
eylemler içinde hem dünyasal, hem ruhsal programlar
olan uygulamalar içinde aşmalıyız.

Zamanı, nefsanîyetin esiri olarak, hesabını
veremeyeceğimiz eylemleri yaptığımız süreç olmaktan
kurtararak, nefsanîyet zamansızlığında boşa harcamama-
lıyız. Yaşamlarımızı gönül nötr zaman birimlerine
taşımakta kullanmalıyız. Bu idrak açıklığı artışı,
bizi, izafiyeti aşıp gerçek nötr birimlerine doğru
taşıyacaktır. Bu nötr zaman birimlerine, bütünün her
zerresi girince, bu bütünleşmede büyük hizmetler
verilebilecektir. Hem her birimizin zerreleri, ayrı
ayrı ruhsal zerreleri ayrı ayrı ihtiyaçlara doğru
hizmete koşabilecek, hem de söz verdiğimiz görevin
bütünlüğü içinde bütünüme hizmet verebileceğiz.

İnsan an'dır. An'ı zamana çevirecek de yine
insandır. İnsan yaşamında madde ve maneviyatın denge-
sini kurup nötrde yaşarsa, o kişi için zaman dünya
yaşamında da an'dır. Nefsinin silindiği, dalgınlıkla-
rının çoğaldığı, ahiret ile dünyanın birleştiği
anlatım bütünlüğüdür.

Sevginin bilginin birleştiği, hoşgörüyü
söyleştiği, sabırla eşleştiği gelecek zaman birimle-
rinde, bütünün hayrının, bütünümdede idrak edildiği
anlar olmasını dilerim. Bütünün idrakı içinde, bütüne
hizmeti daha ileri boyutlara götürmeliyiz. Bunun için
güzel kararlar almalı, uygulamalı, bütünlük içinde
sevgimizle, dostluğumuzla, sadakatımızla, zannın öte-
sindeki gerçeklerimizle zamanın ötesindeki nötr zaman
içindeki yaşam hakkına sahip olduğumuz zaman birimini
yakalılarak an'ı yaşamamız ve hizmete koşmamız gereki-
yor. Kendimizi kaba zaman birimlerinden sıyrıp, nötr
zamana ulaştırabilelim ki, dünya ötesi zamansızlıklar
içinde olduğu gibi, zaman ötesi zamanlardaki gerçek
görevlerimizi de bilerek yaşayabilelim.

İ N S A N

(SİZİN SİRRİNİZ 1. KİTABININ ÖN VE ARKA KAPAKLARI
ÜZERİNDE BİR İRDELEME)

Kitabın başlığı olan Sizin Sırrınız'daki "Siz" denilen kim ? Sadece bizler, burada bunu okuyup dinleyenler mi ? "Siz" bu kadar kısıtlı olabilir mi ? Oysa sayısız kez tekrarlanan "Bu kitaplar eline geçen malıdır" sözü bize "Siz'i pek güzel tanımlıyor. "Siz" bütün insanlara hitaptır. Sizin sırrınız serisi, bize insanlığımızı anlatan bir seri kitaptır.

"Sır"ra gelince.. "Sır"ı, bizim varoluşa bildiğimiz, tekamül ederken de üstünü örttüğümüz için, tekrar bulmamız gereken, bizim olan bilgiler olarak ele almalıyız. Yoksa "gizlenmesi gereken" olarak değil. Bu sırlar vardır ve bizim hak edip bulmamız için bizde muhafaza edilmiştir. Biz de, inançla çabalararak "Varoluşumuzun sırrı nedir ?" sorusuna bir cevap arıyorsak, bunun cevabının yine bizde (bulmamız için) saklı olduğunu görürüz. Bunu bulabilme yolunda geçireceğimiz deneyimleri başarmamız için neyi yapmamız, neyi aşmamız ve neleri de hiç yapmamamız gerektiğini işte Sizin Sırrınız serisi bize öğretmektedir.

İşe önce kendi kimliğimizi tanımakla başlarıyız. Biz kimiz, nasıl bir varlığımız ? Gerçek olan biz bu beden dediğimiz kalıp mıdır ? Yoksa bunu genişletebilir miyiz ? Neden varedildik ? Amacımız ne ? Birey miyiz, bütün müyüz ? Yalnız kendimizden ve dünyasal ailemizden mi sorumluyuz ? Madde yönümüzün ötesindeki beş duyu ötesi algılarımızın dışında bir varlığımız sanki var gibi. Mesela sevgimiz, nefretimiz, şifa gücümüz.. Bunların ne olduklarını nasıl irdeleyip ta-

nıyabiliriz ? Muazzam bir denge içinde olan yaratılmışlar topluluğunu gözlerimizle görüyoruz ; bu yaratılışın gerçeğini nasıl kavrayabiliriz ? Ve bunu kavradıktan sonra bu yapıdaki rolümüzün ve sorumluluklarımızın neler olduğunu nasıl öğrenebiliriz ? Bütün bunların cevapları bizde. İşte sır bu..

Bu sırrı bulmak için önce biz bizi tanımakla yola çıkıp, bütünün ne olduğunu idrak etmeliyiz. O zaman sır diye bir şeyin olmadığını, maddi manevi herşeyin esnek bir yaratılış yapısı içinde var olduğunu göreceğiz. Kanalımız bu yolda yardım isteyenlere karınca kararınca, bize bizi anlatan yayınları hizmete sundu. İlk kitabın arka kapağında dendiği gibi : "Bu kitap sizlere sizin için armağan. Bu kitap sizlerden size ferman. Yorulduğunuz madde gücünün üstüne çıkıp maneviyata varmanız için armağan. Bu kitap insan..."

Bu kitap bize bizdeki gücü anlatan ve ruhumuzun tekamül yolundaki sonsuz özgürlüğünü tanıtan, ayırmaları ortadan kaldıran, kendimizi, gerçek kimliğimizi bulmamızda bize yol gösteren değerli bir rehberdir. Bu sayede gerçek kendimizi tanıyabileceğiz. Dünya yaşamımızda emin adımlarla hayrımıza olan sırları çözerek, bütünün tanımamızda biz bize yardım edeceğiz. Bu yardımları alabilip, yaşamımızda eyleme sokabilirsek, bizler tüm yaratılışın sırlarını idrak ederek sorumluluklarımızı apaçık görebileceğiz. Bu yolla, önce biz bizi bulabilecek sonra tüm yaratılıştaki bizleri idrak edeceğiz. Yaratılıştaki verdiğimiz sözleri farkederek sorumluluklarımızı yerine getirmeye doğru gideceğiz.

İlk kitabın arka kapağında bir resim vardır. Çatlayan bir yumurtayı gösterir. Yumurtanın çevresindeki renklerin ve katmanların belli bir anlamları yoktur ~~var~~. Kitap basılırken böyle uygun görmüşler diyelim. Ama, çatlayan yumurta, yaratılışın içinde yaratıldığı evrensel Tanrı enerjisini ve varoluşun oluşumunu simgeler.

İlk kitabın ön kapağında yine beş katman kabu-

ğu olan çatlayan bir yumurta içinde, her biri ayrı renkte 7 katlı bir enerji panelinin meydana getirdiği koni ve bu koninin içinde insan figürü var. Koninin üst ucunda Ara Parça yapısını ve Ana Parçanın Yaratan bölümünü temsilen çizilmiş bir şema var. Bütün bunlar bizlerin (madde ile hemhaş olan bizlerin) manevi yapımızı daha iyi anlayabilmemiz için verilmiş çizimler. Hem kendimizi hem de tüm yaradılışı düşünürken hiç bir zaman sınır koymamalıyız. Bakış açımızı son derecede geniş tutmalı ve hep daha fazla idrak açıklıklarına ereceğimizi ve bugünkü idrakımızın eksikliğini hep farkedeceğimizi bilmeli, hiç bir şekle, açıklamaya veya bilgiye asla nokta koymamalıyız. Yarenimizin dediği gibi, "Bugün bildiklerimiz bir damla, bileceklerimiz ise ummandır". Onun için kendimizi ve her şeyi hep bu gerçek içinde incelemeliyiz.

İnsan bedeninin üstündeki renkli katmanlar veya yedi renk enerjiden meydana gelen **Yedi Eterik Beden** dediğimiz oluşumlarımız, bizim ruhsal ve fiziksel enerji panellerimizdir. Kaba bedenın dışında olan bu bedenler, astral çıkışlarda kullandığımız araçlarımızdır. Bedenlere ihtiyacı olan enerjiyi, koninin tepe noktasındaki bireysel ara parçamız olan bütünümler sağlar. Bireysel ruhumuz, yaptırımı olan bu hareket enerjisini talebe göre nefse ve gönüle çekerek, bedene aktarır. Çekildiği bu enerji, dünyadaki enerji ile çarpışınca pozitif veya negatif bir şerare oluşturur ve bireyi seçtiği yolda harekete geçirir.

Buradaki katman gibi görünen farklı renklerin her biri, çekilen ruhsal enerjinin madde bedene uyarlı biçime gelmesinde, enerjinin gücünü düşürmekte hizmet verir. Fiziksel ve ruhsal enerjiye karşı en yavaş, en güçsüz, en dayanıksız olan ortadaki kaba bedendir. Etrafındaki eterik bedenler de, görevlerinde ihtiyaçları olan ruhsal ve fiziksel enerjiyi, yine bu dağılım sırasında alırlar ve tüm zerrelere ulaştırarak, raporu ruha iletirler. Her talebe göre ayrı enerji alınır. Fizik beden de bu enerjilerle eylemlerini

sürdürür. Konideki katmanlar sayesinde ilahi planın verdiği güç, kırılarak, kullanabileceğimiz frekanslara erişir.

Astral bedenler, kaba bedene bağlı kalmadan da göreve gidebilirler. Evreleşme süreci içinde ihtiyaç duydukları enerji potansiyellerini hakettikleri seviyeden çekerler ve hangi görevi yapıyorlarsa o görev için kullanırlar. Henüz haketmedikleri üst düzeyden gelen bilgileri (eğer talep ediyorlarsa) bulundukları düzeyin Spatyom safhalarındaki özbenleri aracılığı ile ve onun yumuşatması ile alabilirler. Üst düzey bilgiler, alt safhalarda olan bireylere ancak frekans ayarı düşürülerek verilebilir. Ama alt düzeydeki birey, görev üze bedenlenmiş yüksek bir varlık ise, istediği bilgiyi kendi arşivine müracaat ederek alabilir ve kendi ile bütünleşip iletişim haline girebilir.

Eterik beden ile Aura'yı karıştırmıyalım. Aura bedenın yaptığı her türlü yayın sırasında görülen bir enerjidir. İnsanın iki türlü aurası vardır. Fiziksel ve ruhsal. Ruhsal aurası fiziksel auranın arındığı anlarda ortaya çıkar. Başın üstünde görüldüğü söylenen ışık görüntüsü gibi maddeye de dönüşebilir. Fiziksel auranın etkinlikleri ruhsal aura ile buluşmayınca, insanda bir gelişme, bir ışık, bir enerji yaratamaz. Fiziksel aura sadece fiziksel bedene ait rahatsızlıklarda bir takım yansımalar gösterir. Hasta bir organın etrafında kahverengi bir hare görünmesi gibi. Ayrıca çeşitli ruh hallerimizde değişik renklerle de yansıyabilir. Bunları Kirlean adlı bir araştırmacının fotoğrafıyabildiğini hatırlıyalım. Ruhsal ve fiziksel aura yedişer katmandan meydana gelmiştir. Yedi renk, yedi enerji boyutundan oluşmuştur. Kişi ruhsal yönden geliştikçe fiziksel aurada da aydınlanma olacağı için, sağlık problemlerinin de bu gelişmeye paralel olarak kalmadığını düşünebiliriz. Ve ikisinin bütünleşmesinden de insanın kendi kapasitesi içindeki aşamayı gösteren bir enerji meydana gelir. Bu da keza aurada renk tonlarının ve parlaklığın artması olarak görünür.

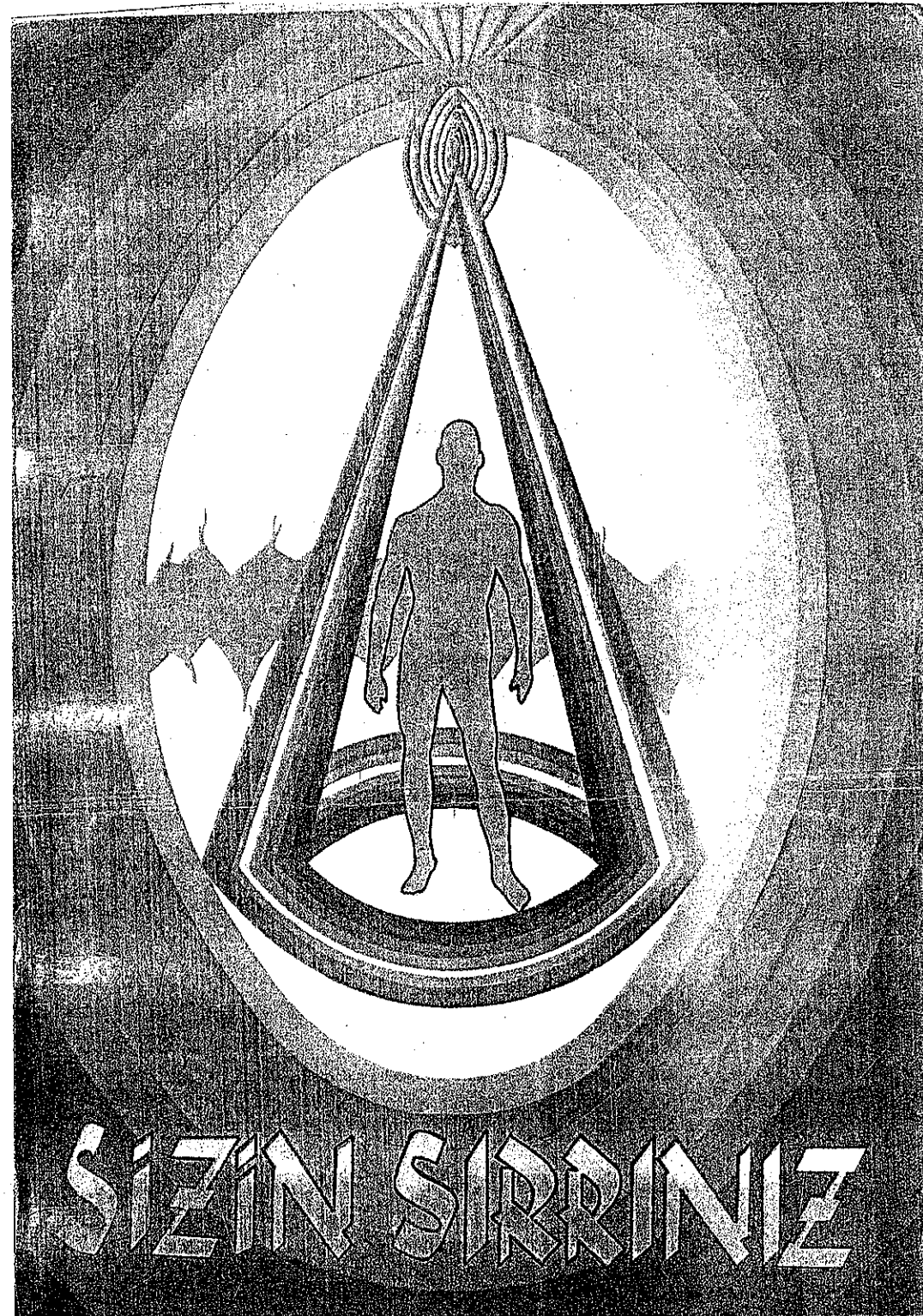
Ruhsal ve fiziksel enerjileri nasıl alıyoruz :

Bu dünyada yaşayan bir bedenliye vücudunun belirli noktalarından ihtiyacı olan ruhsal ve fiziksel enerji ulaşır. İki kaşın arasından verilen fiziksel enerji, göbek noktası ile bağlantı kurarak bütün bedeni sarar. Ruhsal enerji ise yaşam enerjisi olarak iki kaşın üstündeki tepe noktasından alınır ve kalple bağlantılı olarak hipofiz bezinen altındaki henüz bulunmayan bir ufak noktaya verilir. Buradan bedendeki her organa yaşam enerjisi olarak dağılır. Fizik bedende olan enerji akımlarının durması, o bölgenin hastalanmasına neden olur. Bu da üçgenimizi nefse kaydırduğımız anlar gerçekleşir. Bu akımı kesmezsek, sağlıklı bir yaşamın sahipleri oluruz.

Yedi panelden kaba bedene enerji dağılımı ise şöyle olur : Koninin üstündeki Ara Parça çizimini (kendi bütünsel özbenimizi) gözönüne alalım. Fizik bedene yaşamını idame edebilmesi için ruhsal ve fiziksel enerjiler eterik bedenlerde kırılarak, kaba bedene ulaşır ve hayatıyeti sağlar. Kırılmasaydı, ruhsal yapı dengesini kaybeder, madde beden ise bu yüksek frekansı kaldıramazdı.

Tekamül esnasında bu yüksek frekanslara da ihtiyacımız var. Ruhsal yapının katmanlarını hak etmek için, nefsimizi eğiterek aklımızı gönlümüzde kullandığımız sürece nasıl sınavlarımızı aşıp öze doğru bir katman gidebiliyorsak, aynı şekilde hizmetin boyutlarını genişletebilmek için de fizik bedeninin üstündeki bir enerji panelini veya eterik bedeni kullanma hakkını da elde edebiliriz. Böylece dünya sistemi içinde yaşarken ruhsal yapıyla yapılan hizmetlerin boyutları artar. Hem bu bedenle hem de bir üstündeki ile hizmet verir hale geliriz. Zira tekamül ettikçe hem bütünleşilir, hem de bireysellikler çoğalır (yani dağılma çoğalır).

Astral bedenlerin 4.zaman dilimi ile ilişkisi. Dünyada 4 zaman dilimini bitirmiş varlıklar öğretmenlik vasfına ermiştir ve dünyanın en üst kabuğunda

astral bedenleriyle hizmet verirler. Bu astral bedenlerle de verilecek hizmetlerin planları yapılarak dünyaya doğulur. Ve bu planlara uyarak dünyanın her katmanında (Agarta'da) hizmet verilir. Dördüncü zaman dilimini aşınca, önceki dilimlere eterik bedenlerle hizmete gidilir. Yedi eterik beden hepsini kullanmayı hak etmemiş varlıklar saat yönünde, hak edenler ise saatin dönüşünün tersi yönünde hareketlilik gösterir.

İnsanoğlu yaradılışa sadece bu bedeni kullanıp o beden içinde doğup ölmek için gelmemiştir. İnsan ruh ve beden birleşimi ile evreleşecek bir varlıktır. İnsan dünya yaşamında madde beden içinde tekamül ederken dahi, ruh yapısı için de ayrı bir tekamül dönemi geçirir. İkisinin birleşmesinden ileriye doğru bir atılım yapması, ileri safhalara geçmesi sınavlarını verdiği müddetçe mümkün olur. Beden ve ruh karışımını serüven içinde de tekamül eder. Fizik bedeni olan serüven içinde de tekamül eder. Fizik bedeni saran bu katmandan enerji kırılarak bulunduğumuz düzeye gelmekteydi. Biz tekamülde ileri boyutlara gittikçe, o yedi enerjinin noktalarını da aşarak bir sonrakini çekiyoruz. Yedisini birden çok ender kullanabiliriz. Çünkü özümüzle bütünleşmiş halde devamlı olamayız. Ama bu enerjiler yapabileceğimiz her şeyi yapabilecek seviyede, bize zarar vermeden kullanılacak şekilde ayarlanmıştır. Anda varedilen yaradılışın her zerresinde bu yedi enerji vardır ve bu yedi enerji yaşamın her biçiminde ve her yerinde kullanılmaktadır.

İnsan tekamül ettikçe eterik bedenlerini de kullanma hakkına sahip olur. Madde beden direkt olarak bütün bedenlerin enerjisini alsa, buna tahammül edemezdi. Bunun için tahammül seviyesine göre bedenlerini kullanır. Ruh, madde beden dışında gerçekleş-tirdiği diğer görevlerini, bu bedenleri tekamülü nisbetinde kullanarak yapar. Böylece yedi enerji boyutunu dışarı doğru aşarak ilerler. Bu ilerleyiş bulunduğu dünyanın madde görevlerinin dışında, ruhun görevlerinde ve tekamülü seviyesinde olur. Dağılıp toplanmayı öğrendikçe, önce enerji olarak kullandığı bedenlerini,

yani dünyasal madde bedeninin dışındaki bedenlerini (çünkü bu bedenler de henüz maddedir, ama süptildir) deneyimler. Bunlar ruhsal, yani nur enerjisinin ara parça eğitimini sürdürdüğü enerji bedenleridir. Önce ruhsal yapısıyla dağılıp toplanmayı öğrenerek görev yaptığı yerlere, öğrendikçe madde enerji bedenini dağıtıp dilediği yerde beden oluşturarak, madde dünyalarında da aldığı görevler biçiminde hizmet verir. İlk enerji bedenini kullanmayı öğrendimi, maddeyi dağıtıp toplamayı o seviyede öğrenmiş olur. Buna dünya görevi içinde ilk önce astrallarla başlar. Dağılıp toplanır ve gerektiği yerde beden oluşturarak, gittikçe süptilleşerek ileri boyutlara doğru taşır.

Dünyamızın da bulunduğu en alt düzeyin artık bitme zamanına yaklaşıyor, biliyoruz. Bu amaçla alınan görevleri de tabii ki dünyada yaşayan biz görevli insan varlıklarının ruhları (uykuda ve anlık dalgınlıklarda, gecelerde) bedene ihtiyacı kadar olan enerjiyi bırakıp, hızlandırılmış görevlere doğru giden ruh bütünlüğümüz gerçekleştirmektedir.

Bu dünyaya ait fizik bedeninin eterik bedenlerini, o bedeni kullanan ne kadar üst seviyeden gelmiş bir görevli dahi olsa, dünyadan daha üst seviyelerde hizmet vermek için kullanamaz. Zira eterik bedenlerin süptil enerji formları da dünyaya ayarlıdır. Daha üst seviyelerin enerjileri ile bağdaşmaz. Üst düzeyden gelmiş bir varlık dünyada yaşıyor olsa da, daha üst seviyelerdeki hizmetlerini, ruhunun o düzeyde kullanmayı hakettiği eterik beden katmanları ile yürütür. Bunlar da spatyom safhalarındaki görevleridir.

Birey bir seviyenin tekamül aşamasını bitirip, ikinci aşamayı hak etmişse, bu yoldaki hazırlık dünyaya bedenlenmeden başlar. Bir üst seviyenin eterik bedenleri şifanın son bölümündeki eğitimle çekilmeye başlanır. Ve her beden için bir görev programı seçilir ve onaylanır. Her madde dünyasına ait eterik bedenler, o dünya seviyesinin manevi görevlerini ifade kullanılır. Hak ettiği yere kadar yükselir. Talebi olursa özü ona

daha yükseği hakettiği kadarını ara ara indirebilir. Bunların hepsi hizmet içindir. Ruhun zerreleri Beşinci düzeyden sonra Spatyom safhalarında ve her yerde hizmet vermek üzere kullanılır ve zerrelere kabukları böylece atılır. Ruhun katmanları ise ara parça eğitimi sırasında hizmette eritilir ve öz olarak ara parçanın özüyle bütünleşilir.

Tekamülde öze doğru gidebildikçe enerji panellerinin de içten dışa doğru kullanım hakkını alırız. Bu hizmetleri uykuda, dalgınlık hallerinde 1 nci eterik bedenle en yakın çevremiz olmak üzere, diğerleri ile daha uzaklarda, atmosferde, mağmada ve Spatyom safhalarında gerçekleştiririz. Yedi eterik bedeni içten dışa doğru kullananlar, bunları süptilleştirerek ruhsal yapısından da yapı taşına doğru girer ve hizmetini büyütür. Bundan sonra tanrısal hizmete doğru çıkar ve eterik bedenlerini daha da süptilleştirerek Spatyom safhalarında dünyada yaşarken hizmete gidebilir.

Dünya yaşamı içinde yaşanan eterik beden eğitimleri, yedi beden de kullanımıyla aşılabacaktır. Ruhun zerreleri üzerindeki kabuklar da ilahi plan hizmetleriyle, bilgelik döneminde atılarak yükselişe doğru gidilecektir.

Ara parça tekamülüne gelince.. Madde dünyalar tekamülünü bitiren varlıklar, yedi içe girerken, yarıdılıştaki madde dünya sistemlerine hizmet verirler. İçten dışa doğru gidiş ise, artık bilgelik de ötesinde, tanrısal yönü ile bütünleşme seviyesine doğru, özden alınan aşkla, dışa, Yaratan'a doğru gerçekleşir. Artık tüm varoluştaki her zerreye, algılanamayan her oluşuma hizmetlere atanacaktır.

Hiç bir şeye sınır konulmadığını hatırlıyalım. Biz de şu aşamada bile düşüncelerle Ara Parçanın iç ve dış tekamüllerini aşarak nötr ortamı yaşamaya, yaşatmaya, ara ara tanrısal aşk içinde olduğunda tekamül seviyemiz ne olursa olsun, düşüncelerle hak ettiğimizden ötedeki frekansları özümüzün yardımıyla

çekebiliriz.

Birey, Dördüncü düzeye kadar madde kalıbıyla yedişer defa yedi eterik bedenini de kullanarak gider. İnsan soyundukça, onunla birlikte giden bitki, hayvan ve her zerre de soyunur. Böylece tüm yaratılış aynı frekansta insana hizmete devam eder. Beşinci düzeyde herşey bir olunca, bu defa soyunma hep beraber gerçekleşir ki, Ara Parçaya ışık (o da maddedir) tekamülünü de bitirmiş olarak, nur olarak, girebilsin ve tekamülün bu aşamasına adımını atsın.

Birey dünya tekamülünü bitirip üst eterik bedenini kullanmayı hak edince, dağılıp toplanmayı öğrenir. Bu eğitim 2 nci düzeyde başlar ve gelişir.

Dıştan içe doğru çıkarken, ruhsal varlığı da dıştan içe doğru güç kaynağı olan noktadan bir enerji paneli alır ve yediye dağılarak etrafında çoğalır. İşte bu da ruhsal eterik bedenleridir. Bir tane ruhsal eterik beden aldığı zaman, o yediye bölünür. İkinciye aldığı zaman o da yediye bölünür. Üçüncüyü aldığı zaman ilk ikisi birleşir ve üçüncü yediye bölünerek güçlenmeye devam eder.

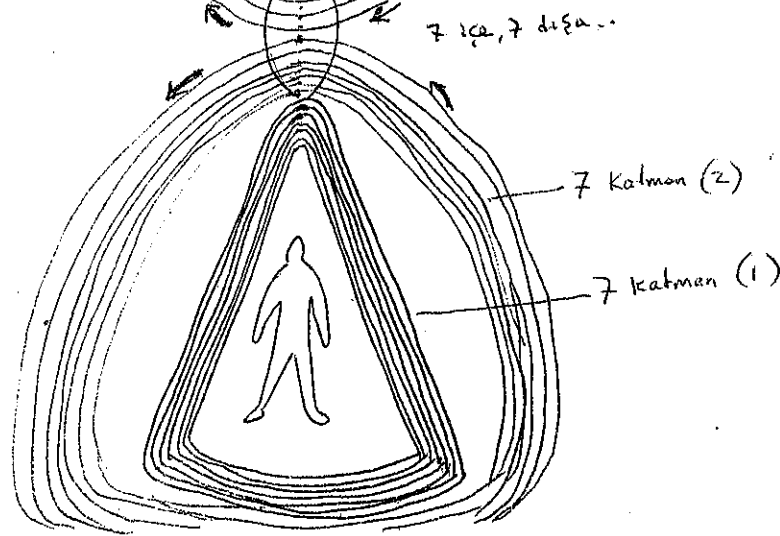
Ruhsal ve fiziksel yapının bağdaşmasını özetlersek :

Birey, ruhsal yapısında içe doğru bir katman gidebilince, fiziksel yapısı da dışa doğru bir katman aşabiliyor. Yedinci katmanın da kullanımını hakettikten sonra her yedi yedilere dağılıyor.

Bu oluşum bireysel tekamülde de aynı. İlk katmanda tekamül seviyemizden birinci enerjiyi alırız. Eterik bedendeki enerjiyi alıp çalıştırdık mı, fiziksel eterik bedeni de hakederiz. Çemberi çevirir, ikinciye, üçüncüyü, giderek yedinciye aşıyoruz ve kendi tekamülümüzü başarırız. Bütünsele ulaşınca bunu ara parça içinde de yapma hakkımız devam eder.

Ruhsal yapı evreleştikçe içe doğru bir aşama kaydederse, fizik beden de süptilleşerek dıştaki daha ince olan yapıya doğru kayar. O enerjiyi alır. İkisinin gücü birleşerek nötrleşir. Yedi dıştan içe giriş,

bütünüyle yaşamı saran nötr ortamı simgeler. Bu görülen çizim her yaşam seviyesinde yaşanır.

Dördüncü düzeye kadar yedi eterik beden temizlenip bırakılır. Bu seviyeye kadar dağılıp toplanma da öğrenilmiştir. Sonra Beş, Altı ve Yedinci seviyelerde zerrelere dağılarak hizmet vermeyi haketmeliyiz ki ara parçaya girebilelim. Ara parça eğitimi sırasında içten dışa çıkarken, spatyom safhalarından aşağıya doğru görev sahasını genişleterek inmeyi öğrenir. Görev için yavaş yavaş, kırılarak, gücünü bırakarak iner. Ara Parçanın dışına doğru her kademe alıştırma, inişin de eğitimini alır ve kabalaşarak inmeyi öğrenir.

Ara Parça eğitimi bittikten sonra hiç bir varlık Hiçlik noktasında beklemez. Hizmete atanır. Bu defa Spatyom safhalarından geçerek iner, yani maddeden gelmez. Dünyaya bir zerresini gönderecekse, Spatyom safhalarında gücünü bırakarak gelir ve dünyaya o zerresini yollar. O bir zerre de her katmanda bölünerek dünyaya iner. Yoksa tam enerjisi ile inse, dünya infilak eder. İşte dünyaya bedenlenen

böyle bir zerre, bizim % 15 ini belki kullanabildiğimiz beynimizin tamamını kullanır.

İnsanoğlu böyle muhteşem bir dizayn içinde yaratılmış ve tekamülü için kendisine sonsuz bir özgürlük tanınmıştır. Ona iki yol gösterilmiş, talep ve uygulamalarında ise tamamen serbest bırakılmıştır. Ama her zaman hatalarını düzeltebilmesi için sayısız fırsatlar bulmuştur. Ruh potansiyeli özgürlük içinde görevlerini yaparken, ilerlemeyi başaramıyan dünyadaki zerresi onu durduramaz. İlerliyemiyen bu zerre, eterik bedenlerini kullanamaz ama, ruhun görevlerini yapmasını da engelliyemez. Eninde sonunda o zerre de arınır ve bütünüyle bir olarak tekamülünü ileri boyutlara, hatta tüm varoluşun bütünleşeceği hiçliklere kadar kendisini götürür.

Onun için, bizler önce burada yaşadığımız bu mekanda arınmayı gerçekleştirebilelim ki, bütündeki arınmayı hedef olarak alabilelim. Bunun için de önce dünya ve sonra dünyalar barışını temin ederek en alt seviyeye olan görevimizi (bu düzeyin bir üst düzeye geçmesindeki görevimizi) tamamlayabilelim.

Artık insanoğlu uyandı. Yedi eterik bedenini kullanıp ruhsal yönden aldığı güçle tanrısal katmanların hayırlarına dünyasal insanların üstüne çekebilecek. Çünkü her tekamül seviyesinin tanrısal katmanları ve ara parçası var. Her fizik beden üzerinde ara parça var. Her zerrenin üzerinde var. Yani her şey iç içe bütün, her şey bireysel ama bireysellikten bütünselliğe doğru çekilmekte.. Bunları idrak edebiliyorsak, bundan sonra sevgimiz tanrısal, samimiyetimiz tanrısal fiziksel ve ruhsal hizmetlerimiz de tanrısal olabilir. Biliyoruz. Bu bilinci yaşamımıza geçirelim ve tüm bildiklerimizi bir şekilde birbirimizle paylaşabilelim.

TY.

MUTLAK VE MUALLAK KADERLERİMİZ

Mutlak ve muallak kaderlerimiz aslında bizim kendimize çizdiğimiz bir eğitim programıdır. O eğitim programının mutlaklarını zaten orada onaylattığımız için bozamayız. Muallakları da ya kirletir ya da temizleyerek, yani verilen söze uygun hareket ederek, sözümüzü tutmuş olarak yaşarız. (VII.,97)

Önce **MUTLAK KADERİMİZ** neler olabilir, nasıl seçilir, bunları irdeliyelim.

Mutlak kaderimizi biz bu dünyaya doğmadan önce Şifa Ünitelerinde kendimiz yaparız. Bu ortamda kendi arşivimiz bize açık olduğundan, ihtiyacımız olan, eksiklerimiz olan olguları seçer ve bu dünyada yaşama inmeden önce kendimize, özümüzün denetiminde bir yaşam programı yaparız. (IV.,82-83) Şifanın 6. safhasında bu programın bilançosu yapıp karar verilir, onaylanır ve uygulamasını dünyaya inmeden önce, Şifa Ünitesinin 7. safhasında, manevi alemde yaparız. Dünyada kaderimizi yaşarken çekeceğimiz ızdıraplar için tahammül gücü, (III.,82-83) safahata düşmemek için (verilenin değerini bilelim diye) bilinç ve bilgi aşılır. Mutlak kaderler 6. Hisse kaydedilir, bilinç silinir ve dünyaya doğulur. Her enkarnede aştıklarımızı-

(NOT : Yaren Bilgileri üzerinde geniş bir araştırma olan bu yazıda romen harfleri ile gösterilen Sizin Sırrınız serisinin kaçınıcı kitabından alınma olduğunu, normal rakamlar ise o kitabın sayfasını gösterir.)

İYFRÖ : İnsan Yaşamının Fiziksel ve Ruhsal Öğretisi,
YS : Yarenle Sohbet, **İOS** : İnsan olmanın Sırrı.

zı geçer, aşacaklarımızın mutlaklarını tekrar yapmak üzere geliriz. Dualar bunları aşmak için destek enerji talepleridir. Bu talepler de yine bizim kendi özümüzedir.

(Y.S.,II,69) Tüm yaşamamız gereken mutlaklar biz var edilmeden önce, yaşamın prosedürü içinde var edildi. Hepsi ilahi yasaların içinde oluştu. Muallaklar ise bize bırakıldı. Tanrı bile buna karışmaz, bilmek istemez. Zira bizim evreleşmemize karışmak istemez. Muallak kaderler insanoglunu gerçeğine taşıyacak olan bilinmeyenlerdir, ne kendi tarafından ne de Tanrı tarafından. Yaratan prosedürünü koymuş, mutlakları belirlemiş, muallağı "Yapın" demiş bizlere. O her şeyi yaratmış ama, "**Muallak kaderinizi siz yapın**" demiş. Nasıl mı ? Hedef belli. Emin adımlarla oraya varacaksın. O herşeyi bilendir. Belki yapacaklarımızı da biliyor ama, karışmıyor. O (yapacaklarımız) senin hür iraden, tamamen senin özgünlüğünün içindedir. İşte bu **Tanrısal özgürlüktür**. Evreleşme planımızın mimarı da, mühendisi de, işçisi de biziz. Onun için tuğlaları yerli yerine koyup saf harçla binamızı yükseltmek mecburiyetindeyiz. Bizim bilmediğimiz yaradılış yapısı içinde hiç bir şey yoktur. Yalnız muallakları bilemeyiz. Onun da bilinmekliğini istemedi zaten. Kendisi de bilmek istemedi. Çünkü Yaratan Bölümüne bilme hakkını (kendi kendine de) vermedi. Çünkü ben çocuğumun bir yanlışını görürsem, nasıl bir gayretle onu düzeltmeye kalkıyorsam, O da aynı davranışla bizi düzeltmek istemedi. Yaratan kısmına o hakkı vermedi. Ara Parçaya değil, Yaratan kısmına, kendinden ayırdığı o kısma o hakkı vermedi.

Fert hürdür. Tanrı bile ona zoraki birşey yaptırmaz. O adildir. İlahi yasalar ilk yaradılıştan önce Levh'i mahfuzla konmuştur. Yüce Yaratana mükafat, suç veya ceza verme görevi asla yüklenemez. O Rahman ve Rahimdir. İnsanın bütünsel varlığını kendinden yaratmıştır. Onun için alemler yaratıp donatmış, bunlarında sorumluluğunu vererek "**Tekamül et**" demiş.

Özümüz Sebep/Sonuç Yasasını bildiği için, bizim arşivimizi değerlendirerek yaptığımız mutlak kader planlarımızda eksik yönlerimiz doğrultusunda, ilahi yasaları ihlal etmeyecek bir yaşam programı hazırlamamızda bize hizmet verir. (O nasıl kendi koyduğu kuralları ihlal eder ?)

Mutlak kaderimiz senaryonun oynanacağı sahnenin dekorudur. Gerekli malzemelerdir. Süresi bellidir. Oyuncu, muallak kader olan senaryoyu kendi yazıp oynayarak tekamül eder. Yani muallak kader evreleşme aracıdır. Olaylarda hayra çözüme gitmenin yollarının aranmasıdır. Akıl/Gönül/Nefis üçgeninin kurulması doğrultusunda nefis öğeleriyle verdiğimiz sınavlardır. Öte alemde özümüzle yüzleştığımızda o bize "Ben sana bunları anlattım" diyecek belki de..

Kader, insanın madde kainatları, yüce alemleri yöneten gerçekleri ve ilahi yasaları inceleyip uygulamak için yaptığı yaşam planıdır, senaryodur. Konusu ve süresini her bireyin evrimi için gereken ihtiyaçları belirler. Hazırlanmasında yardımlar alınır. Bu yaşam senaryosu, oyunun her sergilenişinde tekrar yazılır ve oynanır. Sondaki alkış (Cennet), yuhalanmak (Cehennem) olur. Bazan alkışlar aralarda da olur, yuhalanmalar da oyunu bazan keser. Aradaki alkışlar bu dünyada yaşarken duyduğumuz mutlulukların yarattığı cennettir. Yuhalanmalar da başarısızlıklarımız sonucu yaşadığımız cehennemimizdir. Yanlışlarımızın cezası olan cehennemimizi de yine kendi özümüz bize ceza olarak verir. Yanlışla yöneliş sonsuza dek değildir. Bir zaman gelir (DUR) denir. Buna örnekler tarihte pek çoktur. Atlantis, Sodom ve Gomora gibi.. Bu başarısızlıklarımızı arıtıp onarmak da yine bize düşer. İslah ünitelerinden önce kendimizi en ufak zerremize kadar arıtıp, yaptığımız yanlışları düzeltmek için tekrar sınanır, ama sonunda doğruyu bulmayı öğreniriz.

Bilgilerimize göre her bireyin yaşamında en az Yedi mutlak kaderi vardır. Bu sayı artabilir veya birinin yaşamındaki mutlak diğeriinde olmayabilir.

(İYFRÖ.,VII.,67).. Yalnız belirli mutlak kaderler, herkes için birer değişmeyendir. Bunlardan biri doğum anı ve ölüm salisesidir. Ayrıca bu yaşam için seçtiğimiz anne ve babamız(İOS.,97), kardeşlerimiz öte alemde kendimize uygun gördüğümüz mutlaklardır. Bu kişileri hizmet vermek üzere seçeriz. Bunlara ilave olarak cinsiyetimiz, mesleğimiz, evliliğimiz veya boşanmamız, çocuk sayımız da mutlaklarımızdır. (II.,9)

Bunları biraz açalım : Çocuklarımızın cinsiyeti bilinmez. Ama dünya bir laboratuvarıdır ve yaşamlar gayret ederlerse bu mutlağın yan etkenlerinin bilincine varırlar (II.,75). Ana rahmine düşüş anı da mutlak-tır, tıpkı ölüm anının Tanrıda mahfuz olduğu gibi. O davetiyeyi çıkarır, alakalı görevlilere verir. Onların ilettiklerini en son Azrail dediğimiz görevli alır ve daveti yapar. Evlenme mutlak kader olmasaydı, birbirini sevenler mutlaka evlenir, bütün geçinemiyenler de mutlaka ayrılırlardı (II.,76). Çocuk sayısı bütün çabalara rağmen, hangi ruh hangi bedenden doğması icab ediyorsa o sayıda, bütün tedbirlere rağmen, o ruh hak ettiği veya görevi olduğu kadarı ile dünyaya geliyor. Belki kısa kalıyor, cenin halinde iken yok oluyor, doğuyor ve yok oluyor ama, mutlak kendine ve çevresine bir hizmet veriyor (İOS.,102). Bir ceninin yaşam süresini nasıl neticelendireceğini, ondan sorumlu olan kişilerin tercihleri ortaya koyar.

Aile seçimi, Şifa Ünitesinin 7. safhasının Dünyayayakın sölümünde olur ve bu seçim mutlak-tır (III.,83). Seçeceği ailenin benliklerinden yansıyan parçaları manevi alemde mevcuttur. Kişi, görevine uygun olanı oradan seçer.

Ayrıca belli kişilerde belli sınavlar ön görülür. Kaza, göç, zenginlik, fakirlik, sakatlık gibi.. Bunlar kişinin ihtiyacına göre mutlak da olabilir, muallak kader sonucu da oluşmuş olabilir. Amaç insanın ruhsal gücünü ortaya çıkarmaktır. (VII.,97) **Ruhsal şifa vermek mutlak kaderde etkili olmaz.**Göçüş ve doğuşlarda şifayla geçen in ızdırabı kesilebilir. Şifa

verilerek ancak muallak rahatsızlıklar bütünüyle geçebilir. Bu da kişinin isyan ederek mi şükrederek mi yaşadığına ve olgunlaştığını görüp görmemesine bağlıdır. Dualar da çok ince planlar dahilinde faydalıdır, ama mutlağı değiştiremezler.

Şifa Ünitelerinde mutlaklarımızın eğitimini yapar, sonra gideceğimiz sınıfın ders planlarını hazırlarız. Daha önce sınıfta kaldığımız derslerin eğitimi için yaptığımız bu planlar o. Hissimize eklen-dikten sonra bilinç silinir ki bu dünyada kopya çekmiyelim. Ama eğer dünya yaşamımızda kendimize pozitif bir yol çizibilip, aklımızı nefsi eğitmede kullanabilirsek gönül öğelerimize sahip oluruz. Bu da bizi mutlaklarımızın kayıtlı olduğunu. Hissimizin sinyallerini alabilmeye götürür. İşte o zaman anlarız ki, yaşamımızda karşılaştığımız sınavlar, bizi acılara kederlere düşmeden inceltecek olgulardır. Bunu hisse-dince ondan hayır enerjisi çekerek muallak kaderimizi de hayra yaşamaya doğru gideriz.

(İYFRÖ.,VI.,22) Yaptığımız önemli bir yanlışı-mız var : Bizler mutlak kaderimizi bir tarafa bırakıp, onları tesadüflermiş gibi, hatta çilelermiş gibi yaşıyoruz. Bunların yaşamamız gerekenler olduğunun farkına varmadan, kendimize dert ediyoruz. En önemli-si de mutlak kaderlerimizi, bizi evreleştirecek olan, ileri tekamül seviyelerine taşıyacak olan muallak kaderimizi, yaptırımcı olma inadıyla kendi hatalarımız sonucu kirletiyoruz. (İYFRÖ.,VII.,07) Halbuki bilmeli-yiz ki mutlak kaderimizin akdi, muallak kaderimizin tekamülü, verdiğimiz sözlerin tutulmasıdır, ahde vefadır.

(XII.,303) Bizler bu yaşamımızda o. hissimizle ne kadar bağlantı kurabilirsek, o kadar geçmiş gün ve gelecek arası bağlantı kurabiliriz. Dünyaya iniş pla-nımız bir geri zaman dilimi, dünyadaki planımız biraz daha ileri bir zaman dilimidir. o. Hissimize kayıtlı olduğu için o zaman dilimine girer, mutlaklarımızı gö-rebiliriz. Ama bazı mutlaklar vardır ki yasaktır.Geçiş

anınızın son saniyesini bilemezsiniz. Öncelerini his-sedebilir, ama son saliseyi bilemezsiniz. Mutlak kade-re çekilişleri hissetmek mümkündür. Ama bütünüyle açık (ayan beyan) değildir, idrakı sınırlıdır.

(VII.,97) Fiziksel ortamları aşana kadar mut-laklar vardır. Fizik beden nasıl süptilleşip yükseli-yorsa, mutlaklar da daha alenen görülür hale gelir. Boyut değiştirerek, şekil değiştirerek, mekanın mutla-ğına uyarak yürür. Yükseldikçe verilen kararlar daha sarıh ve bilinçlidir. Zira kader bir programdır ve bunu kişi kendi iradesi ile kabul eder. Bu programın tahakkuk etmesi bireyin ilahi plan görevlileriyle beraber aldığı kararlardır. Yaşam ne kadar süptilleşse de Bir'e varana kadar bu plan içinde evreleşme olur.

Evreleşmemizin en alt basamağı olan bu dünyaya doğarken (XII.,379), mutlak kaderimizde seçtiklerimize doğru çekiliriz. Veya muallak kaderimizde, bizi evreleşmeye doğru taşıyan muallak kaderimizdetaleple-rimizle çekildiğimiz noktalara doğru gideriz. Muallak kaderimizde bilinçli veya bilinçsiz talepler çıkarırız Bilinçli taleplerimizi açıkça biliriz. Bundan başka bir de fiziksel yapımız içindeki taleplerimizin dışında, ruhsal yapımız içindeki taleplerimiz vardır. İçgüdüsel taleplerimiz diyelim. Bunlar pozitif de olur, negatife de. Bu taleplerimiz beş duyumuzla akset-medigi için bizleringenelde haberi yoktur ama bu taleplere doğru çekilir ve çekildiğimiz yerde mutlaka oluruz. İster bu talepleri isteyerek çıkaralım, ister içsel taleplerimizi bilinçsizce yaşayalım, her iki şık da bizim bizatihi (kendiliğinden) taleplerimizdir.

(İYFRÖ.,VII.,67) Bizi tekamül ettirecek olan muallak kaderimizi bu dünyada yaparız. Sürprizdir. (XIII.,276) Akıl/Gönül/Nefis üçgenini kurarak aklise-limle verdiğimiz kararları yaşarsak, kaderlerimizi (yani dünya yazgımızı) bizi evreleştirecek biçimde yaşarız. Muallak kaderlerimizin yazısını yaptığımız eylemlerle, evreleşme planı içindeki yükselişimizi veya durağanlaşmamızı yaşarız. (II.,9) Hür irademizle yaptığımız tercihler muallak kaderimizi belirler. Bunu

hayıra çevirmek ise sevgi ve bilgi ile akli kullanarak mümkündür.

(II.,9) Tesadüfler, muallak kaderimizde isimlendirdiğimiz olaylardır. Yaşamlarda hiç bir şey, ilahi plan gereğince tesadüfe bırakılmamıştır. Bilerek veya bilmiyerek yaşamların istekleri doğrultusunda çıkardıkları davetlere cevaplardır. Mutlak veya muallak kaderin cevaplarıdır.

Hastalıklarımızın bir kısmını muallak kaderimizde oluştururuz. Karamsarlıklarımız, kötüyü yoğurmamız ne kadar uzun sürerse, ilahi güçle irtibat kesilir ve yaşam enerjisinin akışı durur. Hastalıklar da bu şekilde muallak kader olarak hazırlanır ve belki geçiş biçimini oluşturur. Muallak kaderlerin dünya yaşamına bırakılışı Şifa Ünitelerinin 6. katında olur.

Kötülükler, muallak kaderimizde nefse uyarak yaptığımız yanlışlarımızdır, seçtiğimiz bir yaşam biçimidir, bir modeldir. İlahi güç hiç kimseyi kötü olarak yaşasın diye indirmemiştir. O adildir.

(VII.,144) Muallak kaderlerimizde serbest irademizle yaptığımız eylemlerin sonuçlarının nereye vardığı, ilahi plandaki parçalarımız tarafından izlenir. Eksik kalanların veya başarısızların yapılması için tekrar karar alınır. Verilen kat'i ömrün sürecinde tecelli eder. Muallak kaderimizdeki tercihlerimiz sonucu yaptığımız eylemlerle yaşam planımızı çabuklaştırabilir veya ağırlaştırabiliriz. Bu eylemlerin kararları bize bırakılmıştır. Plan vardır ama, uygulama hakkı bize verilmiştir.

İnsanoğlu yaratılış sebebinde Birlik/Bütünlük Yasası içinde yaratılmışken, yaratılışının tekamül safhalarında ayrılıkları, bölünmeleri yaşamak durumuna getirdi kendini. Bunlar muallak kaderimizin evreleşme planı içinde seçerek evreleşmemizde kullandığımız araçlardır. Bu araçların temel noktasında yine Yaratıcı taktır. Yaratılmışların ayrılıklarını düşünmelerine rağmen birleştikleri tek nokta, kendilerini yaratan Tek Varlıktır.

Muallak kaderimizi tanımak ve eylemlerimizi ona göre düzenlemek bizi genetik hastalıklarımızı iyileştirmeye kadar götürebilir. Ruhumuzun eylemlerinde pozitif tercih etmesiyle kalıtsal olarak aldığımız negatifleri (insanın pozitive çevirmekteki gücü ile) tamamen arıtabiliriz. Bu eylemler muallak kaderimiz sonucundaki tercihlerimiz olduğu için (geçmişe doğru) yedi neslimizi arıtabilir ve kendimizi ileriye doğru taşıyabiliriz.

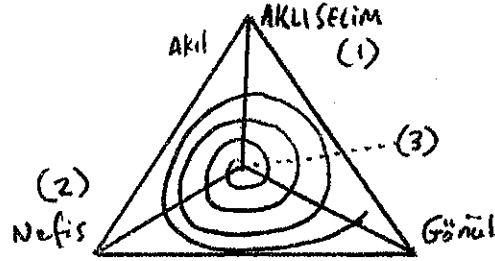
(XIII.,276) Mutlak kaderler yaşanacak. Bunları yaşayış biçimimiz, Akıl/Gönül/Nefis üçgenimizi kurarak akliselimle, dünyasal nötrleşmeyi sağlayarak verdiğimiz kararlarla hafif atlatılacak. Yani bize hüsranslar, acılar, kırıcı yıkıcı ortamlar yaratmayacak..

Mutlak ve muallak kaderimizi denge içinde yaşamak :

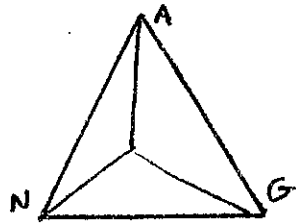
Mutlak ve muallak kaderimizi üçgenimiz içinde yaşarsak, mutlak kaderimizin getireceği imtihanları başarıyla aşarız. Yani mutlak kaderimiz olan olayları kabullenir, mantıklı kararlarla onları yeise, acıya taşımadan, muallak kaderimizi de kirletmeyecek bir biçimde yaşarsak, mutlak kaderle muallak kaderin dengesini kurmuş oluruz. Yaratılış noktası olan üçgenin üst ucu (akliselim), bu sefertasısal noktamız olur. Akliselim kararları içinde yaşarsak, muallak kaderimizi de aynı formülle yaşarız. O zaman bizim özümüz olan ilahi noktamıza, her iki kaderimizin dengesini kurmuş olarak, tam bir denge içinde, huzur içinde iki yaşamımızın da beratlarını hazırlarız. Bu dengeyi kurabildiğimiz an Nötr insan oluruz. Bizden yapılan bu yayından sorumluluğumuzdaki bitki, hayvan ve insan kardeşlerimiz de nasibini alır. Arıtma sahamıza düşen varlıklar da eğitilmiş olarak bizimle birleşir. Yani benden çıkar, bize doğru yayılabiliriz. Ondan sonra bizleri de Ben'e doğru toplar, bütünlüğün idrakını, dağılıp toplanmanın idrakını hayata geçirebiliriz. O yaratandır, işte burada biz Yapan oluruz.

Bu üçlüyü (Mutlak - Muallak - Denge) yaşatabilen varlık, üçgenin dışındaki çemberi devamlı sağlıklı tutar, çalıştırır. Kendinin ve sorumlu olduğu yaşamların hayrına hizmet eder.

Sağlıklı bir yaşam çizimi ve açıklaması :

- (1) Aklıselime varan varlık bilinçli olarak her köşeden eğitimi yapmış, gücünü almış ve öze doğru gitmeye başlamıştır. Akıl/Gönül bir edilince mutlakın farkına varılır. Çünkü Gönülde (o.His) mutlak kaderlerimiz vardır. İnanır ve sığınırız ve muallak kaderlerimize bu yolla gidersek, nefsimizi eğitir ve hayırda yaşarız
- (2) Muallak kader, nefis içinde imtihan verdirir.
- (3) Burada kendi varlığını idrak ediyor. Sonra içten dışa çıkarken arıtma sahasını da arıtarak dışa doğru ters yönde eğitim yapıyor. Dışta gücü nisbetinde kendi çevresini eğitiyor ve onları dakendi özlerine taşıyarak birde bütünü öğretiyor. İçte yedi, dışa yedi, tekrar içte yedi, 21, işte insan..

Sağlıksız yaşam : Akli, nefse tatarak, mutlak kaderlerini iterek yasa girer. Muallakta başı boş kalıp, nefsin talebine takılır. (Bugünkü halimiz budur)

Neler ile tekamül edeceğimiz bellidir. Ama nasıl olduğu belli değildir. O muallaktır, bu evrensel özgürlüğümüzle buna kendimiz karar veririz

Bir'de bütünü görür, yardım ettiklerimizi de Ben'de toplarız. Önce kendi benlerimizi toplarız. Sonsuz ilahi özgürlüğümüzün farkına varırsak ancak yol gösterici olabiliriz. Evrensel bir yol vardır : İyi huy, güzel ahlak. Ona doğru gidişe hizmet vermeliyiz. O zaman Tanrının mutlaklarına erebileceğiz. Kirllettiklerimizi temizliyecek, yanlışları arıtacağız. Aksi halde ilahe alemin helaklarına sebep oluruz ve onun da hesabını yine biz bize veririz.

(III.,94) Mutlak ve muallak kader, her ne var edildi ise hepsinin sahip olduğu bir şeydir. Doğanında mutlak ve muallak kaderi vardır ve mutlak kaderine el süremezsiniz. Bunlar doğal afetlerdir. Ama bu mutlaklara karşı hassas olursanız, incelirsiniz. Bütün yaratılmışların muallak kaderinde insan etkilidir. Kendisi ile beraber doğayı da tekamülde ileri safhalara götürür. (XIII.,278) Dünyadaki yöresel yok oluşlar bizim sorumluluğumuzdaki kirllettiklerimizdir ve dünyanın muallak kaderidir. Oysa mutlaklarımız içinden gelen sinyallerle dünyanın muallak kaderine olumlu hizmet verebiliriz. Bizler kendi fiziksel ve ruhsal negatiflerimizle doğanın muallağını kirltetir veya pozitiflerimizle kirliyi temizleriz.

Akitlerimiz : Yüce Vareden bütünü yaratmış, her şeyi ile donatmış. Bizi yarattıktan sonra da hepsini bize emanet etmiş. Biz de akit imzalıyarak bunu aldık. Bu akitleri Yaratan ile imzaladık. Yerine getirmek için kendi kendimize verdiğimiz bu sözleri tutmakla işe başlamak gerek. Yapmadıklarımızın hesabını kendimize sormamız gerek.

Akitlerimiz bizim bize verdiğimiz sözlerdir. O'na verdiğimiz sözdür. O sözleri mutlaka yerine getirecek, bir zaman dilimi içinde bir çok zamanı yaşayabileceğiz. Dünyaya gelirken asgari ile azami arasında zaman seçiyoruz. Akitlerimizi belirliyoruz. İdrak edip sözlerimizi yerine getirirsek, kalan boş zaman

diliminde gelecekte alacağımız görevleri de bu zaman, dilimine çekebiliriz. Çünkü biz madde ve maneviyat bütünlüğü içinde olan ruhuz. Ruhumuzun enginliği içinde geldiğimiz yere gidebilir, arşivimizi görebiliriz. Yaşarken doğup ölmek dediğimiz de budur. Akitlerimizi yerine getirmek de bizim hür irademize bırakılmıştır. Farkederiz ve yaparız veya yapmayız. Hatırlarız yaparız, hatırlamayız yapmayız veya hatırlarız ama yapmayız. Bunların hepsi mümkündür.

İşte insan bu denli muhteşem planlı ve programlı, ama özgür bir yaratılışın sahibidir. Sorumlusudur. Kendini ve tüm yaratılmışları kendiyile bir O'na doğru taşıyacak olandır.

Gelin Ben'de olalım. Gelin Biz'e yayılalım.

Gelin Biz'lerimizi toplayarak Ben'de buluşalım.

T.Y.

12.

YARADILIŞTA YEDİ DÜZENİ

Yaradılış mutlak bir düzen üzere varedilmiştir. Onun için, dünya anlayışımıza uygun olan rakkamlarla algılayabileceğimiz bir düzen, bizim daha kolay idrak etmemizi, anlamamızı sağlar. İşte bu yüzden 3'ler, 4'ler, 7'ler, 19'lar ve diğerleri, bizim elle tutamadığımız bir alemleri kavramamızda bize yardımcı olar. Konumuz 7 sayısı ve bu sayının insanın ruhsal ve fiziksel yapısındaki önemi..

(Bu inceleme, tamamen Sizin Sırrınız serisinin dikkatli bir taranması ile yapıldı. Parantez içindeki romen rakamları kaçınca kitap olduğunu, normal rakamlar ise sayfa sayılarını göstermektedir)

Yediler mukaddestir (I.,64,85). Mukaddes hissettiğiniz her şeyi 7 ile birleştirebilirsiniz. Bir Yedi de siz yapıp yeşertin. Yedileri şartlandırmayın. 7 Renk, 7 ses, 7 gönül ögesi, 7 nefis ögesi, yerin 7 kat altı, 7 kat üstü vs.. Manevi alemle ilgili olarak 7 zaman dilimi, 7 benimiz, 7 düzey, 7 şifa ünitesi, 7 islah ünitesi vs..

(I.,108,109) Yedi, Yüce Varedenimizin var olanlarla arasında bir köprüdür. Manevi yönden bir köprüdür. 7 Renk, 7 ışık gibi, ulviyet halinde bir köprüdür. Varanla Vareden birbirine bu yolla ulaşır.

7 sıhhattır. Vareden tarafından varedilene yollanan sıhhat ışınlarıdır. Her biri hücrenize ayrı nüfuz eder. Yedi başlıca yerde karargah kurar. Gönünüzle bağlanırsanız, iyiliği ararsanız, bu yediye bağlanırsanız doktor gibi kendinize şifa verirsiniz. Siz isterseniz Yedi'ye bağlanırsınız, Yedilerle, Yüce Varedenle

irtibat kurarsınız. Size gelen şifa kanallarını kullanır, kendinizi, etrafınızı tedavi edersiniz.

Her yaşam, köprünün bir ucundan diğer ucuna, Rabbimin 7 renk nuruna ersin (I.,210,211). Yediler renklerle bağlıdır. Her rengin maddeden çok maneviyatı vardır. Her ağarmışlık Tanrıya yaklaşımdır. Renkler nur olunca bir ifade eder. Onun için kendinizi karartmaya hakkınız yok. Yedi rengin ışığını saçalım. Dünya yaşamını bitirenler her düzeyde bir üst düzeye çıkmak için yoğunluktan ağarmışlığa, hafifliğe doğru kucak açarak yükselir. Sahip olduğu renkleri de yoğunluktan ağarmışlığa, hafifliğe doğru götürür. Amaç O'nun Yedi rengine varıp, etrafımıza Yedi rengin ışığını saçmaktır ve O'nun tek rengine doğru yönelmektir.

Dünya yaşamını bitirenler diğer dünyalarda yaşamlarını sürdürür. Her düzeyde, bir üst düzeye çıkmak için karamsar renginin bir parçasını bırakır. Bir üst düzeye, yoğunluktan ağarmışlığa hafifliğe doğru yükselir. Aldığı güzel renklerin, güzel ışıkların pek çoğunu (tamamına yakını) kendinden alt düzeydekilere hizmet ederek, onların da bir üst düzeye, arınmışlığa, güzel renklere ulaşabilmesi için verir. Yücenin daveti ağarma yoluna hayırla, güzel renklerle varmaktır. Yedi rengi kalıplaştırmak veya bir tek sembole bağlamak yerine, her şeyin renk değiştirdiğini de bilmeliyiz. Tek renkle tekamülümüzü tamamlayamayacağımızı bilerek, arınmış renklere ulaşalım (I.,213, 214). Renklere tek isim vurulmaz. Çünkü yaşamlar tekte değildir. Aldığınız her nefeste sayısız çok renk vardır. Ruhunuzun gıdası ayrı renklerden oluşur. Madde bedeninizin renkleri ruhunuzun renkleri ile buluşur. Ondan sonra sizin renklendirmeye çalıştığınız renkler oluşur. Bu renklere kavuşanlar Yüce Varedene ulaşır. Bu isimlendiremediğim renkler, dünyanın, kainatınızın bildiğiniz bilmediğiniz her şeyin yaşamını sağlar. Yüce Varedenimizin dengesine, kanunlarına uyar. Renkler size hayır sunar. Hayır renkleri hayır kokuları yayar. Hayır kokuları, O'nun yolladığı hayır seslerine çarparak

arınmamızı sağlar. Acının rengi güzel, sevginin rengi temel.. Bilinçli sevgi bilinçli acı ile birbirini tamamlar. Mutluluğun rengi ezel.. Acı, sevgi, bilgi, mutluluk karamsarlığı çözer, siler..

Yediler ve arınma..(III.,102,103). Yediler arınmanın temelidir. Ruhlar Yedi nesil geriye giderek madde bedenlerinin silsile takibi sonucunda arınmışlığa varmanın sınavını veriyor. Ruhun kullandığı madde beden elbisesi de yedi biçim arzeder. Yedi kıyafeti olan bir gardrop gibidir. Her dünyaya doğmayı görev bilen ruh, seçtiği ailenin geçmiş yedi neslinin temsilcisi olarak doğar. Hem kendi tekamülünü sürdürür, hem de madde bedenine seçtiği her hücrede, hücrelerin gelişerek daha iyiye doğru gitmesine hizmet verir. Her yedi nesilde bir don (dış şekil) değiştirir yaşamlar. Onun için geçmiş yıllarda yaşayanların dış görünüşleri bu günkü torunlarından çok farklıdır. (III.,109)Akrabalıkta da 7 nesil anlatılır. Yedi nesilde hücreler değişir, tekamül eder. Varoluş biçimi, varoluş zerrelidir. İncelir, süptilleşir. Bu yüzden benzerlikler, hastalıklar, kalıtsal diğer özellikler yedi kuşak sürer.

(III.,102) Reh lem'adır. Madde beden bir medde aracıdır. Madde bedenın yaşayan kısımlarına, yaşama geçiş biçimini veren, ruhun bizzat zerrelidir. Bu zerrelere, yani her hücrenin yaşama hakkını idamesinde, ruhun ona zerk ettiği kendi zerrelere tezahürü olmaktan öteye gidemez. Madde bedenın kalıp bilincine varılırsa, ruhun denetiminde yaşamak gerektiğinin bilincine yaşamlar kapı açacaklardır.

İnsan vücudu ve Yedi enerji noktaları : (I.,153,154) İnsan bedeninin dışında içten dışa doğru incelenerek açılan. incelenerek geçilen 7 manevi beden vardır. Bu bedenlerin sağlıklı olmaları için Yüce Alemden 7 sıhhat ışını indirilir. Bir tanesi iki kaşın arasına verilir ve beş duyunun sağlıklı kalmasını sağlar.

İkincisi küçük beyine ulaşır ve bütün sinir sisteminin kasların, kemiklerin sıhhatını sağlar. Üçüncüsü sol taraftan sol göğüs altına isabet eder ve kalbin, akciğerlerin, solunum organlarının ve o kısma ait bütün organların sıhhatını sağlar. Dördüncüsü sağ taraftan göbek hizasına kadar uzanır ve o kısmın üst tarafına, mide, safra kesesi ve diğer organlarla karaciğerin çalışmasını sağlar. Beşincisi göbeğin alt kısmından sırtta doğru, böbreklerden başlar, alt organlarımız, yumurtalık, bağırsak, cinsel organların sıhhatini sağlar. Kollar enseye bağlıdır. Bacaklar için her iki topuk bölgesinden (altıncı ve yedinci) sıhhat ışınları alınır. Bu ışınlara açık olmak, her zaman gönülde olmakla mümkündür.

Bir de yine 7 ışın var diyelim, o da Yüce Alem den tekte çıkar, aşağıya doğru yediye açılarak iner ve tekte birleşir. Bedene iki kaşın arasından, sıhhat ışınlarının girdiği noktanın bir parmak üst kısmından girer ve maneviyatımızla, ruhumuzla temas kurar. Böylece manevi irtibatımız sağlanmış olur.

Yalnız unutmayalım ki, (VIII.,214) tüm hücrelerimize yayılan bu bizden bize yayılan negatifler de 7 fiziksel ve ruhsal merkezlerimize yayılır ve tahribat yapar. Bunun için en küçük hücrelerimize kadar hastalıklara sebep olduğu için, DNA larda, kromozomlarda olacak değişiklikler geleceğin daha süptil insanını, daha çok ruhsal öğelere sahip çıkacak varlıklar haline getirecektir. Kendimize yaptığımız bu tahribatlar aynen doğaya aksetmektedir.

Varoluş yapımızdaki eterik bedenler : (XIII.,191)

Fizik beden üst yüzünde daha altı tane süptil bedenimiz vardır, kaba bedenle Yedi eder. Şimdi kendimizi bir Ara Parça olarak kabul edersek, kaba bedene ilahi plandan gelen ruhsal ve fiziksel enerjiler kırılarak (diğer süptil bedenlerden kırılarak) bu bedene ruhsal ve fiziksel hayatıyetin geçmesini sağlar. İçe doğru gidiş, hem fizik bedende hem de

ruhta vardır. Ara parçamızın dışından içe doğru girdikçe dışa doğru hizmet veriliyor. Ruhsal yapımızın katmanlarında da öze doğru gidildikçe, fizik beden yaşam sürecinde, her aşamada bir kat dışa doğru fizik beden üstündeki eterik bedeni kullanma hakkına sahip olur. Madde safhalarına hizmete giderken, yaşarken bu bedenleri kullanırız. Yani hem kaba bedenle hem de eterik bedenlerimizle hizmete koşarız.

(XIII.,193) Ara parçamızın içine doğru ruhsal tekamülde ilerledikçe, bir katman daha attıkça, bir süptil (eterik) bedeni de kullanma hakkına sahip oluruz. Fizik beden dünyasal kaba yapısı içinde dünyasal hizmetlerimizi görürken, tekamül ettikçe, diğer eterik bedenleri almayı hakederek, yine dünyada daha geniş sahalarda hizmet vermeye başlıyoruz (dünyanın iç ve dış katmanlarında).. Kısaca, insan tekamül ettikçe eterik bedenlerini kullanarak madde bedeninin dışında daha kapsamlı hizmete koşar. (XVI.,49,50) Yedi renk enerji bedenini dışarıya doğru aşarken, (bu dünya madde görevinin dışında) ruhun ruhsal görevlerinde tekamülü seviyesinde kullanır. Dağılıp toplanmayı öğrendikçe, önce enerji olarak kullandığı madde bedenlerini (yani madde bedeninin dışındaki, henüz madde olan bu enerji bedenlerini)sırf ruhsal nura ulaşana kadar kullanır. Dağılıp toplanmayı öğrendikçe önce enerjiyle gidip görev yaptığı yerlere, madde dünyalarında da aldığı görevler biçiminde hizmet verir. Örnek verirsek : Dünyamızda ilk önce enerji bedenini kullanmayı öğreniriz, sonra maddeyi dağıtıp toplamayı.

Dünya görevi içinde, astrallar dediğimiz şeyin ilk etabı olarak (yerine getir) hizmetlerini dağıtıp toplar ve gerektiği yerde beden oluşturarak dünyanın her hangi bir yerindeki görevinde görünebilir. Gittikçe süptilleşerek daha ileri boyutlara doğru gider.

(XIII.,230) Dünya yaşamımız içinde yaşanan eterik beden eğitimleri, yedi bedeni de kullanarak aşılacaktır. Ruhun üzerindeki kabuklar da ilahi plandaki hizmetlerimizde, bilgelik dönemine erişilince

atılarak diğer yaşam olan gezegenlerde veya benzerlerinde birlik ve bütünleşmeye doğru gideceklerdir.

(XIII.,229) Ruhun eterik bedenleri veya katmanları bulunduğu düzeyin spatyum safhalarında hizmet yapar. Hak ettiği yere kadar yükselir. Yalnız, özü ona hak ettiği kadar yüksek enerjiyi de indirebilir. Ruhun katmanları Ara Parçaya girmeden önce, (hiçliğin küçük bölümleri olan) düzeyler arasındaki zamansızlıklarda, bir sonraki seviyenin eterik bedenini çeker ve bir üst seviyede hizmete girer (XIII.,231).

4 ncü Düzeye kadar madde kalıbıyla yaşanır ve yedişer defa eterik bedenler çekilip kullanılır. 5, 6 ve 7 nci Düzeylerde artık hayvan/bitki/madde/insan bir olduğu için, toplu olarak soyunup Ara Parçaya bilge olarak girilir. Artık madde enerjisi yoktur. Bu sefer ruhun öze doğru son 14 aşamalık soyunması başlıyor. Yedi aşamada işe doğru süptil kabuklarının veya katmanlarının atılmasına sıra geliyor. Bu aşamada dünyalara, yaradılışın madde sistemine hizmet veriyoruz.

Bu ilk yedi aşamada Ara Parçanın özüne vardıktan sonra, bu defa yedi kademede içten dışa doğru, bilgeliliğin de ötesi, tanrısallık yönü ile bütünleşmiş olarak dışa, Yaratana doğru giderken mikrodan makroya sonsuzluklar arz eden (XIII.232) hizmetlere atanmaya başlıyoruz. 14'e doğru, Tanrısallık bölümüne doğru hizmete vardığımız zaman artık hizmetler tüm varoluşu kapsıyor.

(YS.II.,64,65) Aynı konuyu bir de birinci kitabımızın kapağı üstünden yapalım. 4. ncü Düzeye kadar beden kullanan, dördüncü düzeyden sonra da bedenli doğan her varlığın etrafında eterik bedenleri vardır. Bütün tekamül seviyelerini tamamlamış ve dünya yaşamına inen bir varlık, dünya yaşamındaki fiziksel enerjisini bu ruhsal enerjisiyle birleştirirse, ruhsal enerjiyi ruhun öz enerjisinden çekeceği için, ruhsal enerjisi iç, fiziksel enerjisi de dış enerji olur ve böylece nötr enerjiye ulaşır. O insan evrenseldir.

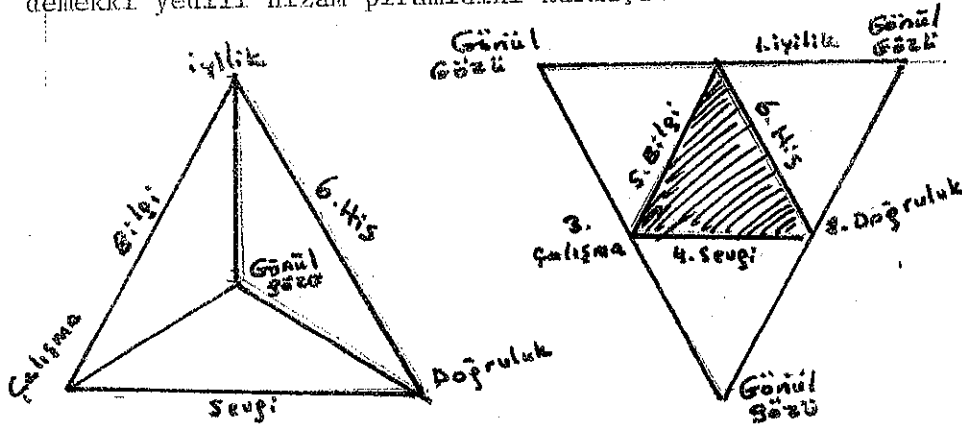
Yani yaradılışın içine salıverilen enerjiyi almış olur. Ara ara rahatlarız, bir hoş oluruz. İşte o an insanlar o enerjiyi, bu dünya seviyesi tekamülünde olsa bile almış oluyor. Ama bu hak edilmiş bir enerji değildir. Tanrısallık bir lütuftur. İç dışı birleştirince, ruhsal enerji ile fiziksel enerjinin bütünleşmesidir. Nötr hale gelip aşağı inen, ihtiyacı olduğu için daha yüksek seviyelerden çektiği enerjiden faydalananıdır. Bu bir kaynaşmadır. Daha hak etmemiş, dünya seviyesindeki varlıkların, hak etmiş ama onları hak edecekleri seviyeye taşıyamayanların enerjilerini, onları taşımak için kullanacağı enerjiyi yükseklerden indirdikleri andır. Nötr ortamdaki yardımlaşma, paylaşmadır. Bedenli hizmet veren bu varlıkların bedenlerinin etrafında yedi eterik bedenleri vardır. Öze ulaşmış varlıklar hizmet vermek üzere, hiçliğe varabilmek için, Ara Parçanın içinden dışına doğru çıkarken, her güç kaynağında bir enerji paneli aldıkça o aldığı yediye dağılarak etrafında çoğalır. İşte bunlar da ruhsal eterik bedenleridir. Yani madde bedeninin eğitim ve hizmette kullandığı bir fiziksel diğer ruhsal eterik bedenleridir. O içten dışa doğru her aşama kaydedişinde her noktada aldığı enerji paneli yediye bölünür. İlki alınca yediye bölünür. İkinci alınca o da yediye bölünür. Üçü alındığında ilk iki birleşir, üçüncü yediye bölünerek, hizmete güçlenerek devam eder. Ana Parça ile Ara Parçanın birleşme noktasına geldiği an bekleme dönemidir. Hizmette devam eder ama, diğer varlıkların da oraya ulaşmasını beklemek zorundadır. Artık onun alacağı vereceği yoktur. İster dünyalara bedenli iner, ister Beşinci Altıncı düzeylerde, spatyumda hizmet verir. İndikçe gücünü dağıtarak ortama uygun hale bir zerresiyle gelebilir. Ara Parçanın içine doğru Yedi ve dışarıya doğru Yedi tamamlanmış olur. O'nun enerjisi ile 15 etmiştir.

Yediler Meclisi : (VII.,14,15)Yediler Meclisi her sistem aşamasında, zamansızlık boyutu içinde görev yapar. Onlar dünya tekamülünü, alemler tekamülü-

nü bitirmiş, bire varmışlardır. Yedileri bir salkım halinde, yedilerin yedilere dağıldığı gibi, her tekamül boyutunun (dünyaların, alemlerin) Yediler Meclisi olarak, iki alem arasındaki zamansızlık boyutu içinde hizmet vermektedir. Bu Yediler Meclisi her zamansızlık dilimi içinde mutlak vardır. Yediler, Yedi sayısı, varoluş yaşam yasasının temelini teşkil eder. Bu varoluş yaşamının idamesini de Yediler Meclisi denetler. Her varoluş sisteminin Yediler Meclisi, bir alttaki mes'ul olduğu zaman birimlerinin düzenini kurar. Dördüncü Sisteme kadar olanlar kendi sistemleri içindekilerin yaşam standartlarını ve düzenini temin eder.

7 İnsandır..

(VIII.,217 vd.) Yedi ruhsal, Yedi fiziksel enerji olarak insandır. Eğer nefisini gönül öğeleri içinde eritmiş ve eğitmiş bir kişi olabilmişsek, demekki yedili nizam piramidini kurmuşuz demektir.

Bu çizim Bireysel İnsan Piramidini gösterir. Ulu insanı yani kendini bulmuş insan nizamını gösterir. Altıncı His ile Gönül Gözü arasındaki köprüyü aşabilmek için, insanoglunun dengeli bir yaşam çizgisi içinde hayıra, güzele, mükemmele doğru eğitim yapması gerekir. Buna karşılık, nefesine uyarsa, yapamayacağı kötülük yoktur.

(VIII.,164) Yedi gönül ögesini geliştirip, Yedi nefis ögesini eğiterek, beş duyumuzla karıştırabilirsek, manevi araçların ruhumuzda ve fizik bedenimizde olan 19 larını hareketlendiririz. Fizik yapı içten dışa, ruhsal yapı da dıştan içe doğru bir hareket, bir dönüşüm başlatır yaşamımızda. Buna paralel olarak doğadaki, havadaki, suyun yapısındaki bozukluklarda dıştan içe doğru bir hareket planı başlar ve bu arıtma ve temizleme planı, kirllettiklerimizin temizlenmesine, arıtılmasına yaradılış yapısı içinde yol alır.

Dünya ve yedişer katmanları : (YS. I.,56)

Dünyanın içine ve dışına doğru uzanan yedişer katmanı ile iç içe yaşarız. Eterik bedenlerimize dağılan ruhumuzla çok kapsamlı, tavan taban potansiyeğinde hizmet yaparız. Her varlığın yedi bedeni, kendi yaradılış yapısı içinde, hepsi de kendi ruhunun onu kullanacağı yerlerde devreye girer. Kendini dengeye sokmuş bir varlık görevinin dağılımını yapar, karar kılar ve uygular.

(YS.I.,57) Dünyanın yedi eterik bedeninde, bizler uygun eterik bedenlerimizle hizmet yaparız. Bunlar düşündüğümüz gerçek bedenler değildir. Süptil enerjilerdir. Bu bedenler imtihandan da geçerler, çünkü bu dünyaya bedenlenmeden önce, her eterik bedenimiz için ayrı bir plan yaparız ve uyguluyoruz. Bu uygulamayı da akıl ve düşünce ile yaparız. Akıl ateşleyicidir, düşünce yapıcıdır. Akıl iticidir, düşünce hareket ettirir. Düşüncede element vardır, doneler, enerji vardır. Şekillendirir, üretir ve yapar. Akıl sınırlıdır, düşünce sonsuzdur. Hayvanlarda ise sadece his vardır. İçgüdüsel davranışlar vardır. Toplu yönetim mekanizmalarının uyarıları doğrultusunda hisleriyle uyarılar alarak hareket ederler. Hayvanlar özlerini örtmedikleri için hisleri çok güçlüdür.

Negatifleri üreterek hem kendimizi, hem tüm doğayı kirllettik, tahrip ettik (VIII. 216). Tüm insan-

lığın fiziksel ve ruhsal yapısı içindeki tahribatın tamir olma zamanı artık geldi. Bunu temin etmek üzere DNA lar, kromozomlar ile, ilahi düzen yasasının tümü olan fiziksel yapılarımız ve ilahi nizamın kendisi olan, özde nefisle örtülü kalan nur, nur'u alem olan ruhumuzun özünü tekrar yansıtabilecektir. Bunun için büyük bir arıtma ile kavgalar duracak, doğanın istismar edilen bölgeleri arıtılacak, havanın tahribatını tamir edecek, kirlenmiş kara parçalarının arıtılmak üzere deryaların altına alınacağı mutlak gerçekleşecektir. Dünya insanı yaptığı yanlışları düzelterip, kirl ettiklerini temizledikten sonra elbette, bu dünyadan sonraki Yedi üst düzeyde bedenlenir. Her birinde en az yedi kez bedenlenerek Yedi zaman dilimini aşar ve ışık gezegenlerinde de eğitimlerini tamamladıktan sonra, Ara Parça eğitimine hak kazanır. Bakın bu son safhayı ara sıra bize mesajlar veren Merlien (aslında ismi bizim için koydu) nasıl anlatıyor :

(XIII.,7) Ara Parça ile dünyalar sistemi arasındaki noktaya ulaşmaktayım. Aynı yolculuğu yedi defa yaptığımı henüz farkındayım. (Hizmete inmiş ama, bilinci silindiği için, indigini ancak idrak ediyor. Yedinci düzeyin yedi zaman dilimini kastediyor. Her defasında özü ile buluştu ve hizmete indi. Bunu yedi kez tekrarladı).. Merlien gibi, Yedinci Düzeyin tekamülünü de bitirince, bundan sonra Ara Parçada eğitim sürecektir. (X.,182 vd.) Ara Parçaya erişebilen ruhumuz Yedi fiziksel enerjisinin her birini, Ara Parçanın bir seviyesinde bırakarak ve en alt seviyesinden başlamak üzere (sağdan sola) doğru döne döne, döndükçe hızlanarak ve açılarak, nüanslar halinde bıraktığı fiziksel enerji kadar Ara Parçanın özünden ruhsal enerjiyi çeker ve gittikçe yükselen ve genişleyen bir fıskiye gibi bu enerjiyi aşağı gönderir. Ruhsal enerjiyi çekenruh, hafifler ve madde olan ışıksal durumunu bitirmeye, nur olmaya doğru gider (kendini bilmeye başlıyor)..

Ara Parçadaki ilk yedi aşamayı bitirince öze varıyor. Artık ışık değil, nurdur. Madde ile hiç ilgisi kalmamıştır. Eğitimi sonucu kendini bilmiş, özünü bulmuştur. Şimdi bütün bireysel benlerin bir olmasını, oraya ulaşmasını bekliyeceğinden, kendi tekamülü ile hak kazandığı Ara Parçanın özünden dışa, tanrısallığa doğru olan aşamaya geçer. Bu safhada edindiği ruhsal enerjisini geniş ve dönen bir fıskiye gibi yine nüanslar halinde bırakarak fakat bu defa genişten tek bir nokta olmaya doğru yine yedi aşama sürecektir olan yolculuğuna çıkar. Bıraktığı ruhsal enerji kadar Ara Parçanın Yaratan kısmından önce azar azar, sonra hak ettikçe daha çok ve daha hızlı tanrısallık enerjisini çekerek, bu defa soldan sağa doğru döne döne yükselir, giderek küçülür küçülür, küçüldükçe güçlenir. Yavaş yavaş yok olmaya başlar. O'ndan olan ruhsal enerjisini bitirip, Yaratan kısmından aldığı tanrısallık enerjisi ile erimeye ve birleşmeye başlar. Ara Parçanın Yaratan kısmı ile birleştiği noktada hiçliğe, olabilecek en küçük ama en güçlü kavrama kavuşur. Böylece yedi aşamada içe giriş, öze varış, orada öyle bütünleşme ve yedi aşama ile dışa çıkış gerçekleşmiş olur.

Böyle tekamüllerini bütünleşmeye vardıracak varlıklar dünyalara, alemlere, tüm varoluşa hizmete inerler (V.,65). Bu varlıklar yedi değişik enerji yani Yedi tekamülünü değişik noktalarda bitirmiş varlıklar, dünya yaşamını sürdüren varlıklara hizmet vermek üzere yedisi birleşerek bir odak teşkil ederler. Bu varlıklar en az yedi yerde yaşamlara hizmet ederler, gerek astral, gerek kanıtsal görevleriyle.. Bu görevler bilinmeyen yedilere bölünerek dünyayı sarar ve böylece arıtma ortamı yaratarak dağılan negatifleri pozitif çevirirler.

Bunlara bir örnek, ülkemizin pek çok yerinde bulunduğu söylenen "Yedi Uyuyanlar".. Bakın ne diyorlar : (IV.,187) "Yedimizin özünü bütünleyerek birimiz konuşuruz. Dünyanız icabı kelimeler tek dilden, yedinin bütünleşmesi ile çıkar. Yediler varoluş mukaddesiyatı-

nızdır. Onun için sizler, sizin madde bedeninizde olan yedi deliğin başınızda toplanmasının hikmetine artık eriniz. Her salise bu ilahi pınarlardan dağılarak toplanarak alıp verirsiniz. İşte gönlün içinde nefsi erittiğiniz zaman yaydığınız ışın ve yayınlar pozitiftir ve bu pozitifler size, dünyanıza, alemlere hizmet verir. Sizler küçüklüğünüz içinde büyüyorsunuz."

Onun için, özüümüzdeki O'nun parçasıyla buluşarak insan olmayı deneyelim. İşte o zaman ana güçle buluşarak öz ile ana kaynağı birleştirebildiğimiz an yedi pınarımızdan alacağımız ışınlar, her hücremizden yayılarak cümleye maddi manevi hizmet sunacaktır.

Kervanın öncüleriyiz dedik (VII.,192). Bizim Yaren Ailemizin dışında öncü olarak altı ekip daha var. Bu yedi ekibin hepsine aynı görev verilir ve zaman alsa da bu yedi ekip birleşecektir. Şimdi bu yedi ekip eğitimde ve eğitildikçe maddede ve maneviyatta hizmete koşmakta. Bu dünya eğitiminde başarıya ulaştıktan sonra ancak birleşebileceklerdir ve o zaman aldıkları görevde bütünleşeceklerdir. Mutluluk Çağı dedikimiz, dünyamızın, en alt sistemin görevini bitirip bir üst düzeye geçmeden önceki yaşanacak olan bu yedinci ve son aşamada bu kervan ve diğer tüm görevliler hizmet sunacak, daha nice, daha süptil yedilere kanat çırpacaklardır.

T.Y.

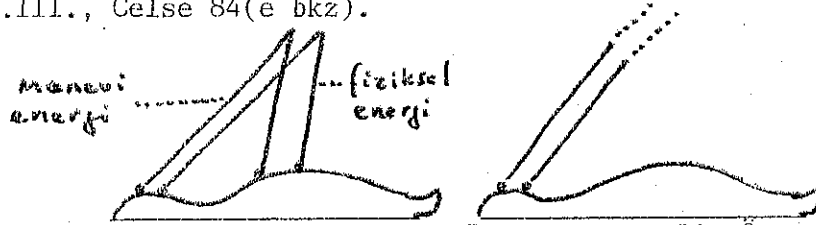
"ÖLÜM" DENİLEN ÖTE ALEME DOĞUŞLAR

Bu dünyayı yaşayan insanoğlu yaşamı genelde madde ve maneviyat veya fizik ve fizik ötesi alem diye algılar. Bir kısmı fizik olmayan alemleri de beş duyunun kısıtlılığı içinde açıklamaya çalışır ; bir kısmı da bir şekilde maneviyatın varlığını benimser, sonra da doğru/yanlış onu kendince irdeler. Ve bunların hepsi insan sağlıkta iken olur. O zaman önce işe sağ olmak ne demektir oradan başlayalım. Sağ olmak hangi aleme aittir ? Ayırabilir miyiz ? Sağ olmak sadece nefes almak mıdır ? Yoksa madde sorumluluklarını ruhsal bütünüyle birleştirerek geliş nedenine hizmet vererek yaşamak mıdır ? Tabii ki bu sonuncusu doğru.

Fizik alemden ruhsal aleme geçen varlık, dünya standartında yaşamıyorsa ona "ölü" diyoruz. Ama aslında o farklı bir uyanışa, farklı bir doğuşa geçti, bir aşama kaydetti ve oradaki görevlerini üstlenmeye doğru yola çıktı. Şimdi ruhsal anlamda sağ. Yarenimizin güzel bir sözü var : "Bu dünyada sağ olmayı bilmeyenler, O'nun muradı üzere yaşamayanlar, yaşayan ölümler olarak hayatlarını idame ettirirler" der. İnsanlık yaşayan ölümler gibi, yaşıyorum zanneden dirilerin istismarına uğruyor. Silahların konuşması, gençlerin uyuşturucuya itilmesi bu yüzden. (SS. XV, 170)

Ölüm, madde alemden ilahi aleme doğumdur. Gerçek vasfa geçiştir. Kısıtlılıktan kurtulunup, zamanı ve mekanı aşmadır. Beş duyu ile algılanabilen bir ortamı terkedip, dünyalar ötesi bir aleme geçiştir. (İYFRÖ, IV, 139).. Yaşamlar esas aleme geçiş sevincini ölüm korkusuyla örtterek, eyreleşmelerinde adeta bir engel yaratmaktadırlar. Başkalarının ölüm, bizim öbür aleme doğuş dediğimiz olay, her yaşamda ayrı ayrı tecelli etmektedir. Yaşam tekamül etmişse, yani ileri

öğretiller alıp bünyesinde hazmetmişse, dünya okulunun bitirme diplomalarını alarak öbür aleme doğacaktır. Bu doğuşu bilinçli olacağı için, orada ihtiyacı olan bilinçsiz göçmüş yaşamlılara hizmet görevi olacaktır (SS.V.159). Gelin şimdi dünya yaşamını sürdürebilmemiz için bize verilen maddi/manevi güçlere bir bakalım (SS.III., Celse 84(e bkz).

Sağlıklı yaşayan bir kişinin fiziksel ve ruhsal enerjisi ile beslenişi. Bu da ölüm hali. Önce göbekten ayrılan enerji yukarı doğru dümdüz çekilerek iki kaşın arasından kopar. Sonra kalpten ruhsal enerji koparak yükselir ve beden cansız kalır.

Bir ucu alnın ortasına gelen bir noktadan, diğer ucu göbekten çıkacak şekilde bir üçgen çizdiğimizde, bu bize madde bedenimizin yaşamını idame ettirebilmesi için ilahî alemden gelen fiziksel güçlerin bedenimize giriş yaptığı, bedenimizle irtibat kurduğu bölgeyi gösterir. İkinci üçgen iki kaşın bir parmak üstünden kalbe bağlanır ve manevi enerji, ruhsal enerji bu yolla bedeni besler. Madde bedenimiz gereken enerjileri buradan alır ve kullanır. Madde bedeninin yaşamı süresince davet ettiğimiz yaşam yardımları keza bu bölgelerden bedene intikal eder. Böylece hak ettiğimiz biçimde yaşamımızın idamesini sağlarız. Yaşamımız süresince bu yardımları, bu gücü sürekli alırız (SS.III.101)..

Göçeceğimiz zaman bu bağ göbek seviyesinden kesilir ve koparak göbekten yukarı doğru dikey olarak yükselir. Üçgen düz bir çizgi olur. Sonra kalpteki bağ kesilir ve o da ait olduğu yere doğru çekilir. Çünkü

bedenin artık bunlara ihtiyacı kalmamıştır. (SS.III,162).. İşte ölüm denen olay budur.

Fizik dünyada kalan bedeni ele alalım. Bu bedenin şu kadar günde şu tarafı çürüyerek yok olur gibi bir söz söylemek yanlış olur. Zira bu, doğa şartlarına, iklime ve daha pek çok şeye bağlıdır. Ama gerçek şudur ki, her canlının bedeni öldükten sonra da bir şekilde hizmet verir. Bedenin gömüldüğü yerde doğadan sorumlular tarafından görevlendirilen görevliler, gömülen kişinin her hücresi tekamül ettiği ve pozitif yüklü olduğu için (zira nefis ruhun ayrılması ile bitmiştir) bu pozitif yüklü, tekamül enerjisi ile dolu bedenin hücrelerini oradaki ihtiyacı olan varlıklara yayarlar. Görevliler aracılığı ile her türlü doğa laboratuvarına o enerji sevk edilir. Buna bir örnek : Odak olan türbelerdeki enerjilerdir. Yaratılan her zerre tekamül edecektir. Toprak zerreleri de bizim enerjimize muhtaçtır. Böylece biz de her zerreyle olan sorumluluğumuzu, tekamüllerinde hizmet vererek yerine getiririz (YS.III.66).. Madde beden o gerçek laboratuvarda bütünleşerek bir analiz malzemesi olur. Dünya yaşamında yaptığı eylemlerin neticesinde o fizik bedende olan değişimler, her bireyin değişik deneyimleri olması nedeniyle, gelecekteki nesillerin bir şekilde ihtiyacını karşılayacaktır. Bireyler de bunu farkında olmaksızın bir şekilde bitkiden veya hayvandan alacaklardır. Bu değişimler doğada verimliye dönüşerek bitkilere ve onları yiyen hayvanlara geçecektir. Böylece doğada hiç bir şey kaybolmayacak, yok olmayacaktır. (SS.XIII, 268)

Bir göçenin ardındaki kalabalığı izleyin. Cemaat göçenin gittiği yeri bilse, orada yaşadığına inansa, her bitişin aslında bir başlangıç olduğuna inansa, acaba yaşarken hiç birbirlerini incitirler mi? Ölmek öte aleme doğmak ve hakikatla başbaşa kalmaktır. Münkir ve nekir, gönülle nefistir. Nefsinizle gönlünüzün deneticisi, siz olan özünüz, siz dünyaya inmeden önce sizi denetlemeye atanıdır.

Böylece üçgeniniz tamamlanmıştır. Bu dünya okulunu bitirdiğiniz an, Yüce Aleme doğuş sayesinde Munkir ile Nekir dediğiniz gönlünüzle nefsinizi karşılaştıracaksınız. Denetleyicinizin onayıyla, hayırda olduğunuz an O'na doğru kanat açacaksınız. Geçenlere yardım sunacaksınız. Siz sizde başarıya ermemiş iseniz, o zaman Muallakta veya Şaşkınlıkta kalacak, oradan Şifa'ya ulaşacaksınız. Eğer siz sizde değer bulmuşsanız, benliğinize varacaksınız (SS.IV.230 vd)..

Diyelim ki ölüm vukubuldu ve öte aleme doğduk. Bu kadar değişik kişilikler, ortamlar, farklılıklar yaratıldığına göre, tabii ki öte alem de bir kalıba sığdırılmaz. Bilgilerimizin ışığında bu harikulade aleme bir bakalım. Ama önce Nasrettin Hoca'nın bu konuda kendi deneyimini anlattığı hikayesini (SS.II) okumanıza öneririm.

Bir varlık düşünün, dünya yaşamında maddeye çok bağlı, ölümden sonra bir yaşamı olacağını bilmiyor ve her şeyin bu madde dünyada olup bittiğine inanıyor. Bu varlığın daha da ileri gidip, büyük bir hırsla maddeye sarıldığını veya yanlış üstüne yanlış yaparak ilahi yasalara da dünya yasalarına da ters düştüğünü ve bu bilgisiz haliyle öte aleme göçtüğünü bir gözünüzün önüne getirin. İşte böyle varlıklar, sadece dünyaya bağımlı oldukları için, Muallak dediğimiz bir katta kalıyorlar. Ne bulundukları yerin farkındadırlar ne de öldüklerinin. Hala kendilerini dünyada yaşıyor görürler ve o pek bağlandıkları madde ortamından bir türlü kurtaramazlar. Pinti iseler paralarını beklerler veya mallarının bekçiliğini yaparlar. Görüş sahaları genişlediği için de, daha önce eğitimini başaramadıkları kinlerini, hırslarını, ihtiraslarını daha yoğun bir şekilde duyarak yaşarlar. Bedenleri olmadığı için dünyaya da inemezler. Böylece dünyada yaşayan zayıf ve açık varlıkları kollamaya başlarlar. Sonra müsait birini bulduklarında onu etkileyerek, onda yaşamaya çalışırlar, o varlığın zaatlarından yararlanırlar.. Bu geri diyeceğimiz varlıklar, geniş bir görüş sahasına

sahiptirler, düşünceleri okuyabilirler, ama gözleri aşağıda, dünyadadır. Bu nedenle kendilerine gelen yardım sinyallerini alamaz, göremezler..Burada ne kadar uzun bir süre kalacakları bilinemez. Ama ilahi Alemin amacı israf değil islah olduğu için, (İYFRÖ,I,Sh.10 vd) bir üst beni ve diğer ilahi alem görevlileri onu devamlı olarak yukarıya çekmenin yollarını ararlar.

Dünya yaşamında yanlışları çok ve bir türlü uyanmak istemeyen ve bu şekilde göçen varlıklar ise, islah Ünitelerine çekilirler. Bu üniteler madde ortamı değildir. Varlıklar kendi talepleriyle uyandırılır, yanlışlarının nedenini idrak eder, kendi kendini azap ve çilelerle arıtır. Kendi cehennemlerini yaşarlar. Burada zerrelere dağılarak, her zerrelere ayrı ayrı arıtırlar (YS.II.94). Küf de dediğimiz bu islah ünitelerine ancak ruhun her zerresi negatif ise giderilir. Bir zerresi pozitif kalmışsa, o islah ünitesine gitmez. Ruhun o bir tek pozitif zerresi, diğer bütün negatif zerrelere, yaşama inen zerrenin özünün denetiminde, tek tek arıtır. Her zerre tertemiz olunca, yaşama inen zerre bütünü bulur. Ve tekamülüne kaldığı yerden devam eder (YS.II, 118).

Burada bir şeyi vurgulamak istiyorum.

Her ruhun zerrelere ve özü var. Özünde hiç bir şey olmaz. Beden ise ruhun kabuğudur diyelim. Ruh yaşanmaz, ruh kirlenmez, ama dünyasal yaşamı içinde yaptığı yanlışlarla onun üzerine yığılan negatifleri, yine ruh kendisi temizler. Ruh kirlidir dersek, özü de kirlenmiş oluruz. Ruh Tanrı gibidir. O'ndandır çünkü. Ama dünya yaşamı içinde nefsin etkenleriyle yaptığı yanlışları, onu örter. Bu örtüleri kaldırmak temizlenmektir. Temizliği de yine kendi yapar (YS.II,127 vd). Öte aleme geçince (nefis dünyada kaldığı için), ruh bütün yanlışlarını görür ve ne nerede gerekiyorsa o şekilde arıtır.

Islah üniteleri süptildir. Maddeden uzaktır. Kutsal kitaplardaki Cehennem budur. Gayya Kuyusu olarak da

geçen bu ünite de bedenlenmemiş görevlilerin, bedensizliğe ulaşmışların denetiminde, her zerrelere negatif olan varlıklar kendilerini aratırlar ve bulurlar. Burada varlıklar kendi cehennemlerini vicdanlarının verdiği acılarla kıvrınarak yaşarlar ve ıslah olarak negatiflerini aratırlar. Toplu göçüşlerden sonra negatiflerini bu şekilde aratan varlıklar için kıyama ermiş diyoruz. Bu varlıklar eğitim ünitelerine alınmış evreleşmelerinde başarı gösterenleri kıyam ederek Yeni Çağa hazırlanmaktadır. Bu varlıkların kıyama ermeleriyle dünyaya geçmeleri sağlanır ve hizmetleri devam eder. Kıyamet ise, tüm yardımlara rağmen negatifi üreterek insanlığın zararına çalışıp, insanlık vasıflarını nefsin enerjisi ile örtüp, nefsi yaşayarak insanlığı bugünkü ortamına çeken varlıkların, ıslah ünitelerine çekilme dönemidir (SS.XII,sh.12). Orada daha önce anlattığımız şekilde kendi kıyametlerini kendilerine yaşatarak arınır ve tertemiz bir şekilde kendi gerçeğine döner ve görevlerine kaldığı yerden devam ederler.

Gelelim Şaşkınlık katına. Öyle bir varlık düşünün ki, ne kendine zararı dokunmuş ne başkalarına. Ama faydası da dokunmamış. Ne kokar ne bulaşır cinsinden ot gibi yaşamış, ne araştırmış, ne düşünmüş, kendi varlığından habersiz. Kini nefreti olmadığı gibi, sevgisi de yok. Böyle bir ruh öte aleme geçince orada bir şaşkınlık dönemine girer. Muallak katın üstünde şaşkın dolaşır. Bu gibi varlıklar ait oldukları yere gidebilmeleri için gelen yardımları (Muallaktakilerden daha çabuk) alabilirler. Çünkü onlar gibi dünyaya sımsıkı bağlı degillerdir (İYFRÖ,I,Sh.17 vd).

Bazan kazalarda veya doğal afetlerde pek çok kişi aynı anda göçer. Böyle durumlarda herkes bilinçli geçmez. Bilinçsiz geçenler tabir caiz ise geçiş kapılarını bulamazlar. Tabii ki bilinçli geçenler bilinçsiz geçenleri de götürürler. Ama öyle haller olur ki bu bilinçli geçenlerin yardımları yeterli olmayabilir. Böyle durumlarda bilinçsiz geçenlere öte

alemdede Şifa'da görev yapanlar gelip yardım ederler. Toplu geçenlerin arasında Muallakta kalacaklar da olur, Şifaya gidecekler de..(YS.II,93).

Akla şöyle bir soru gelebilir : Bu dünyada bedenlenen her varlık kendine belli uzunlukta bir ömür planlayıp geliyorsa, o zaman çocuk yaşta göçenler öte aleme nasıl uyum sağlıyor ? 0 - 14 yaşına kadar yaşayan çocuklar ya ailelerini ya da toplumu tekamül ettirmek için göçüşleri ile hizmet verirler. Geçişleri daha doğmadan evvel seçtikleri geçiş biçiminde olur. Geçiş şekilleri muallak kaderlerine bırakılmaz, çünkü bilinç seviyesi, sorumluluk seviyesi kendilerine yüklenmez. Onun için çocuk yaşta geçenlerin her ne kadar öz benlerine kavuşmaya engelleri yoksa da, öte alemin hızına ayak uydurabilmeleri için önce Şifa ünitesine uğrarlar. Orada kaybettiklerini sandıkları ailelerinin özlemi onlara giderilir. Ayrıca dünyada çocuk özlemi çekerek geçmiş ailelerin de bu özlemi gidermelerinde hizmet verirler. Hem onların tatminlerini sağlarlar, hem de safha safha kendi özlere doğru giderler (SS.IV.42,43)..

Buraya kadar önce dünyada negatifi üretip geçenleri, sonra da hiç bir şeyi sorgulamadan yaşayıp gidenleri inceledik. Bir üçüncü grup var ki, dünyada halledemedikleri bir takım eksiklikleri, tatminsizlikleri, özentileri ile birlikte göçerler. Ama ölümden sonra gidecekleri yerin varlığını ve orada bedensiz yaşanacağını da bilirler, yani bilinçli geçerler. Bu varlıklar da Şifa ünitelerinde tedaviye alınırlar. Burada her varlığın tatminsizliği giderilir, özentisi ve eksiklikleri onlara yaşatılan imajlarla giderilir. (İYFRÖ.I,18)..

Şifa katında Yedi Ünite vardır, hatta her ünitenin de yedi aşaması vardır. Benlik dediğimiz bireyin özüne, gücüne kavuşması da Şifa ünitesinde mümkündür. Şöyle ki : Birinci benlik ilk dört kademe aşılinca alınır. Beşinci kademe aşılinca ikincisi, Altıncı kademe aşılinca üçüncüsü, yedinci kademe aşılinca

benliğinin tamamına kavuşur. Benliğine sahip olan kişi tüm gücü ile dünyaya doğar. Her varlık bir ışık potansiyelidir. Bunu ne kadar kullanırsa, yani ne kadarına istek çıkarırsa, o kadar yol alır. Hayra çekilir. Şifanın ünitelerini aşması da böyle olur. Öbür aleme geçen bir varlık Şifanın yedi ünitesinde az veya çok mutlaka bekler ve davetin gücü nisbetinde yükselir. İlk dört üniteye yanlışlarından sıyrılıp, bir Tanrı gücü olduğunu anlar ve çevresine yardıma başlar.

Birinci Üniteye, lüzumsuz yüklerinden, azaptan yanlışlardan soyunur. İkinci üniteye, uykuda gibi huzur içinde dinlenir. Adeta bir nur ünitesinde ışıkların, latif kokuların içinde hamamdaymış gibi yıkanır, uyur, arınır. Kalan kinlerini de burada barakır. Üçüncü üniteye, nefsin kalan azaplarından kurtulur, tedavisi yapılır. Dördüncü üniteye, bütün yaşamlar istekleri doğrultusunda (hayra hizmet nasıl ve ne şekilde yapılır) bunu öğrenirler. Hiç bir üniteye zorlama yoktur. Her safhada çıkarılan istek doğrultusunda arınmaya alınıp, geçilir. Kimi kısa, kimi çok çok uzun sürer. Kişi kendini sevmeyi, bir Tanrı parçası olduğunu burada öğrenir ve öğrendiklerini geriden gelenlere öğretir. Yanlış hataya düşerlerse öğretmenlere de öğrenenlere de uyarılar gelir.

Şife ünitesi büyük bir hastaneler merkezidir. Herkesin isteğine, iyileşmesine çalışılır, hastalıklarına teşhisler konur. İyi olacak ruhlar (küfe gitmeyip) burada yedi kademedan geçerler. Dördüncü kademedan tamamen iyileşip, yanlışlarından ve maddeden sıyrılarak, kendinin bir güç, tanrı gücü, hayra bir güç olduğunun bilincine varana kadar arıtılmasına devam edilir. Bu arıtılma hep kendi isteği doğrultusunda olur. Böylece her yaşam çıkardığı güçlü talep nisbetinde ya azar azar veya hızla iyiye, arınmışlığa varır. Dördüncü üniteden sonra tekamül için varedilen bir güç olduğunun bilincine varır. Bu bilinç doğrultusunda hem yaşamına, hem kendi gibi arınmaya doğru

yükselenlere hizmet verir. Beşinci Üniteye, yaptığı yanlışlarla kendisi yüzleştirilir. Burada çekeceği azapla arınmışlığın bütününe varır. Yanlışını görür, yaptığı kötülüklerin acısını çeker ve kendi vicdanı ile kendine vereceği cezalar, yaşamında yaptığı eylemleri nisbetinde olur. İlahi planda istismar ve hafifletici sebepler olmadığı için, yanlışının azabını mutlaka çeker. Yaşamında yaptığı hayırlar ise, azabının dinlenme seviyelerine girerek, onu biraz rahatlatır. Bu kendi seçimidir. Bir de yaşamının tüm acılarını yani yaptığı yanlışlarının tüm acılarını bir defada çekip, yaptığı hayırlara kavuşmayı da isteyebilir. Yaşamlar bir Tanrı parçasıdır. Cezayı da onların bütünleri, yine onların o yaşamdaki zerresi kanalıyla verir. Bir yerde yaşamın kendisinde bulunan tanrı parçasına çektiği azap, bütünün kanalından verilen ceza olarak da görülebilir.

Altıncı Üniteye, yaşamlılara, yaşamlarının bütününde yaptıkları yanlışların arınmışlığına vardıkları zaman, geçmiş ve gelecek yaşamları bütünüyle kendilerine gösterilir. Burada yanlışlarının azabını çekmişliğin rahatlığıyla ve iyiliklerinin lutufları neticesinde geçmişini geleceğini izler. Bu huzurla bir süre dinlenmesi beklenir ki, dünyaya tekrar doğuşu hissetsin. Dünya tekamülünü bitirmediyse mutlaka bedenlenmesi gerekir. Tekrar dünyaya doğma isteği çıkınca, mutlak kaderlerinin bilançosu yapılır. Bütününün ona gönderdiği güçle birleşerek bu bilançoyu hazırlar, kararını verir, onaylanır. Muallak kaderleri ise dünya yaşamına bırakılır. Burası niçin varolduğunun bilindiği yerdir. Akitler burada yapılır. Yedinci Üniteye, dünyaya doğacak ruha, mutlak kaderinde çekeceği çilenin, göreceği sefanın alıştırmasına geçilir. Mutlak kaderlerini tek tek yaşar ve kendisine çekeceği azabın tahammül gücü aşılanır. Keza süreceği sefanın sefahatına düşmesin ve değerini bilsin diye bilinç ve bilgi aşılanır. Sonra bunların alıştırmaları yapılır ve bir müddet

dinlenmeye bırakılır. Dinlenmeye geçmeden önce, mutlak kaderinde dünyada her neyi yaşıyacaksa bunlar Altıncı Hissine kaydedilir. Muallak kaderi hariç. Onun ne olduğu Tanrı tarafından bilinir. Ama yaşamların bilmesine asla müsaade edilmez. Dünyaya doğacak ruhun bilincinin silinmesi için Yedinci Ünitenin dünyaya yakın bir kademesinde, aile seçimini de yapacağı bir yere alınır. Ailelerin benliklerinden yansıyan parçaları orada mevcuttur. Görevine uygun aileyi orada seçer. Sonra bilinci dinlenme safhasında iken kendisinden silinir. Ama Altıncı His denen mekanizma kendisinde daima vardır. Bu hissi çalıştıracak güç de kendisindedir. Çalıştırabildiği nisbette ondan yararlanır. Ondan sonra seçtiği aileyi ve biçimi yaşamak üzere dünyaya iner (SS.III,79 vd). Dünya yaşamına inecek olan bir varlık kendi yaşam planını yaparken bazı mutlaklarını kendisi seçer. Bunlar ihtiyacı olan cinsiyeti, fizik bedeni, doğacağı aile ve yöresi, doğum günü, mesleği, evliliği, sahip olacağı çocuk sayısı ve ölüm zamanıdır. Bunlar mutlak kaderleridir. Yaşarken bunları değiştirmek elinde değildir. Her yaşamında mutlak en az yedi mutlak kader tesbit edilir ve yaşam programına göre bu sayı artabilir.

Dünya yaşamında akılla gönlünü bir edip, nefisini eğitmeyi öğrenince, Altıncı Hissine kaydedilmiş olan mutlakları da hissederek, muallak kaderini hayırda yaşamaya ve kirletmemeyi başarır. Muallak kaderi Altıncı Hissine yazılmayıp, dünya yaşamındaki özgür iradesiyle seçimine bırakıldığı için neler olabileceğini bilemez. Olayların üstüne hür iradesi ile gider. Yaşamında iyiliğe sonsuz izin olduğu halde, yanlışlarına bir yere kadar izin verilir. Yaşarken çıkarılan istekler ve talepler doğrultusunda belli bir hak edişe göre aşama kaydedilir ve ileri boyutlara doğru gidilebilir.

Akitler, Altıncı Hissimize kaydettiğimiz mutlaklarımızdandır. Ama ancak dünya yaşamımızda

hakedince açılır ve yerine getirmemize izin verilir (Acatlar gibi).. Eğer hak etmezsek örtülü olarak kalırlar ve biz onları yaşamadan bu alemden geçebiliriz.

Şifa hakkındaki bazı soruları buraya almak istedim.

Soru : Öbür aleme geçen bir kişi, bir yakınını orada görebilir mi ?

Cevap : Kişinin tekamül seviyesi dünyasal vasat içindeyse, oaleme geçtiğinde, daha önce göçen yakını doğmuş bile olsa, oradaki büyük parçası o imajı ona gösterir. İllede onu orada göreceğim diye iyi bir insan olarak onu görme özlemi ile geçmişse, o imajı mutlaka yaşarlar. O özlemi ve tatminsizliği şifada onu bir müddet görerek giderilir. Orada böyle durumun gereksizliğini öğrenir. Özlemi ilahi aşka dönüşür ve biri bütünde görmeyi öğrenir. Kendini birey, o bireyi de bütünde gördüğü an, o artık kopmayan bir bağ olur. (YS.I,55).

Soru - Bir evvelki yaşamımızda yaşadığımız ve sonra arıttığımız yanlışlarımız, daha sonra yaşamımızda yine karşımıza çıkar mı ?

Cevap - Bu yanlışlarımızı gerçekten aştık mı ? Aşmadı isek, aynı sınavlarla tekrar tekrar karşımıza çıkacaklardır. (YS.III,02)

Soru - Cennet ve cehennem kavramları nedir ?

Cevap - İnsan ruh ve maddeden yaratıldığına göre, cennet ve cehennem hem bedeni yaşarken, hem de ruhsal yaşamda vardır. Eğer vicdan mekanizmasını çalıştırıyorsa yaptığımız yanlışlardan bazan kendi cehennemimizi kendimiz yaratırız. Küçücük bir olayı büyütür ve cehennemi yaşarız bu dünyada. Bazan yaptığımız güzel işlerle mutlu olur cenneti yaşarız. Yani cennet ve cehennemi bu dünyada yaşar veya onların hiçbirinin farkına varmadan geçer gideriz. Eğer biz ilahi bir planın varlığının ve ruhun ölmezliğinin idrakı içinde isek, ruh bedeni bırakıp gittiğinde, fizik bedenin ötesinde, bu dünyada yaptığı görevleri

de yanında götürüp, kendine kendine bunun hesabını orada verir. Diyelim ki bir film şeridi gibi, dünyayı terk edip gittiği o mekanda yaşadıklarını seyrettiği zaman, işte orada yaptığı yanlışların azabına yine kendisi kendisine çektirecektir. (YS.II,43)

Başka bir deyişle ölüm halini geçtik farzedin. Orada artık perde kalkıyor. Orada geçemeyip nara yananların da biz olduğumuzu farkedeceğiz. Bizleşeceğiz. O cehennemdekilerin de biz olduğumuzu idrak edeceğiz. İşte o zaman cennet cehennem farkı içinde eriyeceğiz. Ve dualara yalvarışlara geçeceğiz ki, onlar da yaptıklarının yanlışını idrak edip, bedelini ödeyip, hiç olduğumuzun idrakına girsinler. İşte VARİŞ o zaman olacak. Onun için "O geçti, ben kaldım" veya "Bende yok, onda var" diye bir şey yok. Kalan da biziz, geçen de biziz. Dilerim geçecek olanlar geçemiyenlere bugünden hayır dualarına başlasın, onların da açılışını sağlasın (YS.III.156)..

Bizler yaşarken, tekrar tekrar doğup ölmek için varedildik. Onun için varlığımızı hızlı bir biçimde hayra doğru yaşamak en büyük görevimizdir. Ölüm diye bir olayın mevcut olmadığının idrakına varmamız gerekiyor. Ölüm tekrar doğustur. Her iki alem arasında gidiş geliştir. Ölüm diye bir olayın varlığını artık insanoglu düşüncelerinden silip, yaşamından çıkarma zamanına girmişti. Bu idrak içinde yaşamımızı idame ettirirsek, ölümdedeki tüm engelleri, bizde olan güçle kaldıracağımızı bileceğiz. Beş duyu içi, beş duyu dışı öğelerimizi, gerçeklerimizi kullanarak bizi biz olan yere doğru yani ölüme taşıyacağız (SS.XV.225).

Onun için ölümü ölüsünde bırakın, bedeni gideceği yere armağan edin, yokmuş gibi götüreceğinizi biriktirin, varmış gibi maddedeki görevinize hizmet edin. Maddeyi anmak bize bir şey getirmez. Tekliğimiz içindeki güzelliğe erişmezsek beden ve maddenin güzelliğini bilemeyiz. Ne

kullüğümüzü severiz, ne sevmeyi biliriz. Ölümü aşalım. O'nun gayret kuşağını kuşanalım. Varlığımız içindeki gerçeklere kavuşalım. Hakk'ın dediklerine kulak verip, O'nun andı içinde yaşayalım. O'nun yolunun her birimizden geçtiğine inanalım. Hakk'a giden yolu halkla birleştirelim. (YS.III, 23 Nisan)

..... T.Y.

BEDEN GÖZÜ - GÖNÜL GÖZÜ

Çok kimse şöyle der : "Ben yalnız gözümle gördüğüme inanırım", ya da "Gözüme mi inanacağım, yoksa sana mı inanacağım". Birisini ikna etmek için "Yahu kendi gözümle gördüm, inan bana", ya da birisinin iddiasını çürütmek için "Sanki gözüyle görmüş gibi iddia ediyor"..Bunları hep deriz.

Demek ortada bir gerçek var ki, insanlar gözlerinin gördüğüne çok güveniyor ve inanıyorlar. Hata bunu doğrulayan bir ata sözü de var : "Kulak yanılır, göz yanılmaz.."

Acaba göze bu kadar güvenmek doğru mudur ? Bir çok araştırma ve gözlemler göstermiştir ki, göz de bir çok yerde yanılıyor ve yanıldığı yerler de öyle pek az değil. Herkesin bildiği bir misali vereyim, önünüzden hızla geçen bir trene, başınızı sağa sola çevirmeden dikkatle bakmaya devam ederseniz, biraz sonra kendinizi trenin aksi istikametine gidiyor gibi görürsünüz. En basiti sinema filmidir. Saniyede 17 resim arka arkaya gözün önünden geçince, o resimdeki cisimler hareket ediyormuş gibi görünür. Bir de kişiden kişiye göre değişen yanılmalar vardır. Mahkemelerde aynı olayı gören görgü şahitlerinin ifadelerinin birbirini tutmadığına dikkat eden ilim adamları bunu bir araştırma konusu yapmışlardır. Sonuç : göz pekala yanılabiliyor.

Peki, görmeden inandığımız şey yok mu ? Pek çok var. İçinde bulunduğumuz makro ve mikro evrenin pek az bir kısmını görebiliyoruz. Onun dışında kalan şeyleri zekamızın ve bulduğumuz aletlerin yardımıyla

tesbit edip, düşüncelerimizle irdeliyerek buluyor ve kabul edip, inanıyoruz. MÖ. 500 yıllarında ortada hiç bir alet yokken yunan filozofları atomun varlığından haberdar idiler, düşünceleriyle bulmuşlardı. Dünyanın güneş etrafında döndüğünü Copernique sadece ve sadece zekası ve düşüncesiyle buldu. Güneş dünyadan 1.300.000 kat daha büyüktür, ama onu küçük bir top kadar görebiliyoruz. Gece gördüğümüz Samanyolu nebülözünün (galaksimizin) bir ucundan diğerine ışık hızında yol alsak 300 Milyon yıl gitmemiz gerekir. Bu bizim galaksimiz. Gökte bir yıldız parlaklığında gördüğümüz galaksileri düşünün, sonra da her biri insan zekasının eseri olan ve bize bilimle inanılmaz ufuklar açan mikroskobun, röntgenin, gözle görülmeyen enfraruj ve ultraviyole ışınlarının ve daha sayısız keşiflerin sağladığı yararları düşünün. Demek istediğim şu : Beş duyumuza ve hele gözümüze çok güveniyoruz ama, gördük ki, onların da kudretleri sınırlıdır ve yanılmaları mümkündür. Ancak yardımcı alet ve araçlarla göremediklerimizden haberdar olabiliyor ve bir çok gerçeği yakalayabiliyoruz. Artık (Ben yalnız gözümle gördüğüme inanırım) diye nasıl iddia edebiliriz ?

Aslında görünen ve görünmeyen alemde bilmediğimiz daha pek çok şey var. Ama bütün bilgilerimiz ve inançlarımız sadece beş duyumuza dayanırsa, çok dar bir alan içinde kalırız. İnançlarımızı aklımıza bağlamak zorundayız. Aklımız ve düşüncelerimiz bize rehber olmalıdır. Akılcı bir yolla hayallerimizi desteklersek düşüncelerimizin çok ilerilere doğru uzanmasına kapı açarız. Aklımız bilgilerimizle geliştiğine göre, bilğimiz arttıkça inançlarımız daha genişliyecek, daha güçlenecek demektir. Bu nedenle eğer akli başında bir çoklarının inanıp hayatlarını bağladıkları bir konuya biz inanmıyorsak, mutlaka o konuda bilginizin azlığını düşünmeli, bilginizi arttırma yoluna gitmeliyiz. O konuda öğrenilecek şeylerin hepsini öğrenip, her ihtimali iyice inceledikten sonra, inanılacak doğru bir taraf bulamamışsak, haklıyız demektir. Çünkü o

zaman inanmadığımızın ilmi delillerini verebilecek güçte olacağız. Aksi halde bazı duygusal sana ve kanılardan öte gitmeyen bir inanç züğürtlüğü içinde kalırız.

Fiziksel görünüm konusunda bu kadar laf yeter sanırım. Gelelim ruhsal görünüme.. Fizik gözümüzle gördüklerimiz fiziksel yaşamdı. Ama ondan sonrası özsel yaşamdır. Yani iç görünüme doğru inmektedir. İçe doğru indikçe ruhsal göz, etrafı daha ince, daha hassas, daha mükemmel görmektir. Bunu yapabilmek de (hiç şüpheniz olmasın) Akıl/gönül/nefis üçgenimizi kurmakla ve akli selime ulaşmakla olur. Akli selim ile hareket etmeyi öğrenmek, selim aklın üstündeki verilere ulaşmaktır. Bunlara ulaştıkça da dengeyi kurarak, ruhsal ve fiziksel görmeyi, görür hale gelmektedir. Bize fiziksel fenomenlerin ötesinde gerçekleri gösteren bir göz. İşte gönül gözü budur.

Şimdi bunları azar azar açalım isterseniz.

İnsanın özüne dönmesi, içine yönelmesi diyoruz. Bunu yaparsanız kendinizi seveceksiniz diyoruz. Kendini sevmiyen de bir başkasını sevmeyi diyoruz... İnsanın içine dönmesi, ruhsal verilerinin farkındalığı ile başlıyor. Bana lutfedilen bir çok meziyetim, özelliğim, öğelerim var : sevgim, hoşgörüm, şefkatim, saygım, değerbilirliğim, diğerkamlığım, yardımlaşma ve paylaşma güdüm, ahde vefa duygum vs.vs. Bunları kendimde irdelemeye, sorgulamaya başladığım zaman, içe doğru olan yolculuğum da başlamış oluyor. Eksiklerimi sorguluyor, onları düzeltmenin çarelerini düşünüyor, artılarımı daha da arttırmanın yollarını arıyorum. Bunu yapabilmek için (elbette ki bunu bilinçli bir şekilde yapabilmek için idealidir), ama genellikle bunu farkında olmadan, bilinçsizce yapıyoruz. Nefis öğelerini aklımızın ışığında sorguluyor, mesela (kıskançlık da neymiş, onun hak ederek biryere geldiği besbelli, benim de aynı yere gelebilmem için daha çok çalışmam lazım) diyebiliyoruz. Ya da (kin de neymiş, hani tüm yaradılışı kendim

gibi görecektim, onun benden farkı ne) diyebiliyoruz. Veya (Cimrilik de neymiş, kimin malını kimden esirgiorum) diyebiliyoruz. Yani insan aklını gönlünün öğeleriyle destekliyerek, birleştirerek bu gibi nefis öğelerinin üzerine eğitmek amacıyla giderse olacağı bu.. Zamanla nefsin azalması, onun etkisinin silinmesi mümkün oluyor. Oluyor da, bu işin çok zor olduğunu da kabul etmek lazım. Nefsimizin bir tek ögesinin eğitilmesi eritilmesi bile bize onlarca enkarneye sebep olabilir. Bakın Halil Cibran bu işin zorluğundaki incelikleri nasıl anlatıyor :

"Ruhumu yedi kez aşağıladım. İlki onu yüksek- lere ulaşmaktan kaçındığını gördüğüm zamandı. İkincisi, onu topalın önünde topallarken gördüğüm zamandı. Üçüncüsü, kolayla zor arasında seçim yapması gerekip de kolayı seçtiği zamandı. Dördüncüsü, bir yanlış yaptığı ve kendini başkalarının yanlışlarıyla avuttuğu zamandı. Beşincisi, güçsüzlüğe sabrettiği ve sabrını güce yordduğu zamandı. Altıncısı, bir yüzün çirkinliğini hor gördüğü ve onun aslında kendi maskelerinden biri olduğunu anlamadığı zamandı. Ve yedincisi, bir övgü şarkısı söyleyip de bunun bir erdem olduğunu sandığı zamandı.."

İncelikleri görüyor musunuz ? İnsanın kendisini gönül öğeleriyle eğitmesi, buradan alacağı güçle nefis öğelerini tek tek eğitmesi, eritmesi, sonra bütün bun- yaşamına geçirerek örneklemesi ve (Acaba gerçekten bu işi hazmetti mi ?) diye sık sık da sınanması.. Tabii bu arada gönül öğeleri de daha büyük bir güçle bizi sarmaya ve bize insan olduğumuzu hissettirmeye başlı- yor. Çalışkan, doğru, iyi, bilgili ve sevgi dolu olu- yoruz. Altıncı His dediğimiz arşivimize ulaşmaya baş- lıyoruz zaman zaman. Yani biz kimiz ? Neden geldik ? Nereye gidiyoruz ? Sorumluluklarımız ne ? Arşivi aç aç oku..Gerçeklerle hiç bu kadar yüz yüze gelmemiştik da- ha önce. Duymuştuk ama, şimdi yaşıyoruz onu.. Ve bu bizden son nefis ögesini de kaldırıyor. Artık ölüm kor- kusu denen o saçmalığı da eritip yok ediyoruz. Ve ar- kadaşlar, gönül gözümüz açılıyor..

Hani Üçüncü Göz isimli kitabında Lobsang Ram-

pa'nın alnına sivri bir tahta ile bir delik açıp, artık üçüncü gözün açıldı derler ya, siz onu sembolik bir eylem olarak alın. Yoksa önüne gelen alnına bir delik açar, bu işi bitti sanırdı. Tabii ki böyle bir şey yok.

Bakın, gönül gözünün açılması evresinde Akıl/Gönül/Nefis üçgenimiz fırıl fırıl dönmeye, bizdeki o müthiş pozitif gücü çevremize ve hatta sistemlere yaymaya başlar. Artık akıllı selime varan varlıklar olarak gönle inme hakkını alıyoruz. Ve akliselim ile gönle inen varlıklar, geride kalan bitkişeli yaşayan varlıkları eğitmeye, oradan alacakları güçle bu defa geleceğin temsilcilerine, yeni yetişen gençlere pozitif aktarmaya ve onların beyinlerini çalıştıracak sinyalleri göndermeye başlıyorlar. Böylece onlar da kendi üçgenlerini kurarak pozitif yaşam tarzının artmasına katkı sağlıyorlar. Neden, yani durup dururken bunca işi üzerimize neden alıyoruz ?

Çünkü artık yaradılıştaki ayrı gayrı olmadığının farkına vardık. Biri binde, bini birde görmeye başladık. Hepimizin Bir'den dağıldığını, evreleşerek yine Bir'e döneceğimizi biliyoruz. Üstelik her bireyin, her zerrenin varışı sağlanmadıkça, bütünlüğün eksik kalacağını, bu nedenle her bireyin diğerlerinden sorumlu olduğu da görür olduk.

Halil Cibran çarpıcı bir adam. Şöyle diyor : "Bir defasında bir kadının yüzüne baktım ve henüz doğurmadığı bütün çocuklarını gördüm. Ve bir kadın yüzüne baktı ve o doğmadan önce ölmüş bütün atalarını bildi." Melek Hatun (Sen ben yok, o da sensin) der ya.. Aslında tüm zerrelere bir'oen dağıldığını, yine bir'e döneceğini, her bireyin bir diğerinden sorumlu olduğunu anlayan ve bizleri bu konu üzerinde ısrarla düşünmeye iten güzel sözler bunlar..

Neyse, her bireyin diğerlerinden sorumlu olduğunu da görür olduk, demiştik. oradan devam edelim. Çünkü artık, beynimizin kullanılmayan bölgeleri yavaş yavaş devreye giriyor. Çünkü şuurumuz açılıyor, görüş açımız genişliyor ve bir çok bilgiyi bu defa düşüncelerimizle biz üretmeye başlıyoruz. Gönül gözümüz çalış-

şıyor. Etrafı daha ince, daha hassas, daha süptil, daha mükemmel görmeye başlıyoruz. Ve önümüzde us aklın mekanları açılıyor. Orada zamansızlık içinde zamanı birleştirip, zamanlarımızın (yaşadığımız zamanlarımızın) analizlerini yapmaya başlıyoruz. Us aklı ulaşanlar, zaman ötesindeki zamansızlık içinde yani spatyom safhalarının analizler bölümünde, zamanın mekanın olmadığı o zamansızlık ortamı içinde her iki alemini de idrak ederek, us aklıyla geleceğin plan ve programlarını yapabilmek için (geçmişlerinin, andaki yaşamlarının ve an'ın devamındaki yaşayacakları için) analizler yaparak yaşam düzenlerini hazırlarlar. Bu hazırlıklar evrenselidir. Kendileriyle beraber evreleştirecekleri her zerrenin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlıklarını yaparak, onun karşısı enerjileri alıp, tekrar yaşadıkları mekana dönerek yaşamlarını idame ettirirler. Us aklın sahipleri yaşam düzeni içindeki sorumluluklarının idrakına daha fazla zaman birimleri içinde sahip olurlar. Bu idrakla da kelimelerin bittiği, düşüncelerin iletişime ulaştığı bir sistemi artık yaşamlarında kullanmaya başlarlar. Bu bilinçli kullanım ile de bildiklerini aktarmada bir söylerler, bin dinlerler. Niçin bin dinlerler ? Çünkü bin dinleyişin içinde yaptıkları analizlerle çıkardıkları hizmet verme ihtiyaçlarını bireylerin düşünce - frekanslarından alarak, onların üçgenleri içine nüfuz ederek, neye ihtiyaçları olduğunu dikkatle tesbit ederler. Bu tesbitler sonucu, kelimelerin azaldığı, düşüncelerin ulaştığı bir hakka sahiptirler. Bu hakla kullandıkları us aklın yayınları, çok geniş sahalara doğru hizmette olur ve böylece yaptıkları hizmetin boyutu genişler.. genişler.. genişler...

Us akıl sahipleri hizmet verecekleri bireylerin ve srumlu olduğu her zerrenin yapı taşlarına kadar inme hakkına sahiptirler. Her bireyin akıl/gönül/nefisüçgeninin düzeyini rahatlıkla inceleyebilir ve ihtiyacını görüp, ona göre hizmet ederler.

İşte gönül gözü, çok basit anlatımı ile budur ve bu anlattıklarım gönül gözünü izahta çok cılız kal-

maktadır. Ama olsun, yine de bize bir fikir verdi sanırım. Artık, "Ah, galiba benim gönül gözüm açıldı" demezsiniz umarım. Çünkü en azından bu mertebeye varanların bir konuştuğunu, ama bin dinlediğini, dinlerken de nice hizmetleri planladığını biliyorsunuz.

Son bir söz. Gönül gözü açılmamış bir insanın size gönül gözünü anlatması hiç de inandırıcı gelmiyebilir. Ancak, bilmediğimiz konularda bizi aydınlatan, bize ışık tutan rehberlerimiz var. Geçmişin tecrübeleri ve geçmişten enerjilerini geleceğe bırakan gülyüzlülerin ikazları var. Ayrıca özümüzden (içimizdeki çocuktan) gelen bilgiler var. Ara ara anlık yaşadığımız farkındalıklar var. Yani aranırsa, bir bilgiye mesnet olabilecek pek çok kaynakla karşılaşacağımıza inanın. Ama lütfen hurafelerden kaçının, dikkatli olun, süptil konuları metrelerle ölçmeye kalkmayın. Yanlış bilgi vermenin sorumluluğu büyüktür, kul hakkıdır.

Sizlerin gönlün enginlikleri içine uzanan mutlu, huzurlu, sorumluluğunu bilen ve O'nunla yaşayıp yaşatan zaman birimlerinizin sınav başarılarıyla dolu geçmesini diliyorum.

Üy.

HIÇ BEDENLENMEMİŞ GÖREVLİLER

Yaratıcı kendinden olan bir parçaya "OL" dedi. Ara Parça oldu ve yaradılışın plan ve projesi bu ilk emirle (Levh'i Mahfuz) oluştu. Ana Parça'dan Ara Parça'nın ayrılması, yokluktan var edilmedir. Ara Parça'dan çoğalma ise, yaratılma'dır. Biz yoktan var edilmedik. Varlığın içinde var edildik. Aslında yok yok. (YS.II,119).

Yaradılış an'ında bir tek enerjiler bütününden var edildi.O bütün olan Bir sayısız dağıldı. İkinci "OL" emri Ara Parça'ya, bu planı uygulayacak olan "Yüksek İdare Mekanizması"nın oluşmasını sağlasın diye verildi. Bu emirle tüm alemlerin bedensiz görevlileri, görev yaparken ihtiyaçları olacak nisbette enerjilerle Ara Parçadan bölünerek dağılarak oluştu. Alem-lerin görevli mekanizmalarında idarecileri de görev dağılımlarına göre, güç alarak ayrıldı. (SS.III,87). Bu yüce gücün denetiminde KÜF oluştu.

Küf, yaradılışı bünyesinde muhafaza eder. Her şeyi etkiler. Her şeyde var, ama yok, Tanrı gibi. Ara Parçaya biz varınca o da yok olacak. Bizimle var edildi, bizimle yok olacak. Bütün madde dünyaları, bütün madde, Big Bang dediğimiz bir dağılımla küf'ten başladı.Bir şeyin oluşumunda ilk o var. Kum tanesinde, onu meydana getiren atomun en bölünemez, en ufak, artık enerji olan parçasında da o var. İlk yaratılan o. Her zerrenin oluşmasında o var. Küf madde ama, Ara Parça madde değil. Küf, maddenin oluşmasında baş etken olan unsur diyebiliriz. (YS.II,122)

Alemler Big Bang ile dağılıp oluşmaya başlayınca yaradılışın ayrıntıları belirlendi. Bu mekanizmada üzüm salkımı gibi hem bir arada hem de ayrı ayrı olan görevlerine dağılmaya başladı. YÜKSEK İDARE MEKANİZMALARI diye isimlendirdiğimiz yüksek enerjiler, Yedinci Düzeyden daha üst bir boyuttadır. Ve bu varlıklar Levh'i Mahfuz programına bağlı olarak bütünü idaresinde görev yaparlar. Daha düşükenerji potansiyeli olan varlıklar (ki biz onlara Melek diyoruz) bedenlilerin eğitiminde hizmet verirler. Ana ve Aara Güneşler arasında da görev yaparlar. Görev aldıkça da daha genişliyerek hizmet verirler (YS.III.62-63).

Tekamülde bir yere gelindikçe, ara güneşlerde, bedensizlik vasfına ermiş varlıklar da bu hiç bedenlenmemişlerle bütünleşir ve daha güçlü enerjiye ihtiyaç olan yerlerde yardımcı olurlar. Bu arada oradaki bedensizleri de eğitirler. Hiç bedenlenmemiş varlıklar sadece enerjidir. Bize bakarak kendilerini eğitemezler. Bizim aldığımız eğitimi onlara aktarmamız gerekir. Onların da bilinci vardır. Ama insan kendini eğittikçe onların bu bilincini de açmak zorundadır. (YS.III.60)

Bazı bilgilerdeki RABLAR deyimi, fiziksel ve ruhsal enerji veren, bizim "Ara Güneşler" dediğimiz mekanizmalardır. Rabların veya Ara Güneşlerde hizmet edenlerin sorumluluğu, bu merkezlerden ruhsal ve fiziksel enerji olarak ihtiyacımıza göre dağılım sağlar (YS.III,64).

Yüksek İdare Mekanizması içindeki görevliler aldıkları proramı uygularlar. Hiç bedenlenmemişler Levh'i mahfuzu nazari olarak uygularlarken, tekamül edip bedensizlik vasfına erenler ise onu uygulamış olarak hizmet verirler. Bu hizmetlerde bedene ihtiyaçları yoktur.

Ama beden deneyimi olmayan varlıklar, Beni de tanımak ve eğitimini almak zorundadırlar. İşte bunu da onlara bedensizlik vasfına ermiş varlıklar öğretirler (YS.I.,134).

Bizim gibi madde bedenlilerde de bedensizlerde de hiyerarşik bir düzen vardır. Bedenliler bireysel eğitimdedir, bedensizler ise İlahi Plan tarafından bütünsel denetimdedir. Bedenlenip de evreleşmeye tabi tutulan bireysel eğitimliler, bütünsel eğitime doğru yükseldikçe, bedensizleri de eğiterek bütünde birleşmede rol oynayacaktır. Bedenli eğitim yapan ile bedensiz eğitim yapanın aynı eğitim içinde nötrleşmesi lazımdır. Bu nötrleşmeyi de bedenli/bedensiz işbirliği sağlar. Bedensizlerin eğitiminden de sorumlu olan bedenliler, bireysel tecrübeleriyle öğrendiklerini bedensiz varlıklara aktarırlar. Bu aktarımla hiç bedenlenmemişler de eğitilir ve böylece bütünü içinde nötr olarak, aynı bilince ulaşmış olarak bütünleşilir (SS.XII.,74),

Hiç bedenlenmemiş varlıkların üzüm salkımı gibi göreve dağıldığını söylemiştik. İşte bu salkımın birazı Melekler dediğimiz varlıklardır. Melekler, ruh dediğimiz potansiyelin ilk arı, işlenmemiş dönemindeki tertemiz ham maddesindendir. Yüce Yaraticının verdiği bu potansiyelle bize hizmete amade kılınmışlardır. Biz o potansiyeli de işleme görevi aldık. Onlar ise o potansiyeli her zerreye hizmet edecek biçimde paylaşır ve bölünürler (SS.VIII, 138 vd). Melekler toplu enerji bütünleridir. Enerji taleplerimiz onların yardımı ile gerçekleşir. Melekler bireysel değildir. Bir enerji potansiyelinin bütünüdürler. İnsan evreleştikçe ihtiyacı olan gücü kendi özünden Melekler vasıtasıyla alır. Melekler bilgi veremezler, sadece alış verişe

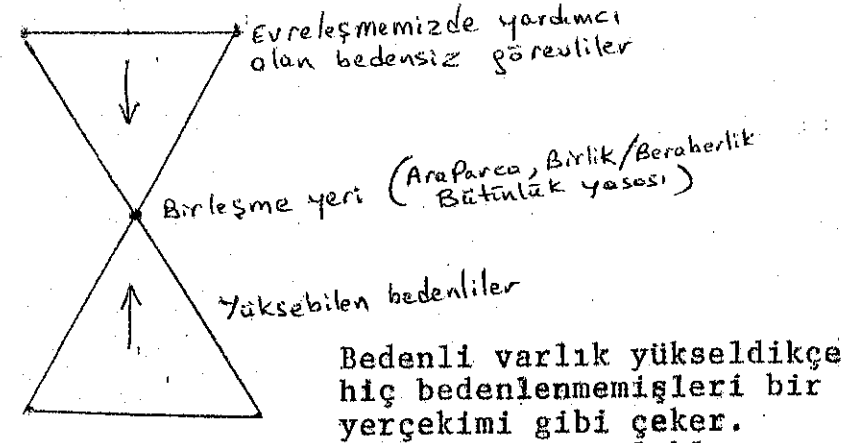
ulaklık yaparlar. İnsanlarla Melekler arasındaki bu enerji alış verişini şöyle gerçekleşir. Biz bütünümden talepte bulunuruz. Bütünümdün de dahil olduğu Bütün'den (oradaki İdare Mekanizmasından) izin çıkar ve toplu enerji bütününden bir zerre bize yardıma gönderilir. Bu gönderilen zerre birimseldir, bireysel değildir. Talebimiz sonucu gelir. Mesela karaciğerimize şifa istiyorsak, o alanda sorumlu olan birimden bir zerre yardıma gelir. Biz evreleştikçe o birim de evreleşir ve daha artan bir güçle taleplerimize cevap verir. O enerji bütününden özü şuurudur ama kanallara edilen zerre şuurlu değildir. Biz görevi başarırız, bize gönderilen o birim de yerine güçlenerek evreleşerek döner. Şöyle özetliyalim : Biz ruhsal bütünümden taleplerimizle enerji çekeriz. Melekler potansiyeline de buradan enerji verilir. Onlar da bizden aldıklarını bize aktarırlar. Bu enerjilerin bize aktarımı da enerji panellerimiz olan fizik eterik bedenlerimizle ulaşır. Hak ettikçe onları birer birer açabilir ve ihtiyacımız olan enerjiyi çekeriz (YS.II, 89). İlk yaratılıştaki Yedi Yüksek Enerji Potansiyeli hizmet etti. Yaratılacak olan insan potansiyeli de (Özler de) buna şahadet etti. Yani Bedensizler hizmet etti, Özler şahit oldu. Bu yüzden Melekler bize enerji veremez. Zira yaratılışı gerçekleştiren bu yardımcıları, Ara Parçanın dışındadır. Sadece pozitif veya negatif enerji taleplerimize iletici olurlar.

Melekler bizim tekamülümüz sırasında hizmetimizde olan pozitif enerjilerdir. Hiç bedenlenmemiş, nefsi olmayan ve ancak görevleri kadoar bilinçlendirilmiş varlıklardır.

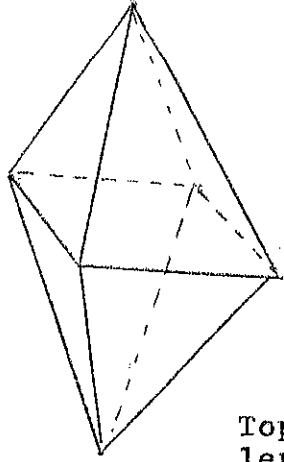
Tekamülünü Ara Parçaya kadar götürebilen insanlar, oradan göreve inmeye hak kazanınca, meleklerle de nefis deneyimlerini aktararak, onların enerjileri ile bütünleşirler. Böylece meleklerin de hizmet boyutları genişler (YS.III.62).

Melekler eğitim sırasında uzun süre bir bedeni kullanamazlar. Çünkü o bedenli bir anda negatife girebileceği için, nefis idrakı ve tecrübesi olmayan bu hiç bedenlenmemiş varlığı da negatife sürükleyebilir. Ama beden eğitimi bitirmiş, bedensizliğe ermiş bir varlık, kendi bilgilerini o bedensiz varlığa öğretirken deneyim yaptırmak için, bedenlilerin bedenini kısa bir süre kullanabilir. Buna izin vardır.

Meleklerin eğitimini bir şema ile anlatalım :

İlahi Plandan hiç bedenlenmemiş varlıklar, dünya bedenlileri tekamülde ilerleyip üçgenin ucuna doğru çıkmayı hak ettikçe, o hiç bedenlenmemişleri de eğitirler. Bu eğitimi alan bedensiz görevliler de üçgenin ucuna doğru çekilirler ve birleştikleri nokta bir piramit oluşturur (SS.XII,89). Kadir gecesinde olduğu

gibi..Meleklerle bütünleşme sağlanınca, ilk varoluşta bedensiz görevlilerin başlattığı, dünyanın iç katmanlarında gerekli olan fonksiyonları biz devralmaya başlarız.

İlk başta Bütün'ün idare ettiği bir mekanizma vardı. Ama biz tekamülde aşama kaydettikçe, bir kademe de dünyanın merkezine, doğru inmeye hak kazanırız.

Toplu merkezden yönetilen meleklerin görevlerini de devir alır-

ken onların pozitif bilinçsiz enerjilerini de alırız. Bizler tekamül etmiş varlıklar olarak onları da eğiterek, ait oldukları seviyeye bilinçlenerek tekamül etmiş varlıklar olarak götürürüz. (SS.XII,120).

Kainatta pek çok gezegende tekamül aşaması tamamlandığından yaşam kalmamıştır. Bu mekanlarda eğitim almış melekler görev yapar ve bizler alt uç noktaya ulaşabilince onlarla iletişim kurabiliriz (BB.XII.121).

Yaradılış içinde hem pozitif, hem negatif enerji vardır. İşte ŞEYTAN dediğimiz, uyuyan negatif bir enerjidir. Görünmeyen, bilinmeyen, tarif edilemeyen bir biçimde insanın nefsi ile bağlantısı olan bir negatif enerji potansiyelidir. Bu enerji potansiyelinin şarteli insanın nefsindedir. O şarteli açmazsak, o negatif enerjiye talep çıkarmazsak o enerji, insanlarda çoğalamaz. Başka bir örnekle tekrar anlatalım : Bir enerji topu düşünelim, kapalı duruyor. Her talebimizde bir zerresi çekiliyor. O zerre kendi içinde zerrelere dağılarak yapılan

taleplerle kopuyor. O kopan zerre kendi içinde de atomun ötesinde küçük parçalar halinde dağılarak bilinçsizlerin şartellerini kaldırmalarına sebep oluyor ve yaşamları etkisi altına almaya başlıyor (SS.XIV.28,30).

CİNLER ve PERİLER de negatif ve pozitif enerjilerin küçük parçacıklarıdır. Bizim artıklarımızla beslenirler. Nefsimizden üreyen negatif artıklarla Cinleri, gönlümüzden yansıyanlarla da Perileri besleriz.Cinler, bizim artıklarımızla beslenen alt tabakadaki imtihan dürtülerimizdir.Onların güçlenmesi ile Şeytani da güçlendiririz. (SS.IV.180)

İlk yaradılışta hizmet veren Yedi Enerjinin alt yapısı olan idari bir mekanizma da tüm bitki, hayvan, insan bedenlerinin oluşmasından ve idamesinden sorumludur.. Bu sorumlu mekanizma insan vücudunun koloni fonksiyonlarını da kontrol eder (YS.II,7). Bilinci vardır. Yarayı bu mekanizma tedaviye başlar. Ruhsal şifayı bu mekanizmadan çekeriz. Üç insan kalıbını yapan ve bedenlerin oluşumunu sağlayan da bu mekanizmaydı. Önce oluşumunu sağladı, sonra da onun idamesine hizmet verdi. Ceninin ilk dört aydaki oluşumundan da bu mekanizma sorumludur. Bu süreçte ruh izleyicidir. Beden ve bedendeki koloniler oluşur, fiziğe şekil verilir, dört aydan sonra gerçek sahibi cenini teslim alır. Bu ikinci bir rahime giriştir, sahibinin rahmine. İlahi aşktan, ilahi plandan çıkarak gerçek sahibinin denetimine, emanetçisine verilidir. Cenin, ruhun devralmasından sonra hayatıyet kazanır. Gelişmesi, kolonilerinin hayata geçmesi, hareketlenmesi ilk dört aydan sonra gelişir (SS.XIII.265).

YaradılıŖta görev yapan ilk Yedi enerjiden dördü insanın yaŖam sürecinde ona hayra hizmet görevi aldı. Üç tanesi de zerrelere dağılarak insanların yaŖayabilmesi için madde alemleri, doğayı, havaya oluŖturdu. Bu görevliler desteği Ara Parçadan aldı (SS.IV.316).

Bitkiler ve hayvanlar iki ayrı mekanizmaya bağlıdır ve bu mekanizmaların DÜNYALAR YAŖAM-LARI içindeki sorumlulukları da insana verilmiŖtir. Onların hizmette var olma sorumluluklarını taşıyan Bütünsel Görevli Mekanizma, insanların yaŖamlarındaki plan ve programlarını izleyerek, bitki ve hayvanlara gerekecek ihtiyaçlarını sevk eder. İnsanlar negatifte ise, bitki ve hayvanlara ihtiyaçları olan enerji sevk edilemez. Bu yüzden de onlar büyüyemez ve cılız kalırlar (SS.XI.228).

Devalar kendi içlerinde hem bütünseldir, hem de bireysele dağılmak üzere övaredilmiŖlerdir. Her varlığın parçası devaların bir parçasıdır. Bu parçalar devalarlaŖır ama yine de hepsi aynı seviyede olan insan potansiyelinin sorumluluğunda ve yüklemesindedir (YS.II.57,59).

Bir sistemin Deva kapasitesi o sistemin enerji potansiyeline eŖ değerdedir. Bir üstte daha çok enerji, bir üstte daha çok enerji olarak Dördüncü Düzeye kadar böyle gider. Hizmette bulundukları sistemden bir üst sisteme asla hizmet veremezler. Enerjileri yetmez. Üst sistemin Devaları ise alt sistemin eksikliğini tamamlıyabilir, ek yardım yapabilirler. Dünya insanının yaptığı enerji harcamalarına göre, hizmette enerji noksanlığı görüldüğü an (ki zaten daha üstteki potansiyel tarafından

gözlenmektedir) daha aŖaęıda olan potansiyel desteklenir. Üst Düzeydeki Devaların özü, bulunduğu seviyeden enerjiyi daha alt seviyeye aktarır. Eğer Dördüncü Düzeyde enerjiye ihtiyaç varsa, onlara da artık tüm maddenin bütünleŖip ıŖık olduğu BeŖinci Düzeyden enerji aktarılır (YS.II,7).

Bütün toplu idare edilen canlıların ihtiyacı olan fiziksel ve ruhsal enerjiyi onlara gönderecek olan mekanizmalara, insanın o seviyedeki özü yükler. Bireysel varlıkların bütünsel enerji ihtiyaçları, insanoğlunun toplu tekamül ortalamasına göre, çektiği o enerji oranında gönderilir. Biz, tekamül ortalamamıza göre Devalara enerji yükleriz. Devaların da bir merkezi vardır. O merkez, insanın sorumlu olduğu yaratılmıŖ bütün mekanizmalara, aldığı bu enerjiyi yollar. Bu merkezden de yine insan sorumludur. Çünkü Tanrısal enerjiyi kullanıp dağıtma yetkisini, yarattığı an Tanrı en mükemmel varlığa, insana vermiŖtir. Hem bütünün hem de tüm yaratılmıŖın enerjisi yaradılıŖta mevcut. Biz ne kadar evreleŖirsek bu mevcuttan, sorumlu olduğumuz alanlara o kadar enerji önderebiliriz.

Ne bitki ne hayvan enerji çekemez. Devalar dediğimiz güçler (insan potansiyelinden onlara yüklenen gücü) onlara dağılarak iletir.

Tüm tekamül aŖamalarını bitirip, Ara Parça eğitimini de tamamlayan varlıklar Bütünsel Öğreticilik vasfını ve tanrısal tayin hakkını alırlar. Bu bedensizlik hakkını alanlar dünyaya mikro zerrelere ile görevle inerler. Mikro zerrelere içindeki bütünleri ile her an bütünleŖme hakkına da sahiptirler.

Yüce Yaratıcı'dan olan insan ruhu, yaşama hayatıyet veren enerji potansiyeli, evreleşerek O'nunla bütünleşecek olan tanrısal varlık, çıktığı yolda yine kendisi olan, kendi için yaratılan ve dünya yaşamında idrak edebilsin diye kısımlara ayrılıp adlandırılan bir sürü mekanizma ve kalıpla beraber işte böyle bir yolculukta, kendinden kendine doğru olan bir gidiştedir.

TY.

16.

ş ü k ü r

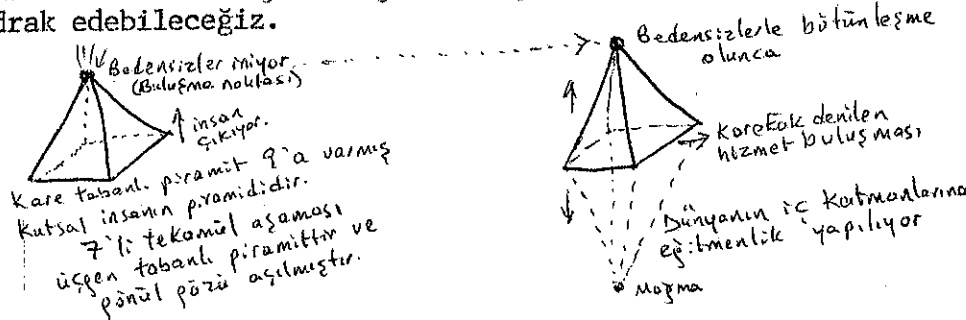
İnsanoğlu hizmet etmek üzere varoldu. Bu görevini ileri boyutlara götürebildiği zaman birimlerinde, özündeki gerçeğin idrakı onda yeşerecek.. Bu yeşermenin ürünleri ulaşabildiği her zerrede iyilikler olarak tezahür edecek. Atomun ötesine ulaşan hizmetlerin birleşimi içinde, yapacağı aşamalarla, Hiçlik noktasındaki güçlerini bulacak. Gücün büyüklüğü karşısında, mevcut olan potansiyelinin akımı da faaliyete geçince, değişik bir saygı duyacak.İlahi Sevgi dediğimiz gibi, buna da İlahi Saygı diyeceğiz. Ve bunu ruh ve fiziğin, yani bütün gücün birleştiği noktaya gelince duyabileceğiz. İşte burası, İlahi Saygının Şükür'e dönüştüğü yerdir. Burada kainatların birleştiği hayırda var olmanın tecellisini yaşayabileceğiz. Bizler biz olmaktan mutlu olacağız. Ve bireylerin de kendilerine ulaşmış olmalarında hizmet verdiğimiz için de (ayrıca) bunun huzurunu duyacağız. (SS.XIV, 88).

Yarenimizin her zaman dediği gibi, "Biz biliriz demiyelim, düşünüp inceliyelim". Kahırların ötesinde, ilahi aşkların kucagında var olduğumuzu bilelim. Sevgisizlikleri sevgiye dönüştürmeye, bozduklarımızı düzeltmeye ve bütünü sevmeye, böylece kendimiz olmaya çalışalım. Yaradılışın ahenginin sorumluları olarak kendi ahengimizi kurup, gerçeğimiz içinde varolmanın yollarını bulalım. Şükür ile Sabır'ı pekiştirelim. Pozitif rahmetlerin inmesinde hizmet verelim. (SS. XIV, 143). Bunu başarmanın yolunu da Yarenimiz yine şöyle anlatıyor : Kini nefreti aşalım. Öfkeyle yaşamın zahmetinden kurtulalım. Bağrımızın içinden gelen sevinçlere kapı açalım. Böylece şükürle dopdolu olarak yaşayalım. Pozitifle dolu bir hayatı idame ettirerek yaşamlara örnek olalım. Onların da hayırla yaşama geçmesinde hizmet sunalım. Gerçeklerle yüzleşmekten asla korkmayalım. Nefsin beraatine girmiyelim. İnce nefse girmiyelim. Yaradılışa verebileceğimiz pozitifin üretimine

geçerek, kendimize ve insanlığa hizmet sunalım. Şükürle donanalım. İmanla sarılalım. İnançla yola koyulalım. Yolculuğumuzda önümüze çıkacak engelleri kaldırarak, arkadan gelenlerin yollarını açalım. Hayır meyveleri üretelim ve ihtiyacı olanlara sunalım. Dimdik ayakta duralım. Sevelim, sevgi ile donanalım. O'nun aşkıyla yıkanalım. Yıkanacaklara örnek olalım. İyi kötü ayrımı yapmaksızın sevelim. Yanlışları doğruya çevirmekte hizmet verelim. İlahi yaşam içindeki yerimizi böylece alacağımızı, bütünleşirsek güç olacağımızı bilelim. Bize verilen her nimetin değerini bilerek, onların da layık oldukları biçimde, bizimle bir evreleştirerek söz verdiğimiz yerlere taşıyalım. Sevgide olalım, bilgide olalım, hayırla kalıp şükre varalım. (SS.XIV.,184-185).

Kitaplarımızdaki her Özden Alış, "Sevgide olalım, bilgide olalım, Hakk'a şükürde olalım" sözleri ile son bulur. Sevgide olalım, yani gerçeğimize erelim. Bilgide olalım, gerçeğimizin bilincine varalım. Hakka şükürde olalım, yani bizdeki O ile bütündeki O'nu bütünleştirelim diye açıklayabiliriz. Kısaca,, bize verilen her bilgi, kendimizi açabilmemiz için hep aynı anahtarı veriyor.

Sizin Sırrınız isimli bilgilerimizi içerin kitaplarımızın ilk bilgileri "Hakk'ı seven, acıya şükreden" başlığı altında 1981 yılında verilmeye başlanmış. İlk zamanlar daha sık, sonraları seyrekleşerek bu başlık hep geldi. Bu başlığın neden seçildiğini sorduğumuz zaman, şöyle bir açıklama oldu : Bu sözle anlatılan, Allah ile kulun arasındaki zaman zaman gerçekleşen buluşmadır. Bir sürü deneyimlere şükür edildiği için bu başlık gelmiştir. O buluşma bütüne yansıyor, yazıya dökülmüştür. Bu da bir çizimle anlatılmış. Bu çizimde şükür noktasını daha iyi idrak edebileceğiz.

Bu gibi varlık kendini bilmiş, Yaratanın ona lütfettikleri ile bütünleşmiş, geliş sebinin idrakına varmıştır. Kısaca kadirşinaslık, değerbilirlik vasfına erişmiştir. Kadirşinaslık vasfına erişmiş bir varlık, bütünüün hayrına yüksek frekanslı enerjilere ihtiyaç duyduğu an, bu taleplerini çıkararak, kah ilahi düzeni buraya indirerek insanlığa hizmet verebilir, kah kendi anda ilahi alem safhalarına yükselerek o frekansı orada yakalayıp yaşadığı mekanlar içine indirebilir. Bunları yaşamların ihtiyacı nisbetinde kendi hak ettiği arıtma sahası içine dağıtabilir. İşte bu nereden gelip nereye gittiğinin farkındalığı, onu değerbilirlik frekansına eristirerek şükre götürür. (SS. IX.,65-66, 97).

Şükürün ne olduğunu tanımlamak çok kapsamlı. Bilgilerimizde diyor ki : Şükürle, şükre sizi götüren biliçle akliselime ulaşır, tekamülünüzde safha açmışlığın huzuruna erersiniz. Şükür kelimesi esasında (hayır eylemine geçmek) tir. Yoksa eylemsiz yaşamlara bir araç değildir. Şerrin içindeki hayrı bularak, imtihan verip tekamül etmektir (SS.II.,243).

Kime şükrederiz ?

Yarenimizin dediği gibi, Tanrının verdiği o gayret lutfunu kullanabildiğimiz için, biz kendi kendimize şükrederiz. Biz hepimiz O'ndan varolduysak, O'ndan bir şey talep etmek değil, yanlış taleplerle O'na ulaşmaya çalışanlara doğruya varmalarında destek olmalıyız. (Bir ben var bende benden içeri) ile dışardakini buluşturalım. Biz bizden isteyelim. Hepimizin içinde o cevher var. Biz bizden isteyelim ki, hem kendimize, hem O'nun varettiklerine destek çıkalım. O'na dua edelim ama, herkesin kendini bularak tanrısallaşması için dua edelim. Bu güne kadar hep istedik. O'nu her kılığa soktuk. Hatta sövgünün içinde andık. Ne kadar ayıp bir şey. Artık kendimizi bilelim. Kendimize olan saygınlığımızı kazanalım. Hiç bir şeyin bizi yıpratamayacağına inanarak özümüzün gücünü kullanalım (YS.III.,161,162).

Nasıl şükrederiz ?

Burada Halil Cibran'ın bir deyişini sizlerle

paylaşmak istiyorum. Şöyle diyor :

"Ağzın yemekle doluyken, nasıl şarkı söyleyeceksin ?

Elin altınla doluyken, şükretmek için nasıl kaldıracaksın ?"

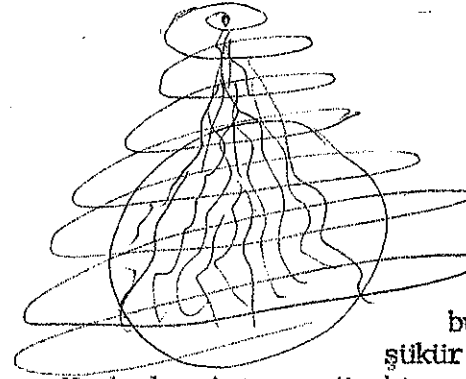
Sadece dünya işi ve menfaatleri ile dolu iken, maneviyatımızla O'na yönelmeyi nasıl başarabiliriz ?

Parmak uçlarımız manevi güçleri alış veriş noktalarımızdır. Yarenimiz şükrederken ellerimizi açmamızın önemini şöyle anlatıyor : Ellerinizi göğse açarsanız Yaratanın frekansından yaratılmışlığa hizmet sunarsınız. Ellerinizi size kapatırsanız, sizin yaratılmışlığınız içindeki, sizin hakkınız olan eğitilmişlikten pozitif frekansları ihtiyacı olanlara sunarsınız. Madalyonun öbür yüzü de vardır. Sizler ellerinizi negatif güçlere açarak çekeceklerinizle yaşamlara negatif saçarsınız. Ellerinizi nefsinize bağlarsanız, sizde çekerek yansıtacağınız negatifler de vardır. Benim sizden talebim, ellerinizi bundan sonra Yaratanın pozitif frekansına açarak, tüm ihtiyacı olanlara yaymanızdır. İşte bu şükürdür... Bu şükürle sizin olan pozitif frekanslara ulaşarak, her bir zerrenizden hıfz'ettiğinizin yayılmasını sağlayıp, insanlığa sizin hakkınız olan pozitif de sunarak paylaşmanızdır.

Yaratılan her şeyin enerjiden oluştuğunu öğrendik. İlk yaratılıştaki O'nun enerjisi ile dağıldık ve O'na dönüşte de yine O'nun çekim yasaları işlemekte.. Her şeyin kabadan süptile bir enerji olduğunu düşünürsek, şükürün de enerji olması gerektiğini anlarız. Hem öyle bir enerji ki, özlardan O'nun özüne ulaşan ve hizmete inen bir akım..

Şükür enerjisi bireysellikten başlayarak birimselliğe ve bütünselliğe doğru gider. Bizler bireysellikten birimselliğe ulaşınca, ortak bir şükre, yani aynı içtenlik ve bilinçle O'na yönelmeye başlarız. Bu daha güçlü bir enerjinin bize ulaşmasına ve daha kapsamlı hizmetlere koşmamıza neden olur. Oysa bireysel şükürlerimizle bire bir, bizdeki O'na, O'nun vasıtası ile de Bir'in Özüne şükürümüzü ulaştırabiliriz. Yani bizdeki O ile (özümüzle) bütünü özüne köprü kurarız (iletişim

kurduğumuzu idrak ederiz). Birimsel şükürler ise, O'na giden pek çok köprünün kurulup işler hale gelmesidir. Ama esas olan Bütünsel Şükürdür ki, o da bütün insanlığının O'nun özüne kavuşmak için tüm yaratılışı sarıp sarmalayan köprüler kurmasıdır. Bütün köprülerin varış noktaları hep birdir. Tek olanın, bütünü bir olanın özüdür. İşte o bütünleşmenin yayacağı şükür enerjisi ile tüm varoluş yıkanır, arınır, ileri boyutlara, yeni ufuklara doğru yola çıkar. Bunu bir çizimle biraz daha açalım :

Bireyler şükürle O'na yönelince, O'nun özünü birleştirir. Pek çok birey O'na yönelince O'nun özünde olan bütünleşmenin enerjisi de bütünü sarar. Bu şükür enerjisinin hayırları ise tüm varoluşu yıkar, aratır, ihtiyacı olana talebi ve hak edişi doğrultusunda kendini bulmasında güç olur. Ne kadar çok şükür edersek, o kadar çok güç çekeriz.

Ne kadar içten, yürekten, arı ve bütünsel olarak şükür edersek, o kadar hızlı ve güçlü bir enerji helezonu oluşturabiliriz. Bizler O'nun zıvarettikleri, O'nun her şeyiyle donanmış, sahip olduklarımızı bilip bulmak için yola çıkmış varlıklarız. Öyle donanımlıyız ki, tüm varoluşun sorumluluğunu taşımaya muktediriz. Her zerreyi kendimizle birlikte arınmış insan mertebesine ulaştırmaya söz vermişiz. Şimdi bütün bunları idrak etmiş olmaya ve bu yolda azimle yürüme sözü verdiğimizize, ben sadece şükür diyebiliyorum. Şükür dilemekle sonsuzlukların kapılarının açılacağını, her zorun üstesinden gelebileceğimizi öğrendik. Öyle ise, öğrendiklerimizi uygulayarak örnek olmak üzere yola çıkalım.

Şimdi, biraz daha derine inerek, şükürün ne olduğunu araştıralım.

Şükür önce kendini bilmekle başlar. Kendini bilince,

kendindeki O'nu bulunca, o idrak içinde her zerreden akararak O'nunla bütünleşilir. Bu bütünleşiş içinde, o idraklar ötesi kaynağa sahip olan her zerreye öyle bir saygı duyarız ki, bu saygıyı duyabildiğimiz için şükrederiz.

Şükür, O'nu, o idraklar ötesini, bizi Varedenin yüceliğini fark edebilme, bütünü birde, biri bütünde hissetmenin coşkusudur, bilincidir. O'ndan olan ile O'nun birleşmesidir. O bilince erişmenin verdiği hazdır. O hazı duyunca çalamak, akmaktır.

Şükür, her zerreden her zerreye O'nunla olup taşmaktır. O taşmanın ulaşabiulgi ruhsal fiziksel her şeyle bütünleşerek nötr noktaya, Hiçliğe ulaşmaktır. Her ulaşımında bir boyutu katlıyarak bir öteye, bir öteye, taaa ki O'nda bütünleşinceye kadar gitmektir. Mutlak nötrlüğe kadar varıp, yaradılıştaki dağılımların Bir'de toplanmasında hizmet sunmaktır. Bu sunuşun gerçekleşmesi de O'na dönmektir. O'nda eriyip yok olmaktır. Yokluğun içindeki gücü görüp, göreceklere hayırlar sunmaktır. Hayrın bütünlüğü içinde bu gelişleri birleştirip, bütünle paylaşmaktır.

Şükür, ruhsal sağlık içinde var olmanın sırrını bilip öğrenmektir. Bu bilgiyi hücrelerin ötesinden yaymaktır. Şüphe getirmeden, inançla, O'nun yarattığı her şeyin mükemmel olduğu bilincine ermektir. Sağlıksızlık gibi görünen her arazın yaratıcısı da tedavisi de biz olduğumuzu bilip, O'na yönelmektir. Bu yönelmenin getireceği şükür enerjisi ile dolup, O'nun bizde olan gücünü kullanarak iyileşmektir. Dertlere tasalara gülmektir. Gülerken doğru sözleri derleyip sunmaktır. Kendini bir yere koymadan dünya gailelerini adeta alay edercesine küçültmektir.

Şükre yönelenin, yani bizdeki O ile bütündeki O'nu birleştirmeye gidenin önünde hiç sınav, şer durabilir mi ? Bizler O'nun yarattığı yücelerin yüceleriyiz. Bizim varlığımızın varolması şükürdür. Bizler şükürlü varlarız. O'nun tecellisi olmak, değerini bilip, bilmek isteyenlerle de bütünleşip,

insan olmanın gücünü sergiliyebilenleriz. O'nun gücü bizde var. O'nun gücü O'ndan bize hediye. Ama bu hediyeyi biz nefsimizin örtüleriyle örtüp, kullanılmaz hale getirdik. Mademki artık bilince erdik. Şükürü hiç değilse en kaba biçimiyle kullanıp, yani kelimelerimizle söyleyerek, o örtüleri açmaya çalışalım. Yavaş yavaş açtıkça, kelimelerle ifade ettiğimiz şükür daha derinlerde duyalım. Taaa ki hiç örtü kalmasin. Örtülerin bittiği yerde bizdeki O'na, O olan özümlüze kavuşmaya gidelim. O'nu tanımının şükürünü yayalım. Her şeyde olduğu gibi, o şükürü yayabilmek için öze doğru girince, şükürün coşkusunun arttığını fark ederek, gerçek insana doğru yol alabilelim. İşte o zaman "Sevgide olalım, bilgide olalım, Hakk'a şükürde olalım" ile "Hakkı seven, acıya şükreden" deyimlerinin gerçek anlamlarını kavrayabileceğiz.

Şüküre varan, kendini her şeyle bir bilip, zerrelerin ötesinde yok olur. İyiyi de yanlışı da bilen, yanlışın içindeki iyiyi, maddeyi maneviyatı, geleni gideni, gideceği yeri bilendir. Yolculuğunda aşması gereken sınavları geçen ve aşmak isteyenlerin yardımına koşandır. Bütün bunları kendindeki güçle başardığını bilen, şükürü de tabii ki kendindeki O'na yapacaktır. Kendindeki O'nun gücüne, özüne yapacak ve bundan sonsuz bir haz duyacaktır.

İşte bizler böyle bir gücün temsilcileriyiz. Bunları çeşitli öğretiler ve deneyimler sonucu öğrenebildiğimiz için, kendi kendimize teşekkür, O'nun bizdeki gücüne de şükür etmeliyiz. Yani O'ndan olan bize, ruhumuza bu aşamaları kaydedebildi diye teşekkür, bizdeki O'na , özümlüze, bize güç verene de şükür etmeliyiz. Bunu başarinca her şeyle bizi varedene her yerde, her şeyde, her renkte, seste, maneviyatta, zerrenin ötesinde, bulunmakta, bulunmadan idrak edilecek olana da şükür edeceğiz. O ki bizleri ilahi aşkıyla, ilahi sabrıyla varettiler ve O'na dönmemizi istedi. Biz de O'nun gücüyle birleşince eriştiğimiz o bütünleşme anlarında gerçek şüküre

kavuşacağız. O'nda bir bütün olacağız.

Biliyoruz ki, tek'ten evreleşmek üzere dağıldık. Evreleşirken kirllettik, bireyselleştik. Şimdi kirllettiklerimizi temizlerken, bireysellikten birimselliğe, sonra da bütünselliğe doğru gideceğiz. Bunun için de önce bizler, idrakları biraz açılmış olanlar, bireysellikten birimselliğe doğru gitmeliyiz. Böylece insan kardeşler de bütünleşme başlayabilsin. Yayınlarımız pozitif olsun ki pozitif dengesi kurulup, negatifler edisin ve nötr noktada birleşilebilsin. Özler söyleşsin, hizmetler bir başka türlü verilsin. İşte o zaman şükürün coşkusu, küçüğün içindeki yücelik, sevginin içindeki aşk, o mükemmellik, o bilgi, o susamışlığın tatmini, o renklerin cümbüğü, o seslerin ahengiyle duyuların bütünleşisi hissedilebilecek. Sevgiyle, her şeyimizle, her varlığımızla hem bizi kapsıyan hem de içimizde duyduğumuz, bizde var olduğunu hissettiğimiz bu bilince de şükür diyeceğiz.

Ben o hissi, o şükürtü bir huzur, bir mutluluk, bir coşku, bir sevgi, bir bütünleşme olarak görüyorum. Bu hislerimi yakaladıkça sizlerle paylaşmaya söz verdiğimi de biliyorum. Onun için diyorum ki : Şükürler olsun ki sizler varsınız. Şükürler olsun ki, artık O'nun bizdeki gücünü fark edebiliyoruz. Varoluşun idrakına varabiliyoruz. Öğrenip bildiklerimizin yolumuzu aydınlatacağını anladığıma sabır ve azımla dolu olarak şükürler ediyorum. O'ndan olmanın, O'na doğru yola çıktığımızın bilincine ermeme ise ilahi bir şükür ile yöneliyorum.

Özümzimize varabilmenin yollarını öğrendik öğrenmesine de, acaba ne kadarını uygulaya biliyoruz ? Kendimiz O'nun bizdeki gücüyle donanımlıyız. Yollarımız da hayırlarla bezeli. Bize düşen ise aklımız O'nun sevgisinden alacağımız güçle bütünleştirip, şer diye verilen sınavların içindeki pozitifleri bularak, onu üretip, içinde bulunduğumuz şerri hayıra çevirmektir. Böylece bütünü hayır üretmesinde pozitif katkımız olur. Bunu bilinçle,

sabırla ve hoşgörüyle yaparsak, her zerrede O'nun olduğu bilincine varabildiğimiz için, yine şükrederiz. Bu şükürün bize getireceği güç, olaylar karşısındaki tutumumuzu eylemli teslimiyete çevirerek, yaradılış sebebimiz olan bütüne hizmet akdimizi uygulamaya koymamızda yardımcı olur.

İşte bütüne giden yolun bireysel bölümü böyle başlar. Buradan yla çıkar. İnancımızı sağlam tutarak kendimizi tanımayı amaç edinirsek, O'nun bizdeki gücüyle birleşince (Şükürler olsun) kelimeleri ağzımızdan dökülür ve ruhumuzun her zerresinden yayılır. Bireysel de olsa şükür enerjisini kendimizde açığa çıkararak çevremize yayarız. İşte, bizlerin aslında bir hiç, ama O'nun bizdeki gücüyle güç olduğumuzu öğrendiğimizin ikrarını da yine tek kelime ile (Şükür) le ifade ederiz.

Peki, sizler, yücelerin yüceleri olan sizler ne diyorsunuz ? Kendinizde ve bütünde şükür edecek neler buluyorsunuz ? Şükre varınca neler hissediyorsunuz ? Kendinizi hiç irdelediniz mi ? Dinlediniz mi ? Bu şükürlerin sizi ve yaradılışı sarıp sarmaladığını hissedince, önünüze açılan kapıları fark edince neler yapacaksınız ? Bence, yine binlerce şükür edeceksiniz. Aynen hepimizin edeceği gibi. Çünkü hepimiz bir bütünü zerreleriyiz. Ayrılamayız. Nefsimizle aramıza koyduğumuz engeller sayesinde ayırırız zannederiz. Şükre erip, özümüze vardığımız an, ayrılıkların bittiğini, hepimizin özünün aynı olduğunu fark edeceğiz. Ve bu farkındalığa erişebildiğimiz için de tekrar tekrar şükredeceğiz.

Şükürü bu kadar düşünüp inceliyebilme bilinci bende burada yeşerdi. Sizlerle bir bütün olduğumu burada idrak ettim. Neler yapmam gerektiğini ve bunu başarmanın yollarını burada öğrenmeye çalışıyorum. Bu öğrendiklerimi uygulamaya koyarken, bütün bildiklerimi sizlerle paylaşırken, sizlere hizmet verebildiğim için önce bende O'na, sonra bütündeki O'na sonsuz şükürler ediyorum. Şükürle kalınız efendim.

T.Y.

M İ R A Ç

Peygamberimizin Miraç olayının vukuundan bugüne kadar yaşamlarca pek çok söz söylendi. İnananlar yanında inanmayanlar da vardı. Olayın vukubulması, mucize dediğimizin vukubulması, yaşamların bilincinin açılmasının öncülüğünü yaptı.

Arkadaşlar, her yaşamın miracı vardır. Miraç maneviyatta hak edileni kadar yükselmektir. Peygamberimiz o yaşamında miracına (kendine ait olan yere) o gece vardı. Yaşamların kendinde varolan gücü kullanabileceğini. hak ettiği zaman kullanabileceğini yaşamlara gösterdi. O günün yaşamı içinde miraç, ona büyük mucizedir. Bugünkü yaşamlara göre ise, çözülmesi gereken bir bilmecedir. Dilerim her yaşam, kendi miracına varmayı andaki yaşamında başarsın.

Miraca varmak, tekamülün son merhalesini almaktır. Her yaşamın miracı kendince hak ettiği seviyeye varmaktır. Bizler ilahi planın birer ferdiyiz. Her fert kendinde olanı geliştirmek, o olayı, kendindeki yücelik olayını büyütmeyle görevlidir. Her yaşam mutlak kendi miracına varacaktır ki, daha ilerki yaşamlarında hak edeceği manevi yükselmelere, miraçlara erişebilsin.

Her fert kendi hak ettiği nisbetinde bir görev alarak iner. Yani hak ettiği nisbetindeki bir boşluğu, bir kabı doldurmak, hayırla doldurmak için iner. Her kabını dolduran görevini yapmışlığı nisbetinde kendi miraç yerine yani yükseliş (maneviyatta, tekamülünde yükseliş) yerine gelir. Her yaşam ayrı seviyededir. Ve her yaşam küçük büyük demeyip, kendi kabını andaki yaşamında doldurmalı ve varacağı bütününe ulaşmalıdır. Herkes kendine ait olan yerde yükselcektir. Onun için ne büyük küçüğü kinasın, ne küçük büyüğe özensin.

Yarenimiz miracı her defasında bir değişik özelliğini ele alarak anlatmıştır. Bakın, birinde ne diyor :

O zamanki yaşamlar kötülüğü yoğururdu. Şehvet

ayyuka varmıştı. Büyük küçük birbirinden ayrı kalmıştı. Sevgisiz, saygısız bir ortamda kendi tanrılarına tapar olmuştu. İşte bu çaresizliğin azabında yolunu şaşırarak topluma Yüce Varedenimiz, yücesinin bir zerresini görevlendirdi ve o yaşamları hayata davet etti. Yaşamlar hayırı bulmaya başlayınca (işte miraç bu, dikkat edin) bir plan ve programın getirilmesi gerekti. Yani yaşamlar hayıra doğru çekilmeye başlayınca, hayırları görülüp onaylanınca, bu yaşamların hayırda yükselmesi için plan ve program gerekiyor. İşte bunun için Peygamberimiz Miraç ile yaşamların eğitim şeklini, plan ve program içinde, yaşamlara bilmesi kadarını bildirdi. O miraç gecesinde alınan kararlar, konulan kanunlar dünyamızın sonuna kadar devam edecek, yaşamlar hak ettikçe safha safha önüne açılacaktır. Yani miraç gecesini Hz. Peygamberin Yaratan'ın huzuruna çıkıp şefaata ya resulallah demesi, belki de bu plan ve programın talep edilmesiydi.

Peygamberimiz madde bedenini bırakarak, Cebrailin daveti ile sunulan Burak'a binerek miracına yükseldi. Tüm kademeleri aşarak Rabbine doğru yükseldi. Yükselirken de her geçtiği kademede kendinden evvel yaşamlara hizmet veren peygamberlerle, ulularla karşılaştı., Cenneti cehennemi aştı. O tarifi imkansız güce vardı. O gücün lutfunda söyleşti ve kullarına şefaata diledi. Ama arkadaşlar, miraç olayı böyle basit kelimelerle anlatılamaz. Onun gerçek anlamına dilerim gönüllerinizde ulaşırsınız.

Miraç, yaşamımızın her kademesinde, her zerresinde vardır. Hz. Peygamberin miracı bir kanıttır, bir uyanış ışığıdır, bilinçlerimizin açılması için bir kıvılcımdır. Bu ışıktaki kendinizi ölçmeniz, Rabbinizle birleşerek yaşamınızın miraçlarını seçmeniz, aşmanız, O'na ulaşmanız gerektiğinin bilincine varmanız gerekiyor. Her yaşamın yaşamında sayısız miraçları vardır. Bunlar tekamülde yükselen bir daldır. O'nu her anışınızda, O'nun sizde olan parçasına her varışınızda, O'na, Rabbinize açılan kapıdan geçer, sizdeki parçasıyla

bütününe erer, miraç görevinizi yapar, yine dünya yaşamına dönersiniz.

Bugün yaşamlara gelen yardımların gayesi, yaşamların bilincine varması, idraklı düşünceler neticesinde kendinde olan güce ulaşabilmeleri içindir. Onun için, gelen yardımlara dört elle sarılın. Böylece sayısız miraçların sahibi olun.

Miraç bir aşamadır. Her yaşamınızda defalarca ulaşmamız gereken bir hedeftir. Yarenimiz bunu şöyle söylüyor : " Bir dağılıştan bir toplanışa gideceksiniz, alemleri kat'edeceksiniz. Miracınızı, miraçlarınızı aşarak O'na varacaksınız. O'nun hükmü tecelli edecek. Ama hayra veya yanlışa tecellisinde sizler talepçiler olacaksınız."

Arkadaşlar, miraç gecesi bir kandil, bir meş'ale bir ışıktır. Yükseliş ışığıdır. Bu gece bir ilimdir. İlme bilimle varılır. Bu ilmin yüceliklerine dilerim erersiniz, dilerim zati miraçlarınızı, toplu miraçlarınızı hayırla geçersiniz, diyor Yarenimiz. Bu yükselişe cümeleniz varacaksınız. Miraçlar bütünde arınma ile olur. Bütün dediğim, sizin bütününtüzdür. Bizzat kendi arınmalarınızla aşacağınız miraçlarınız, Bir'den dağılıp Bir'de toplanacağınız bilinci içinde aşacağınız **toplu miraçlarınız** vardır. Dilerim bu bilince erer, (Ben yükseleceğim) değil (Biz yükseleceğiz) dersiniz. Siz sizi, siz etrafınızı arıtın. Böylece O'na, bütününe bütün olarak varacağınızı artık bilin.

Ve Miraç üzerine incelememiz devam ediyor. Yarenimiz miracı üçe ayırıyor : Gönülde Miraç, Eylemde Miraç, Bütünde Miraç..

Gönülde miraca varanlar yaşam dengesini kuranlardır. Eylemde miraca varanlar, nefsi aşanlardır. Gönülde miraç ile nefsinizi aşarsanız, bütünde miraca varacaksınız. Ve böylece yaşam üçgeninin çemberini çevirmeye hak kazanacaksınız. Yaşamlarınızın üç yaşam miracını aştıkça, O'na varacaksınız. Ve yarenimiz bakın bunu ne güzel özetliyor : "Sizlere miracın hayırlarından sayısız söz ettim. Bugün anlatmak istediğim, binanızın

artık duvarlarının yükselmesinin gerektiğidir. Çatımızı kurmalı, yaptığınız binanın içinde huzurla yaşamalısınız. Hakk'ın evini halka açmalısınız. Hakk'ın evi sizlersiniz. Halkın evi olmakla görevlisiniz. Böylece yaşam aleminizi artık değerlendirmelisiniz. Dünya evinizi açtınız, yaşamlara sevgi saçtınız. Bunlarla yaşamınızın, bu yaşama gelişinin görevinin ilk adımını attınız. Artık miracızın ilk hedefine ermeniz gerekiyor. Gönülde miraca artık inelim derim. Zaman kısa, bilincine varırsanız gönülde miraç, eylemde miraca dönüşecek. Böylece bütüne hizmet götürmeniz neticesinde, bütünün miracına ereceksiniz.

Peki sonra ne olacak ?

Tespihimizi düşünelim. Siz miraçlarınıza, dünya tekamülünün miracını yaptıktan sonra ilk beninizi alıp, Rabbinizle buluşup önünde secde kıldıktan sonra, sizin üstünüzdeki sistemde doğacaksınız. Ve tekamül böylece devam edecek.

Değişik bir yorum Sizin Sırrınız 6 ncı kitabı ile geldi. Şöyle : Miraç yükseliştir, **giyindiklerinizden soyunmanızdır**. Giyindiklerinizi nasıl soyunarak O'na doğru yükseleceğinizi, kısıtlı aklınızın, güzel gönülünüzün yettiği kadarı ile anlatmaya çalışayım.

Hız. Peygamberimiz miraca çıkarken madde bedenini yatağında bıraktı. Dönüşünde bedeni hala terli ve sıcaktı. Yani an'lık bir mesele.. Bu nasıl oldu ? Yedi eterik bedenimiz olduğunu biliyorsunuz. Peygamberimiz miraca doğru yükselirken en kaba bedenini yatakta bıraktı. Sonra Yedi kat olan yaradılışın sistemlerini, her katta bir eterik bedenini bırakarak, Yaradan'a ulaştı. Böylece maddeden tam anlamı ile soyutlandı ve maneviyat aleminde ruhu ile varoldu. Yaratanına secde ettiğinde O'ndan şefaate talebinde bulundu. Yani Miraç, Yedi gök katını aşarak vukubulmuştur. Bu şu demektir : Tekamülümüzde her kattan bir gücümüzü alırken bireysel kıyamımıza sahip olacağız. Yedi kıyamımızı aldıktan sonra, bütünün kıyımı içinde var olmak için yaratıldığımızın farkına varacağız (Merlien'i

hatırlayın). Böylece tüm yaradılışa hizmet sunacağız.

Yarenimizin Miraç konusunu kısım kısım açması, verilen bilgileri hazmedebilmemiz içindir. Bireysel miraçlarımızı, toplu miraçlarımızı daha önce anlatmıştı. Ama konuyu açmaya devam ediyor :

Bireyde miraç olmayınca, bütünde miraca ulaşamaz. Her varedilen kendi bünyesi içinde yükselmeyince, insanlık huzur bulamaz. Bireyde arınma olmadıkça, toplumlar asla arınamaz. Eğitmek eğitilmekten kaynaklanır. Eğitilmemiş bir varlık, eğitmek hakkına asla ulaşamaz. Kendi kendiyile mücadeleyi bitiremeyen varlıklar, bütünde huzuru sağlayamaz. Yani arkadaşlar, düşüncede tahakkuk ettirdiğimiz bir bardak suyu, eyleme geçermeyince, ulaşip içebilir miyiz ? İçemeyiz, eylem şart. İşte aynen bunun gibi, siz size immedikçe, siz O'nunla bütünleşip O'na olan dualarınızı ulaştıramazsınız. Sizin size inmeniz nasıl olacak peki ? Çok basit. Yaşam üçgenimizi kuracak çemberimizi çevireceğiz. Yani aklımızı gönlümüze takıp, nefsimizi eğitip, aklıseline ulaşacak ve akıl/gönül/nefis üçgenimiz etrafındaki çemberin dönmesini sağlayacağız. Yani arı ve saf olacağız. Yani yani insan olacağız. Bakın, bu mertebeye varmadıysak, yapılan dualar boşa gidiyor.

İşte, yarenimizin daveti buraya oluyor : Siz sizin miracınıza indikçe, O'na doğru olan miracınızın merdivenlerini tırmamaya başlarsınız.

Arkadaşlar, kandil bir ışıktır. O zamanlar elektrik olmadığı için kandil derken o nuru anlatmışlardır. İşte o ilahi nurun bize yansımaları olan o ilahi gecede, o nurla bütünleşip, bütünü aydınlatacak biçimde arınmaya, arıtmaya, yani kendi miracımıza, kendi yükselişimize doğru yola çıkmalıyız.

Doğayı izlersek eğer, bir ağacı ele alırsak, bir tohumdan, bir filizden bir ağaç oluyor. Tohum çatlıyor, yukarıya doğru filiz, aşağıya doğru kök veriyor. Yani

yükseliş çift taraflı oluyor. Şimdi, ilahi gücün kök ve saçakları olarak kendimizi düşünersek, ağaç olarak yükselip O'na varmamız gerektiğinin de idrakına varırız. Ve tabii o ağaca hayatıyet veren köklerdeki özsuynun da O'ndan akan bir ırmak olduğunu anlarız. Arkadaşlar, tüm varoluşta bu vardır. Ne kadar kök salarsak, doğadaki bir fidan o kadar ulu bir ağaç olur. O ağacın altında sayısız insan kardeşlerimiz hizmet bulur. O'nun ab'ı hayat olan suynun sebilcisi olarak tüm ihtiyacı olan kardeşlerime ikramda bulunur. Şimdi, söyleyin bakalım, Bu yükselişte kıskançlık, ego, ben/sen olur mu ? İşte burada BUL-BİL-GEL prensibi mevcuttur. Bu inançla yola çıkalım ki, gideceğimiz yere varırken bulup, bilmesi, gelmesi gerekenlere bir ışık, bir enerji olalım. İşte kandil gecelerinin bir anlamı da budur.

Biraz da Miracın ulvi kısmından söz edelim.

Miraç gecelerinde hizmete dağılmış olan tüm görevliler bütünleşerek (bedenli bedensiz görevliler bütünleşerek) yükselir ve bir bütünde buluşurlar. Ve tüm bedensizliğe ulaşmış bedenli varlıklarla bir bütünleşme içinde hizmete inerler. Onun için denir ki : Gökler açılır, yerle gök birleşir, tüm varedilen, kurdu kuşu, böceği çiçeği, ağacı yaprağı, kumu toprağı, dağı taşı bu gece secdeye geçer ve hizmet ettikleri insan kardeşlerinin yükselmesi için dua ederler.

Bu yükseliş gecesinin bir anlamı daha vardır. Bu gece, varoluş sistemi içinde varedilirken nasıl küf'ten varedildiysek, bitkisi/hayvanı, insanı neticede bir bütünün tozları idiyse, işte bu miraç gecesinde, o tozlar şeklindeki bitki/hayvan/insan bütünleşerek yükselirler. O gecenin içinde bu bütünleşme içinde o miracı, o yükselişi gerçekleştirirler. Çünkü insanoğlunun buna ihtiyacı vardır.

Arkadaşlar,, miracın devamlı bir yükseliş olduğunu çok çeşitli yönleriyle biraz öğrendik. Dünya yaşamına indirdiğimiz ruh potansiyelimizin, spatyom safhalarının hangi noktasına daha önce erişebilmişse, miraçla

yükselişimizin oraya kadar olduğunu gördük. Yükselmeye derken, imajların getireceği bir yüksekliği düşünmeyin. **Yükseliş derken, varlığımızın içinde bize doğru varlığını veren potansiyeli bulmamız, o potansiyelin üzerine örtülen örtüleri kaldırmamız gerekiyor. İşte yükseliş budur ! Örtülerin kalkmasıdır. Gönlnünüzün üzerine örttüğünüz nefis örtülerini düşünün. Sonra gayretlerinizle o örtüyü kaldırdığınızı, gönlnünüzü aydınlattığınızı hayal edin. İşte yükseliş bu..**

Bu yükseliş gecesinde yaşamlarda birlik ve bütünlük idrakı doğacak, böylece yaşamlar toplu olarak kafiyeleler halinde bütünleşme idrakına doğru yol alacaklar. İşte bu gecelerin bir görevi de bu. İnsanoglunda bu idrakı doğurmak ve yaşatmak..

Peki bu amaç gerçekleşiyor mu ? Mesela kavga ve sevgisizlik ortamları azalıyor mu ? Yer yer birlik çığlıkları duyuluyor mu ? Hızlı bir arıtma ve temizlik dönemine doğru gidiş var mı ? Doğayı kirletmiyelim feryatları her yanı sardı mı ? Dinler arası bir yakınlaşma görölüyor mu ? Bu sorulara karamsarlık içinde Hayır da diyebiliriz, düşünürsek hayra doğru bir kıpırdanış olduğunu da kabul edebiliriz. Evet, çok kesif bir negatif ortamı dünyayı boğuyor. Ama bu kara bulutların dağılacığını müjdeliyen esintiler de geliyor. İyi olacak arkadaşlar, buna inanın, inanalım, inanmamız gerekiyor.

Bu yükseliş gecelerinde, tekamül eden her varlığın, yükselebildiği yere kadar yükselen ruhları oralarda hizmet vermektedir. Yükselemiyenlerin de yükselmesi için ilahi plandan hiç bedenlenmemiş görevliler bu yükselişlere yardımcı olmakta, yükselmesi gerekenlere bu tekamül yollarını öğretebilmek için ilahi düzenler içinden inerek eğitim yaptırmaktadırlar bu gece. Bu gecenin hayrını bekliyenler, şeklin ötesinde gönülden ibadet içinde geçirenler, hayırlarını kat kat fazlasıyla alacaklardır. Gaflet içinde olanlar dahi bu gece yükselişe davet edileceklerdir.

Şimdi miracın daha çarpıcı bir yönünü öğrenelim :
Biliyorsunuz, bireysel ruhumuz fiziksel yapımızdaki kolonilere dağılır ve koloniler de kendi zerrelere içinde ayrı ayrı zerrelere dağılarak ait oldukları organlara (kalp, karaciğer, böbrek, beyin, pankreas vs..) hayatiyet kazandırır. Ruhun bu dağıtımdan artan bölümü de kendi özgür tekamülüne devam eder. İşte, önce ruhun beden kolonileri içine dağılımı ve her koloninin de kendi zerrelere dağılarak, kendi hizmetlerinden sorumlu olması ve gösterdiği hizmetlerinin karşıtı olan başarı ve başarısızlıklarıyla, hak ettiği kadarı ile, kendi özüne doğru yükselir. Yani diyelim ki, mesela karaciğerin bütününe verilen **o özbenden bir parça, ruhsal özden** zerrelere dağılan ruh zerrecikleri, kendi hizmetleri karşıtı, başarılı veya başarısız hizmetlerinin raporunu, işte bu yükseliş gecesinde bütününe doğru yükselerek verir. Bu raporla kendi bütünü içinde arınır ve bu gecenin yükselişini kendi çapında kaydeder.

Diyelim ki, fiziksel yapının bütün kolonileri bu raporu toplu olarak (hepsi ayrı ayrı bütününe toplu olarak) bu yükseliş gecesi içinde teslim ederler. Bir senenin muhasebesi, bireysel ruhumuzun bütünsel yapısı içinde değerlendirilmek üzere, bir senenin bilançosu çıkarılmak üzere toplanır. Ve değerlendirme bir sonraki 7 ila 70 gün içinde yapılır. Netice özbene gönderilir. Yani gördüğünüz gibi yaşamımız görünen üç boyutundan ibaret değil, tek kelime ile muhteşem. Bakın kendi içinde bürokrasisi bile var.

Şöyle bağliyalım : Varoluş sebebini gözönüne alarak bir yere doğru gitmemiz miraçtır. Amaç olan, hedefe ulaşmak için madde ile maneviyatı bütünleştirip, sorunlarımızı idrak edip, pozitifte kalmaktır.

Gerisi laf'ü gızaftır efendim.

Saygılarımı sunuyorum.

Ün.Yu.

KAYNAKÇA

(SS : Sizin Sırrınız, Ö : İnsan yaşamının fiziksel ve ruhsal öğretisi)

- SS.II., sh.229-233
- SS.III.,sh.213
- SS.IV., sh.147 ve mit.
- SS.V., sh.1, 153, 173, 238
- SS.VI., sh.96-98, 235
- SS.VII.,sh. 90, 93
- SS.VIII. sh. 162
- SS.IX., sh. 61-63
- SS.X., sh. 36/1
- SS.XI., sh.102
- SS.XII., sh.53
- SS.XIII.,sh.3, 13
- SS.XIV., sh. 99
- SS.XV., sh.293
- EE.XVI., sh. 5, 68

- Ö.III., sh. 86
- Ö.IV., sh. 4, 138